

**"Елоиза Джеймс е
изключителна"**

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС

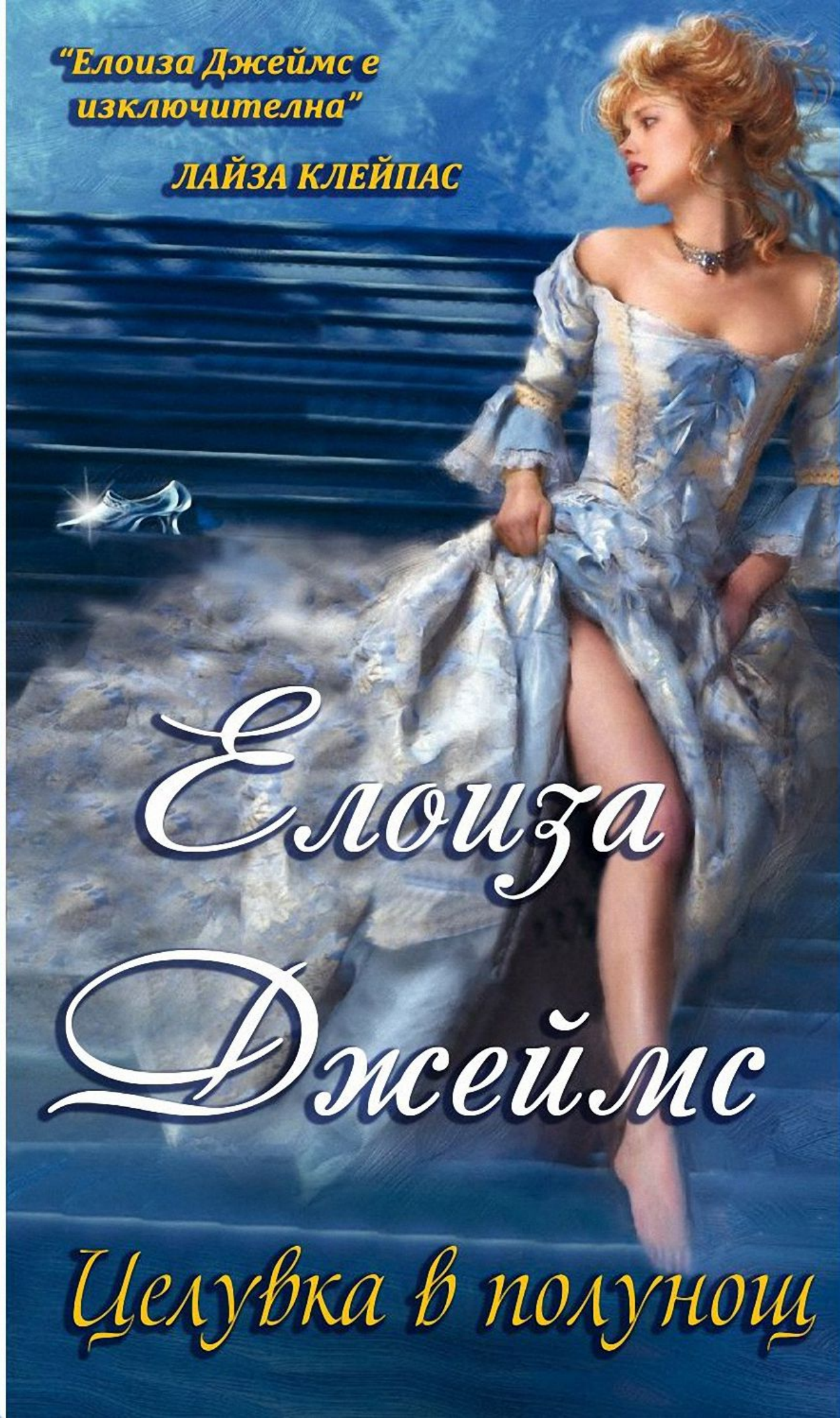
**Целувка в
полунощ**

**Елоиза
Джеймс**

Елоиза Джеймс

Целувка в полунощ

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС ЦЕЛУВКА В ПОЛУНОЩ

Превод: Naismith

chitanka.info

Тя не е Пепеляшка

Катрин Далтри не си е представяла така живота си. И за миг не би допуснала, че баща ѝ ще почине внезапно, или пък че мащехата ѝ ще я превърне в прислужница в собствения ѝ дом, или... че ще ѝ се наложи да се преструва на доведената си сестра, за да спечели благоволенieto на един принц. Но най-малко от всичко си е представяла, че ще се влюби в него.

Той не е Чаровния принц

Гейбриъл иска единствено да бъде свободен от отговорности — към семейството, към арендаторите си, към цялата проклета менажерия. А повече от всичко не му се иска да се налага да се жени за онази богата руска наследница, защото... необикновената госпожица Далтри вече е пленила сърцето му.

Посвещавам тази книга в памет на майка ми, Каръл Блай, която не се интересуваше много от жанра на любовните истории — или поне така твърдеше. Но четеше на мен и сестра ми приказки отново и отново; омагьосваше ни с принцове, препускащи на бели жребци, и принцеси, чиито златни коси се превръщат в стълби. Тя ми даде първите ми екземпляри на „Анн от Грийн Гейбълс“, „Малки жени“ и „Гордост и предразсъдъци“. Накратко, мамо, вината е изцяло твоя!

ПРОЛОГ

Имало едно време, не много отдавна...

Тази история започва с карета, която никога не е била тиква, макар че препускаше в полунощ. С кръстница, която е занемарила задълженията си, макар да няма магическа пръчица. За няколко така наречени плъхове, които тайно биха се радвали да носят ливреи.

И разбира се, има и момиче, което не умееше да танцува, нито искаше да се омъжи за принц.

Всъщност всичко започна с плъховете. Всички казваха, че са извън контрол. Икономката, госпожа Суалоу редовно се терзаше заради това.

— Не мога да понеса начина, по който тези вредители изгризват чифт обувки, когато никой не ги гледа — каза тя на иконома, блага душа на име господин Черидери.

— Знам точно какво имате предвид — отвърна ѝ той с острога в гласа, която не се чуваше често. — Не мога да ги понасям. Острите им носове и джафкането посред нощ, и...

— Начинът, по който ядат! — прекъсна го госпожа Суалоу. — От масата, от самите чинии!

— Наистина ядат от чиниите — каза Черидери. — Виждал съм го със собствените си очи, госпожо Суалоу, наистина! Направо от ръката на госпожа Далтри!

Икономката изписка и ако плъховете не вдигаха такъв невъобразим шум в гостната, сигурно и там щяха да я чуят.

ГЛАВА 1

Яроу хаус

Резиденцията на госпожа Мариана Далтри, дъщеря ѝ Виктория и госпожица Катрин Далтри

Госпожица Катрин Далтри, позната на почти всички като Кейт, слезе от коня си кипяща от ярост.

Не ѝ бе за пръв път. Новата ѝ мащеха я изкарваше от търпение и преди баща ѝ да умре, седем години по-рано. Но едва след като го бяха загубили, а новата госпожа Далтри — притежаваща това име само от няколко месеца — започна да раздава заповеди, Кейт научи истинското значение на думата гняв.

Гняв, задето наблюдаваше как арендаторите на земите им са принудени или да плащат двойна рента, или да напуснат фермите си, където бяха живели през целия си живот. Гняв, задето виждаше как посевите вехнат, а живите плетове обрастват, защото на нейната мащеха ѝ се свидеха парите, нужни за поддръжка на имението. Гняв, задето ставаше свидетел как парите на баща ѝ отиват за рокли и бонета, и дрехи с къдрички... толкова многобройни, че мащехата ѝ и доведената ѝ сестра не можеха да намерят достатъчно дни в годината, за да носят всичките.

Гняв, заради жалостивите погледи на познатите, които не я видяха на вечеря никога повече. Заради това, че бе изгонена в стая на тавана, с износени мебели, които показваха нищожната ѝ стойност за домакинството. Заради отвращението към себе си, защото не можеше да намери сили да се махне. Беше гняв, подхранван от унижението и отчаянието, и с абсолютната увереност, че баща ѝ сигурно се обръща в гроба.

Тя изкачи предните стъпала готова за битка, както би казал той.

— Здравей, Черидери — поздрави Кейт, когато милият стар иконом отвори вратата. — Сега на лакей ли се правиш?

— *Нейна Светлост* изпрати лакеите до Лондон, за да доведат лекар — отвърна той. — По-точно двама лекари.

— Получила е пристъп, така ли? — Кейт внимателно свали ръкавиците си, защото кожата се разшиваше от подплатата около китките. Имаше време, когато в действителност можеше и да се зачуди дали мащехата ѝ — позната на домакинството като *Нейна Светлост* — не се преструва на болна, но вече не. Не и след години на фалшиви спешни случаи и гласове, крещящи посред нощ за пристъпи... които обикновено се оказваха лошо храносмилане.

Макар че, както спомена веднъж Черидери, човек можеше единствено да се надява.

— Този път не е за нея, а за госпожица Виктория.

— Ухапването?

Той кимна.

— Устната ѝ е увиснала, така ни каза прислужницата ѝ тази сутрин. Има и подуване.

Колкото и зле да се чувстваше, Кейт изпита известно съчувствие. Бедната Виктория нямаше много преимущества, освен хубавото си лице и още по-хубавите тоалети. Ако останеше обезобразена завинаги, това би разбило сърцето на доведената ѝ сестра.

— Трябва да говоря с *Нейна Светлост* за съпругата на свещеника — каза тя и подаде палтото си на Черидери. — Или по-точно, за съпругата на покойния свещеник. След смъртта му преместих семейството в отдалечената къща.

— Лоша работа — отвърна икономът. — Особено за него. Свещениците не бива сами да отнемат живота си.

— Остави я с четири деца — каза Кейт.

— Не забравяйте, че не е лесно за един мъж да преодолее загубата на крайник.

— Е, сега те ще трябва да преодолеят неговата загуба — отвърна му без никаква симпатия. — Да не споменавам, че вчера мащехата ми изпрати документ за отнемане на имуществото на вдовицата.

Черидери се намръщи.

— *Нейна Светлост* казва, че ще вечеряте с тях тази вечер.

Кейт спря по пътя към стълбището.

— Какво е казала?

— Ще вечеряте с тях тази вечер. Лорд Димсдейл също ще дойде.

— Сигурно се шегуваш.

Но икономът поклати глава.

— Така каза. Освен това реши, че плъховете на госпожица Виктория трябва да се махнат, но поради някаква причина ги заточи във вашите покои.

Кейт затвори очи за миг. Денят бе започнал зле, но щеше да стане още по-зле. Не харесваше глутницата кученца на доведената си сестра, наричани любящо, или не толкова любящо, плъховете. Не харесваше също и Алджернон Бенет, лорд Димсдейл, годеникът на Виктория. Той прекалено лесно се усмихваше. А дори още повече мразеше идеята да присъства на тази вечеря *en famille*^[1].

Обикновено успяваше да забрави, че някога бе господарка на това домакинство. Все пак майка ѝ прекара на легло години преди да умре и беше болнава през по-голямата част от живота на Кейт. Тя бе свикнала да стои срещу баща си на масата, да обсъжда менюто с госпожа Суалоу, икономката... Беше очаквала да направи дебюта си, да се омъжи и да отгледа свои деца в тази къща.

Но баща ѝ си отиде, а Кейт да се превърна в обща прислужница, прокудена на тавана.

И сега трябваше да присъства на вечерята в старомодна рокля и да понася любезностите на ухиления лорд Димсдейл. Защо?

Тя се втурна по стълбите, а стомахът ѝ се присви от лошо предчувствие. Мащехата ѝ седеше пред тоалетната си масичка и изучаваше отражението си в огледалото. Следобедната светлина падаше върху рамото ѝ и озаряваше косите ѝ. Имаше блясък в тази ярка руса коса, сякаш кичурите бяха направени от минерали. Носеше сутрешна рокля с плисиран корсаж от лилав тюл, прихванат под гърдите с панделка. Беше прекрасна рокля... за дебютантка.

Но Мариана не можеше да приеме факта, че вече бе прехвърлила тридесетте. Всъщност, така и не бе приела, че вече не е на двадесет. Така че се обличаше приблизително както го бе правила на тази възраст. Едно нещо несъмнено важеше за мащехата на Кейт — притежаваше безразсъдна смелост и силно пренебрежение към условностите, отнасящи се до женската възраст.

Разбира се, тоалетите на Мариана не бяха само външен израз на амбицията ѝ, но и убежище от провалите. Защото все още никоя двадесетгодишна дама не можеше да изглежда като нея, когато всъщност бе на четиридесет и дори съблазнителните чувствени рокли не можеха да върнат младостта.

— Виждам, че си приключила със скитането при приятелите си и си благоволила да се прибереш у дома — каза кисело тя.

Кейт огледа будоара на мащехата си и реши да отмести една купчина дрехи от това, което бе почти сигурна, че представляваше стол. Стаята беше отрупана с купища от леки памучни дрехи и обсипана с пайети коприна. Бяха нахвърляни на купчини по столовете. Или поне където човек би предположил, че би трябвало да се намират те. Помещението приличаше на пастелен снежен пейзаж с планини от меки платове тук и там.

— Какво правиш? — попита мащехата ѝ, докато Кейт събираше роклите.

— Сядам — отвърна ѝ тя и пусна дрехите на пода.

Мариана изпищя.

— Не се отнасяй с роклите ми така, глупаво момиче! Тези отгоре бяха доставени едва преди ден-два и са великолепни. Ще те накарам да ги гладиш цяла нощ ако открия и най-малката гънчица по тях, дори съвсем малка.

— Аз не глedia — отвърна Кейт равно. — Не си ли спомняш? Изгорих една бяла рокля преди три години.

— О, от персийската коприна! — извика мащехата ѝ и плесна с ръце като една деликатна лейди Макбет. — Пазя я... там — тя посочи с дългия си пръст към ъгъла, където се извисяваше купчина дрехи, висока почти до тавана. — Ще поръчам да я преправят някой ден — заяви и седна отново.

Кейт внимателно избута камарата рокли малко по-далеч от крака си.

— Трябва да говоря с теб за семейство Крабтрий.

— Боже, надявам се, че си успяла да изгониш тази жена — отвърна Мариана и запали пуретата си. — Знаеш, че проклетия адвокат ще дойде следващата седмица, за да прецени как управлявам имението. Ако види тази порутена къщурка ще вдигне голяма врява. Последният път говори толкова дълго, че едва не умрях от скука.

— Отговорността да поддържаш къщите в добро състояние е твоя — каза ѝ Кейт и стана, за да отвори прозореца.

Мариана размаха пренебрежително пуретата си.

— Глупости. Тези хора живеят в моята земя на практика безплатно. Най-малкото, което могат да сторят, е да приведат домовете

си в приличен вид. Тази жена Крабтрий живее в кочина. Бях там онзи ден и се ужасих.

Кейт отново седна и обходи с поглед стаята, която приличаше на кочина. Но след миг осъзна, че Мариана не бе забелязала мълчаливата ѝ обида, защото отваряше малък съд и оцветяваше устните си в тъмно меден нюанс.

— Откакто съпругът ѝ почина — обясни Кейт, — госпожа Крабтрий е изтощена и изпълнена със страх. Къщата не е кочина, просто е разхвърляна. Не можеш да я изгониш. Тя няма къде да отиде.

— Глупости — отвърна Мариана и се наклони по-близо до огледалото, за да види устните си. — Сигурна съм, че вече си е намерила убежище някъде. При друг мъж, най-вероятно. Мина повече от година, откакто Крабтрий сложи край на живота си. Сигурно вече си е намерила някой друг. Ще видиш.

За Кейт разговорите с мащехата ѝ бяха като да ползва външна тоалетна. Човек нямаше представа какво може да изпълзи от вътрешността, но знаеше, че няма да му хареса.

— Това е жестоко — тя нарочно повиши глас, за да прозвучи авторитетно.

— Те трябва да се махнат — заяви Мариана. — Не мога да толерирам мързеливци. Специално отидох до дома на енорийския свещеник, нали знаеш, на сутринта, след като съпругът ѝ скочи от моста. Поднесох съболезнованията си.

Мариана предпочиташе да избягва всички хора, работещи в имението или в селото, освен в редките случаи, когато развиваше внезапен интерес към ролята на господарка. Тогава обличаше екстравагантен тоалет, замислен така, че да обижда обикновените хора, слизаше от каретата и след това тълкуваше смаяните изражения на арендаторите си като израз на мързел и глупост. Накрая инструктираше Кейт да ги изхвърли от домовете им.

За щастие обикновено забравяше за нарежданията си след около седмица.

— Тази жена лежеше върху канапето и плачеше. Отвратително многобройните ѝ деца, бяха пръснати из цялата стая, а тя стоеше там и раменете ѝ се тресяха като на някоя долнопробна актриса. Плачеше. Може би трябва да се присъедини към пътуващ театър — каза Мариана. — Не е грозна.

— Тя...

Мащехата ѝ я прекъсна.

— Не мога да понасям мързеливци. Мислиш ли, че съм лежала и съм плакала така, след като първият ми съпруг, полковникът, умря? Да ме видя да пролея и една сълза, когато баща ти почина, макар че се насладихме едва на няколко месеца съпругеско блаженство?

Кейт не бе видяла сълзи, но Мариана не се нуждаеше от отговора ѝ.

— Макар госпожа Крабтрий да няма твоята душевна сила, тя има четири малки деца, а ние сме поели известна отговорност за тях...

— Отегчена съм от темата и освен това трябва да говоря с теб по важен въпрос. Тази вечер лорд Димсдейл ще дойде на вечеря и ти ще се присъединиш към нас.

Мариана издуха облаче дим. Заприлича ѝ на мъгла, излизаща от малка медна тръбичка.

— Така каза и Черидери. Защо? — тя и мащехата ѝ отдавна се бяха отказали от любезностите. Ненавиждаха се една друга и Кейт не можеше да си представи защо присъствието ѝ на масата бе необходимо.

— Ще се срещнеш с роднините на Димсдейл след няколко дни — Мариана отново дръпна от пуретата си. — Слава на бога, че си по-слаба от Виктория. Можем да преправим роклите ѝ много лесно. Би било по-трудно ако беше обратното.

— За какво говориш? Не мога да си представя, че лорд Димсдейл проявява и най-слаб интерес да вечеря с мен, какво остава да ме представи на роднините си. И освен това чувството е взаимно.

Преди Мариана да успее да изясни заповедта си, вратата се отвори със замах.

— Кремът не действа — проплака Виктория и се хвърли към майка си. Дори не забеляза Кейт, просто падна на колене и зарови лице в скута на майка си, която веднага остави пуретата си и обви ръце около раменете ѝ.

— Тихо, бебчо — изгука тя. — Разбира се, че кремът ще подейства. Просто трябва да почакаме малко. Обещавам ти, мама ти обещава, че ще подейства. Лицето ти ще бъде красиво както преди. Но за всеки случай, пратих да извикат от Лондон двама от най-добрите лекари.

Кейт започна да проявява слаб интерес към въпроса.

— Какъв крем използваш?

Мариана я изглежда с неприязън.

— Едва ли си чувала. Направен е от стрити перли заедно с други неща. Действа като магия за всякакви лицеви несъвършенства. Използвам го ежедневно.

— Само погледни устната ми, Кейт! — извика Виктория и наклони глава назад. — Съсипана съм за цял живот — очите ѝ заблестяха от сълзи.

Долната ѝ устна наистина изглеждаше обезпокоително. Беше странно виолетова и подпухнала, което предполагаше инфекция, а устата ѝ съвсем леко се бе изкривила на една страна.

Кейт стана и се приближи, за да огледа по-добре.

— Доктор Бъсби прегледа ли те вече?

— Дойде вчера, но той е стар глупак — отвърна Мариана. — Не може да се очаква да разбира колко важно е това. Нямахте и една-единствена полезна отвара или крем, който да ни предложи. Нищичко!

Кейт обърна главата на Виктория настрани, за да може светлината да пада върху лицето ѝ.

— Мисля, че ухапването се е инфектирало — каза тя. — Сигурна ли си, че този крем е хигиеничен?

— Да не би да се съмняваш в преценката ми? — изкрещя Мариана и се изправи.

— Напълно — отвърна ѝ Кейт. — Ако Виктория накрая се окаже с деформирана уста, защото ти си я намазала с някакво фалшиво лекарство, което са те подмамили да купиш в Лондон, искам да е ясно за всички, че вината е твоя.

— Нагла жаба такава! — изрече Мариана и пристъпи напред.

Но Виктория протегна ръка.

— Майко, спри. Кейт, наистина ли мислиш, че има нещо нередно с крема? Устната ми тупти ужасно.

Виктория беше невероятно хубаво момиче, с красива външност и големи, нежни очи, които винаги изглеждаха леко влажни, сякаш току-що е проляла сантиментална сълза или е на път да го стори всеки момент. След като беше проливала сълзи, сантиментални или не, през целия ден, в това имаше смисъл. Сега две от тях се изтърколиха надолу по лицето ѝ.

— Мисля, че може би има някаква инфекция вътре в раната — отвърна Кейт и се намръщи. — Устната ти се излекува бързо, но... — тя леко я натисна и Виктория извика. — Ще се наложи да я сцепят.

— Никога! — изрева Мариана.

— Не мога да позволя лицето ми да бъде рязано — каза Виктория и се разтрепери.

— Но не искаш и да имаш деформация — отвърна Кейт търпеливо.

Виктория примигна, докато обмисляше въпроса.

— Нищо няма да се прави, докато не пристигнат лекарите от Лондон — обяви Мариана и отново седна. Тя изпитваше силен възторг от всичко и всеки от Лондон. Кейт подозираше, че това бе резултат от детство, прекарано в провинцията, но след като тя дори не загатваше за миналото си, беше трудно да се разбере със сигурност.

— Е, нека се надяваме, че ще пристигнат скоро — каза Кейт и се зачуди дали една инфектирана устна създава опасност за инфекция на кръвта. Вероятно не. — Защо искаш да се присъединя към вас за вечеря, Мариана?

— Заради устната ми, разбира се — отвърна Виктория, подсмърчайки шумно.

— Устната ти — повтори Кейт.

— Не мога никого да посетя, нали така? — добави Виктория с характерна, макар и подлудяваща липса на яснота.

— Сестра ти трябва да направи много важно посещение при един член от семейството на лорд Димсдейл след няколко дни — намеси се Мариана. — Ако не беше толкова заета да се размотава из имението, за да слушаш съзливите истории на некадърни жени, щеше да си спомниш за това. Той е *принц*. Принц!

Кейт отново потъна в стола си и изгледа и двете. Мариана бе студена и бляскава като чисто нова монета. Противно на нея, чертите на Виктория бяха някак по-ненатрапчиви. Косата ѝ имаше прекрасен блед червеникав оттенък между русо и червено и се къдреше очарователно около лицето ѝ. Докато тази на майка ѝ бе свършена — прислужницата ѝ бе прекарала три часа с машата в ръка, за да постигне желания от господарката ѝ резултат.

— Не мога да проумея какво общо има с мен тази отложена визита — каза Кейт, — макар да ти съчувствам за разочарованието,

Виктория — и наистина ѝ съчувстваше. Дори да ненавиждаше мащехата си, никога не бе изпитвала подобни чувства към доведената си сестра. От една страна, Виктория имаше твърде мил нрав, за да я мрази който и да било. От друга, Кейт я харесваше. Докато самата тя бе оскърбявана от Мариана, любвеобилността, която мащехата ѝ проявяваше към дъщеря си, според Кейт, бе дори по-лоша.

— Е — изрече Виктория печално, докато седнаше върху купчина рокли с височината на стол, — ще трябва да се престориш, че ти съм аз. Отне ми известно време, за да го разбера, но майка е планирала изкусно всичко. И съм сигурна, че скъпият ми Алджи ще се съгласи.

— Изобщо не мога да го направя, каквото и да означава — отвърна равно Кейт.

— Да, можеш — настоя Мариана. Беше изпушила пуретата си и палеше втора от фасата на първата. — И ще го сториш — добави тя.

— Не, няма. Не че имам и най-малката представа за какво говориш. Да бъда Виктория в какъв смисъл? И с кого?

— С принца на лорд Димсдейл, разбира се — каза Мариана и я изгледа през малкия облак дим. — Не ме ли слушаше?

— Искаш от мен да се престоря, че съм Виктория? Пред един принц? Кой принц?

— И аз не разбирах първоначално — отвърна Виктория и прокара пръст по наранената си устна. — Виждаш ли, преди Алджи да може да се ожени за мен, ние се нуждаем от одобрението на някакъв негов роднина.

— Принцът — намеси се Мариана.

— Алджи спомена, че той е принц на някаква малка далечна страна. Но е единственият представител на семейството от страна на майка му, който живее в Англия, а тя няма да му позволи да използва наследството си, ако не получи одобрението на принца. Завещанието на баща му — довери ѝ Виктория — е ужасно нечестно. Ако Алджи се ожени, преди да навърши тридесет години без одобрението на майка си, губи част от наследството си — а той все още дори не е навършил двадесет!

Много умно от страна на татко Димсдейл, помисли си Кейт. От това, което бе видяла, Димсдейл младши беше толкова готов да управлява имението, колкото и плъховете да се научат да пеят в хор. Не че беше нейна работа.

— Лекарите ще те прегледат утре сутрин — каза тя на Виктория, — а после ще можеш да се срещнеш с него, както Пепеляшка със своя принц.

— Не може да отиде в *този* вид! — сопна се Мариана.

Кейт за пръв път я чуваше да говори с подобно отвращение на дъщеря си.

Виктория извърна глава и погледна майка си, но не каза нищо.

— Разбира се, че може — заяви Кейт. — Този план ми изглежда глупав. Никой няма да повярва дори за миг, че аз съм Виктория. А дори да повярват, не мислиш ли, че по-късно ще си спомнят? Какво ще стане, когато принцът се изправи в църквата и прекрати церемонията, защото булката не е тази, с която се е срещнал?

— Това няма да се случи, дори само защото Виктория ще се омъжи веднага, след като получи одобрението му, със специално разрешително — отвърна Мариана. — Димсдейл е поканен за пръв път в замъка и не можем да го пропуснем. Негово Височество организира бал в чест на годежа си и ти ще отидеш като Виктория.

— Защо просто не отложите визитата и не се срещнете с него след бала?

— Защото се налага да се омъжа — намеси се Виктория.

Сърцето на Кейт потъна като камък.

— *Налага* се да се омъжиш?

Виктория кимна. Кейт погледна към мащехата си, която сви рамене.

— Компрометирана е. От три месеца.

— За бога — възкликна Кейт. — Едва познаваш Димсдейл, Виктория!

— Обичам Алджи — отвърна тя. Големите ѝ очи бяха пълни с искреност. — Дори не исках да правя дебют, не и след като го видях в Уестминстърското абатство онази неделя през март, но мама настоя.

— Март — повтори Кейт. — Запознала си се с него през март, а сега е юни. Кажи ми, че миличкия Алджи ти е предложил брак, о, да кажем преди три месеца, точно след като сте се влюбили, и ти си го запазила в тайна?

Виктория се изкикоти при думите ѝ.

— Знаеш точно кога ми предложи, Кейт! Казах първо на теб, веднага след майка. Беше само преди две седмици.

Бръчките между носа и устата на Мариана не биха могли да се загладят с чудотворния мехлем, направен от стрити перли.

— Димсдейл беше малко муден в действията си.

— Не е бил муден в онези си *действия* — отвърна Кейт. — Изглежда е бил удивително бърз в тази област.

Мариана ѝ отправи ненавистен поглед.

— Лорд Димсдейл съвсем почтено предложи брак щом разбра за ситуацията.

— Ако бях на твое място, щях да го убия — каза ѝ Кейт.

— Така ли? — тя се усмихна тайнствено. — Винаги си била глупачка. Виконтът ще разполага с титла и добро състояние, веднъж щом се добере до него. Той е напълно заплепен от сестра ти и е решен да се ожени за нея.

— Какво щастие — беше коментарът на Кейт. Тя отново погледна Виктория, която леко потупваше устната си отново и отново. — Казах ти да наемеш придружителка, Мариана. Тя можеше да има, когото си поиска.

Мащехата ѝ се обърна отново към огледалото, без да отвърне нищо. Честно казано, Виктория вероятно не беше подходяща за всеки мъж. Бе прекалено мека, чак приличаше на пудинг. Плачеше твърде много.

Но пък беше ужасно хубава и, очевидно, плодовита. Плодовитостта винаги се смяташе за добродетел при жените. Баща ѝ определено се бе отчаял от липсата на син. Очевидно неспособността на майка ѝ да има повече деца бе довела до този брак, състоял се едва две седмици след смъртта ѝ... изглежда, бе имал изключително силно желание да създаде ново семейство.

Вероятно си бе мислил, че Мариана е толкова плодовита, колкото се бе оказала дъщеря ѝ сега. Във всеки случай той почина, преди да го разбере.

— Значи ме молиш да посетя принца и да се престоря, че съм Виктория — изрече Кейт.

— Не те моля — веднага отвърна Мариана. — Заповядвам ти.

— О, майко — намеси се Виктория. — Моля те, Кейт. Моля те. Искам да се омъжа за Алджи. И наистина трябва да... не го разбрах съвсем и... е... — тя приглади роклята си. — Не искам никой да знае за бебето. Алджи също не иска.

Разбира се, че Виктория не бе разбрала, че носи дете. Кейт би се изумила ако доведената ѝ сестра дори е разбрала акта на зачеването, какво остава за последствията от него.

— *Молиш* ме — обърна се тя към мащехата си, без да обръща внимание на Виктория за момента. — Защото, макар да можеш да ме напъхаш в каретата с лорд Димсдейл, със сигурност не би могла да контролираш какво ще кажа, когато се срещна с принца.

Мариана се озъби.

— Още по-важно е — продължи Кейт, — че Виктория имаше забележителен дебют само преди няколко месеца. Със сигурност хората на бала са се запознали с нея или поне са я видели.

— Затова пращам теб, а не някое момиче, което съм намерила на улицата — отвърна Мариана с обичайната си любезност.

— Малките ми кученца ще бъдат с теб — изрече Виктория. — Те ме направиха прочута, така че всички ще те помислят за мен — и тогава, сякаш току-що си бе спомнила, още една голяма сълза се търкулна по бузата ѝ. — Макар майка да казва, че трябва да се откажа от тях.

— Очевидно те са в стаята ми — отвърна Кейт.

— Сега са твои — каза ѝ Мариана. — Поне за посещението при принца. След това ще... — тя замлъкна, докато хвърляше поглед към дъщеря си. — Ще ги подарим на някои послушни сираци.

— Горките дечица ще ги обикнат — сълзливо отвърна Виктория, без да обръща внимание на факта, че на въпросните сираци можеше да не им хареса да бъдат хапани от новите си домашни любимци.

— Кой ще ме придружава? — попита Кейт, оставяйки настрана за момент проблема с плъховете на Виктория.

— Нямаш нужда от придружител — изрече Мариана с презрение, — като се има предвид как скитах наоколо сама.

— Жалко, че Виктория не е била с мен — отвърна ѝ Кейт. — Щях да се уверя, че Димсдейл не се отнася с нея като с обикновена повлекана.

— О, предполагам, че си запазила добродетелта си — сопна се Мариана. — Ще ти бъде от голяма полза. Няма нужда да се тревожиш, че лорд Димсдейл ще посегне на тази прашасала скъпоценност. Той е влюбен във Виктория.

— Да, така е — потвърди доведената ѝ сестра, подсмърчайки. — И аз го обичам — още една сълза се плъзна по бузата ѝ.

Кейт въздъхна.

— Ако се появя сама в една карета заедно с лорд Димсдейл и се преструвам, че съм Виктория, ще предизвикам скандал и този скандал ще има последствия за нея, а не за мен. Накратко, никой няма да се изненада, когато детето ѝ се появи твърде скоро след венчавката.

Последва миг мълчание.

— Добре — каза Мариана. — Бих придружила Виктория, разбира се, но не мога да я оставя сама, като се има предвид колко е влошено състоянието ѝ. Можеш да вземеш Розали с теб.

— Прислужница? Даваш ми прислужница за придружителка?

— Какъв е проблемът? — настоя Мариана. — Може да седне между двама ви в случай, че си загубиш ума и се хвърлиш върху му. Ще бъдеш и с прислужницата на плъховете, разбира се.

— Кучетата на Виктория си имат *собствена* прислужница?

— Слугинчето Мери — обясни Виктория. — Тя чисти камините, но също и ги къпе всеки ден, и ги реше. Домашните любимци — добави тя — са си отговорност.

— Няма да взема Мери с мен — заяви Кейт. — Как, за бога, очакваш госпожа Суалоу да се справи без нея?

Мариана само сви рамене.

— Няма да повярват — продължи Кейт, опитвайки се да върне разговора отново към здравия разум. — Ние дори не си приличаме.

— Разбира се, че си приличате! — сопна се мащехата ѝ.

— Е, всъщност, не е така — намеси се Виктория. — Аз... е, аз съм си аз, а Кейт, е... — тя внезапно замълча.

— Това, което се опитва да каже Виктория, е, че тя е удивително красива — изрече Кейт. Чувстваше сърцето си като камък в гърдите. — А аз не съм. Прибави това към факта, че нямаме кръвна връзка и си приличаме не повече от две случайни англичанки озовали се на едно място.

— Имате един и същи цвят на косата — отвърна Мариана и дръпна от пуретата си.

— Наистина ли? — попита със съмнение Виктория.

Всъщност, Мариана вероятно бе права. Но косата на Виктория бе подстригана така, че хубавите ѝ къдрици обрамчваха главата ѝ в най-

модерната прическа, прихванати с нежна панделка. Кейт бе сресала своите сутринта, а после ги вдигна и закрепил здраво.

Нямаше време да си придава изискан вид. По-точно нямаше време изобщо да се грижи за външния си вид.

— Ти си полудяла — заяви Кейт, взряла се в мащехата си. — Не можеш да ме представиш за своя дъщеря.

Сега Виктория се мръщеше.

— Опасявам се, че тя е права, мамо. Не бях помислила за това.

В очите на Мариана имаше напрежение, което Кейт от дългогодишен опит знаеше, че бе признак на истинска ярост. Но този път не знаеше причината за нея.

— Кейт е по-висока от мен — продължи Виктория, броейки на пръсти. — Косата ѝ е малко по-жълтеникава, да не споменаваме, че е по-дълга, а и двете съвсем не си приличаме по принцип. Дори да облече моите дрехи...

— Тя е твоя сестра — каза Мариана със стиснати устни, които напомниха на Кейт за сплескана медна тръба.

— Тя ми е доведена сестра — отвърна Кейт търпеливо. — Фактът, че се омъжи за баща ми не ни прави кръвни роднини, а първият ти съпруг...

— Тя е твоя *сестра*.

[1] En famille — по семейному, само семейството (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Ланкъшир

Замъкът Помрой

— Ваше Височество.

Въпросният принц, чието рождено име беше Гейбриъл Албрехт-Фредерик Уилям фон Ашенберг от Варл-Марбург-Баалсфелд, вдигна поглед и видя майордома си Бериик, който държеше поднос.

— Тази амфора е на парчета, Уик. Говори бързо.

— Амфора — повтори Уик с отвращение. — Звучи като непристойна вещ, която човек може да си купи от Париж. От лошата част на Париж — добави той.

— Спести ми играта на думи — отвърна Гейбриъл. — Точно този съд е бил отреден за мъртвите, не за живите. Съхранявал е шест малки кости за игра на ашици^[1] и е бил открит в детски гроб.

Уик се наклони по-близо и се вгледа в парчетата глина, разпилени по бюрото.

— Къде са кокалчетата?

— Бигитстиф, който има кокали вместо мозък, ги изхвърли. Всъщност, изхвърли и този малък съд, защото детето било бедно, а той се интересува единствено от ограбването на кралски гробници. Опитвам се да разбера как е била закрепена горната част, която липсва. Мисля, че е имало бронзови нитове, прикрепени към тези парчета — той посочи. — А нитовите са били поставяни отново поне веднъж преди амфората да бъде положена в гроба, виждаш ли?

Уик разгледа парчетата.

— Трябва да се поправи още веднъж. Защо изобщо си правиш труда?

— Родителите на това дете са нямали нищо, което да му оставят за отвъдното, освен неговите ашици — отвърна Гейбриъл и вдигна лупата си. — Защо да не се отнесем към този дар с еднакво уважение, както към златните дрънкулки, които преследва Бигитстиф?

— Пристигна съобщение от делегацията на принцеса Татяна — информира го Уик, очевидно приел лекцията на Гейбриъл за ашиците. — Сега е в Белгия и ще пристигне навреме. Имаме двеста потвърдени покани за бала по случай годежа. Измежду тях е и тази на племенника ти Алджернон Бенет, лорд Димсдейл. Всъщност, виконтът ще пристигне преди бала, до колкото разбрах.

— И ще доведе *Златното руно*? — племенникът на Гейбриъл, когото той смътно си спомняше като момче с дебел задник, се бе сгодил за една от най-богатите наследници в Англия.

— Негова светлост ще бъде съпроводен от годеницата си, госпожица Виктория Далтри — отвърна Уик, след като хвърли поглед на бележките си.

— Трудно е за вярване, че Димсдейл би могъл да спечели такова съкровище. Може би е луничава или кривогледа — предположи Гейбриъл, докато внимателно съединяваше глинените парчета, за да определи къде са били поставени нитовете.

Уик поклати глава.

— По време на дебюта си тази пролет госпожица Далтри беше описана като една от най-красивите жени на брачния пазар — двамата бяха в Англия от няколко месеца, но Уик вече имаше добра представа за актуалните клюки сред аристокрацията. — Нейното обожание към годеника ѝ също беше забелязано от всички — добави той.

— Не се е срещнала с мен — отвърна мързеливо Гейбриъл. — Може би трябва да я открадна преди собствената ми невеста да пристигне. Да заменя руското „Златно руно“ с английско. А и английският ми е много по-добър от руския.

Уик не каза нито дума, само бавно плъзна поглед от косата на Гейбриъл към стъпалата му. Гейбриъл осъзнаваше какво вижда — черна коса, пригладена назад над високо чело, вежди, извити по начин, който плашеше някои жени, сянката на брада, която изглежда, никога не изчезваше напълно. Нещо в изражението му плашеше нежните дами, онези, които обичаха да се сгущват в него и да си играят с косата му след секс.

— Разбира се, можеш да опиташ — беше коментарът на Уик. — Но очаквам да си прекалено зает с усилията да очароваш собствената си невеста.

Не беше най-духовитата му обида, но все пак бе доста добра.

— Звучиш така, сякаш Татяна ще си плюе на петите още щом ме види — Гейбриъл знаеше дяволски добре, че хищното пламъче в очите му плаши повечето дами, които бяха свикнали с хрисими погледи. Но все още не бе срещнал жена, която да не се ококори малко или да не се развесели, при възможността да се срещне с принц. Жените обичаха да имат принц сред познатите си.

Все пак това беше първият път, в който щеше да се опитва да очарова съпруга, а не любовница. Предполагаше се, че жените приемат това по-насерiously, отколкото някоя случайна връзка.

В ума му се оформи проклятие, но не успя да излезе от устните му. Той отново се обърна към малкия съд пред себе си.

— За щастие, вероятно, годеницата ми е имала по-голям избор по въпроса, отколкото самият аз.

Уик се поклони. И излезе толкова тихо, колкото бе влязъл.

[1] Игра на ашици, наричана още „игра на кокалче“ или „тура“. Ашикът е костица от глезена на агне или козле, наподобяваща зар с четири устойчиви положения върху хоризонтална равнина. Традиционна игра за сръчност в древността. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Яроу хаус

В стаята настъпи миг изпълнен със студена тишина, също като тази, след изстрел на ловци в гората.

Виктория не каза нищо. Кейт хвърли един поглед към нежните ѝ, объркани очи и разбра, че изявлението на майка ѝ не бе стигнало до съзнанието ѝ.

— Виктория е моя сестра — повтори Кейт.

— Да, затова по-добре отиди там и се увери, че венчавката ще се състои, преди да бъде опозорена. Защото Виктория е твоя сестра.

Леко облекчение плъзна по вените на Кейт. Сигурно не бе разбрала правилно, трябваше да е...

— Тя ти е полусестра — поясни Мариана сурово.

— Но... тя е... — Кейт се обърна към Виктория. — На колко години си?

— Знам на колко съм — отвърна момичето и леко подсмръкна, докато поглаждаше долната си устна. — По-малка съм от теб с почти пет години.

— На осемнадесет си — промълви Кейт. Сърцето ѝ биеше забързано в гърдите.

— Което означава, че *ти* си на зрялата възраст от двадесет и три — с удоволствие заяви Мариана. — Или може би двадесет и четири. На твоите години е лесно да се забрави.

— Съпругът ти, полковникът...

Мащехата ѝ сви рамене.

Кейт откри, че ѝ бе трудно да диша. Чувстваше се така, сякаш целият ѝ живот се разгръща пред нея, пълен с въпроси, които не бе знаела, че съществуват. Шокът причинен от баща ѝ, прибрал се у дома, само две седмици след погребението на майка ѝ, който ѝ съобщава, че планира да се ожени със специално разрешително.

Майка ѝ, на легло от години, и баща ѝ, подаващ глава през вратата на стаята от време на време, за да ѝ каже ободряващи думи и

да прати целувки в нейна посока, но никога да не седне до съпругата си.

Защото очевидно се бе измъквал, за да седи до Мариана.

— Чувствам се така, сякаш пропускам нещо — заяви Виктория и погледна първо едната, а после и другата. — Ще заплачеш ли, Кейт?

Кейт се ужаси. Тя никога не плачеше, не и след погребението на баща си.

— Разбира се, че не! — рязко ѝ отвърна.

В стаята отново надвисна мълчание.

— Защо ти не ѝ обясниш? — предложи Кейт най-накрая, поглеждайки към мащехата си. — В очакване съм да науча подробностите.

— Подробностите не са твоя работа — заяви Мариана. После се обърна към дъщеря си. — Слушай, скъпа, нали си спомняш как виждахме милият Виктор, дори преди да дойдем да живеем в тази къща?

Виктор! Кейт никога дори за миг не бе помисляла, че името на баща ѝ има каквато и да било връзка с това на доведената ѝ сестра.

— Да — съгласи се Виктория. — Така беше.

— Защото майка ти е била негова любовница — обясни Кейт. — Предполагам, че е посещавал къщата ви поне единадесет години, преди майка ми да умре. Въобще имаше ли полковник? Виктория незаконородена ли е? — попита тя Мариана.

— Едва ли има значение — отвърна студено тя. — Мога да ѝ осигуря достатъчно средства.

Кейт го знаеше. Обичният ѝ, глупав баща, беше оставил всичко на съпругата си... и Мариана го бе превърнала в привлекателна зестра за Виктория, а имението, което се нуждаеше от средствата, можеше да върви по дяволите. Сега всичко принадлежеше на Виктория.

Която не само беше бременна, но и незаконородена. Кейт допускаше, че полковникът, предполагаемият първи съпруг на Мариана, никога не бе съществувал.

Мащехата ѝ стана и загаси пуретата си в съд, препълнен с полуизпушени фасове.

— Извънредно съм шокирана, че двете не сте скочили на крака и не се прегръщате с момичешки ентусиазъм. Но след като не го правите, ще бъда кратка. Ти ще отидеш до замък Помрой, Катрин,

защото сестра ти носи дете и се нуждае от одобрението на принца. Ще се облечеш като нея, ще вземеш проклетите мелези с теб и ще си изиграеш ролята.

Мариана изглеждаше сурова и по-уморена от обикновено.

— В такъв случай ти ще оставиш семейство Крабтрий в къщата им — заяви тя.

Мащехата ѝ сви рамене. Съвсем не я бе грижа какво щеше да стане с тях, осъзна Кейт. Беше въвлякла семейство Крабтрий в този проблем, в случай че силата на кръвната връзка не действаше.

— Повиках същия мъж, който подстригва косата на Виктория — продължи Мариана забързано. — Ще бъде тук утре сутрин, за да окастри растителността по главата ти. Ще дойдат и три шивачки. Имаш нужда от преправяне на поне двадесет рокли.

— Ще останеш в замък три или четири дни — допълни Виктория.

Тя се изправи на крака и за пръв път Кейт осъзна, че сестра ѝ наистина носи дете. В начина, по който се движеше, се забелязваше лека тремавост.

— Съжалявам — продължи тя, като се приближи и застана до Кейт.

— Ти няма за какво да съжаляваш! — намеси се Мариана.

— Да, има — настоя тя. — Съжалявам, че баща ни е бил, какъвто е бил. Не съжалявам, че се е оженил за майка ми, но... просто съжалявам за всичко. За това, което сигурно си мислиш за него сега.

Кейт не искаше да мисли за баща си. Бе опитвала да потисне спомена за него през последните седем години, откакто почина. Бе твърде болезнено да си припомня начина, по който се смееше, как стоеше до камината и ѝ разказваше забавни истории за Лондон, а огънят се отразяваше и проблясваше в чашата му за вино.

Сега имаше съвсем различна причина да не мисли за него.

Тя учтиво отвърна на прегръдката на Виктория, а после се освободи от нея и се обърна към мащехата си.

— Защо трябва да сляза за вечеря днес?

— Лорд Димсдейл се съмнява, че двете си приличате достатъчно, за да заблудиш някой, който може да е срещнал сестра ти.

— Но косата ми...

— Не става дума за косата — отвърна Мариана. — Ще те облечем в прилична рокля и сама ще видиш приликата помежду ви. Виктория е известна с красотата си, с кучетата си и със стъклените си пантофки. Стига да държиш грубия си език зад зъбите, ще минеш за нея.

— Какво, за бога, е стъклена пантофка? — попита Кейт.

— О, те са удивителни! — възкликна Виктория и плесна с ръце. — Сама ги въведох на мода този сезон, Кейт, и всички започнаха да ги носят.

— Стъпалата ви са почти еднакъв размер — каза Мариана. — Ще ти станат.

Кейт погледна износената си сива рокля, а после и мащехата си.

— Какво щеше да сториш, ако баща ми беше жив? Ако бях направила дебюта си, когато трябваше, и хората видеха приликата между мен и Виктория?

— Не се тревожех за това — отвърна Мариана, свивайки рамене.

— Защо? Нямаше ли да има риск някой да ни види заедно и да се досети?

— Тя е пет години по-млада от теб. Щях да я задържа в класната стая, докато ти се омъжеше.

— Можеше да не се омъжа. Да не си намеря съпруг. Баща ми щеше да...

Мариана изви тъгълчето на устата си в лека усмивка.

— О, щеше да го направиш. Изобщо ли не се поглеждаш в огледалото?

Кейт се втренчи в нея. Разбира се, че се оглеждаше. Там се отразяваха най-обикновени черти. Не виждаше влажните очи на Виктория или светлите ѝ къдрици, нито чаровната ѝ усмивка, защото не притежаваше нищо подобно.

— Ти си проклета глупачка — заяви мащехата ѝ и посегна към кутията с пурети, а после отново я пусна. — Пуша прекалено много, за което вината е изцяло твоя. За бога, облечи си прилична рокля до осем часа вечерта. По-добре веднага отиди при прислужницата на Виктория. Тази дрипа, която си навлякла, не е подходяща дори за чистене на камини.

— Но аз не искам Алджи да види устната ми така — промълви Виктория, подсмърчайки.

— Ще наредя на Черидери да постави само един свещник на масата — отвърна майка й. — Димсдейл няма да успее да види и плъх, дори да скочи в чинията пред него.

Така че въпросът отново се върна към плъховете, което бе съвсем подходящо, защото точно от там започна историята.

ГЛАВА 4

Кейт знаеше много добре, че може да разчита на персонала. Беше по-силно от тях, заложено в кръвта само на най-добрата прислуга. Бяха обучавани да обслужват дами и джентълмени, а не хората от собствената си класа. Очевидно бяха усетили, че произходът на Мариана не е благороднически. Самата Кейт бе предполагала, че мащехата ѝ е дъщеря на търговец, която се е омъжила за полковник. Не беше допускала, че може да е...

Но беше такава.

Лека жена. Любовница на баща ѝ. С други думи, повлекана.

Нищо чудно, че бедната Виктория носеше дете. Майка ѝ едва ли притежаваше нужните качества, за да я напътства по време на сезона ѝ. Като ставаше дума за това, самата Кейт не беше напълно сигурна как да се държи в изисканото общество. Бе едва на дванадесет години, когато майка ѝ се разболя и остана на легло, и на шестнадесет, когато най-накрая почина, а баща ѝ се ожени повторно. Макар да се бе научила как да използва правилно приборите за хранене, тънкостите на поведението в изисканото общество ѝ убягваха.

Взимаше уроци по танци в продължение на една година, но сякаш това се бе случило в друг живот. Например, нямаше ли правила как да се говори с принцове? Трябваше ли да отстъпва назад, без да им обръща гръб, докато излиза от стаята, след края на разговора? Или това правило важеше само за крале и кралици?

Тя откри Розали, прислужницата на Виктория, в дрешника на сестра си. Преди години спалнята служеше като стая за гости, но по някое време Виктория натрупа толкова много рокли, че се превърна в гардеробна. Така или иначе, никой не ги посещаваше.

Кейт се огледа с любопитство. Покрай стените се редяха шкафове от черешово дърво, очевидно претъпкани с рокли. Дантелени волани и ъгълчета бродиран плат се подаваха от полуотворените чекмеджета. Стаята миришеше на рози и свеж ленен плат.

— Черидери ме информира за вечерята днес, а шивачките ще дойдат утре сутрин — каза Розали. — Прегледах всички рокли на госпожица Виктория — това не бе лека задача, като се има предвид, че сестра ѝ имаше почти толкова много, колкото и мащехата ѝ, макар да бяха по-спретнато подредени. — Мисля, че трябва да носите това тази вечер, защото няма да има нужда от повече от един-два бода около корсажа.

Тя вдигна рокля от бледорозова коприна. Не беше особено ниско изрязана, но изглеждаше пристегната точно под бюста, където горния набор образуваше къдри и се диплеше, разкривайки тъмнорозова подплата.

Кейт я докосна с пръст. Баща ѝ бе починал, преди да успеят да започнат с посещенията при модистите, за да съберат подходящ гардероб за дебюта ѝ. Беше преминала директно от траурно черното към практичните батистени рокли, подходящи на промененото ѝ положение в домакинството.

— *Couleur de rosette*^[1] — изрече бързо Розали. — Мисля, че ще отива на косата ви. Няма да имате нужда от корсет, след като сте толкова слаба.

Тя започна да разкопчава дрехата, но Кейт отблъсна ръцете ѝ.

— Моля, позволете ми... — започна Розали.

Кейт поклати глава.

— От години се справям сама, Розали. Можеш да ми помогнеш да навлека тази рокля, ако е необходимо, но сама ще се съблека — което и стори, докато не остана само по долна риза. Притежаваше два корсета, но бяха прекалено неудобни за носене, след като прекарваше цял ден на седлото.

Розали не каза нито дума, а само огледа износената, прекалено къса риза, закърпена не много сполучливо от Кейт.

— Господин Далтри... — започна прислужницата и спря.

— Се обръща в гроба си и така нататък — отвърна Кейт. — Да приключваме с това, Розали.

Прислужницата започна да издърпва фибите от косата ѝ и да цъпка с език също като човек, който брои дребни монети.

— Никога не бих си помислила, че имате толкова много коса! — най-накрая възкликна тя, след като освободи и спусна всички къдрици на Кейт.

— Не ми се занимава с нея — обясни тя. — Пречи ми, докато работя.

— Не би трябвало да работите! — възкликна Розали. — Всичко това е погрешно. Включително и тази риза, която прилича на кухненски парцал. Не знаех... — прислужницата хвърли четката за коса и издърпа едно дълбоко чекмедже. Вътре имаше купчини чисто бели долни ризи.

Розали грабна една.

— Госпожица Виктория дори няма да забележи, не че би я интересувало, защото не е като майка си. Тя харесва копринени — каза момичето, докато изхлузваше ризата на Кейт и я захвърляше настрана. — Но те изключително лесно се зацапват от потта. Аз лично предпочитам хубавия памук. Но в крайна сметка, ако не сте облечена подходящо, чак до бельото, няма да бъдете истинска дама.

Долната риза обви Кейт като прозрачен облак. Имаше украса от фина дантела.

Ако баща ѝ бе жив и тя беше направила дебюта си, щеше да носи подобни неща през цялото време, а не оръфани, износени дрехи в убито сиво и синьо, които я караха да изглежда като бедната роднина, в каквато се бе превърнала.

Майка ѝ беше оставила някаква малка зестра, но без възможност да срещне подходящи мъже, това едва ли имаше значение. От години се увещаваше да напусне къщата, да отиде в Лондон, да си намери работа като гувернантка... каквото и да е, за да избяга. Но това значеше да остави арендаторите и слугите на нехайните грижи и коравосърдечието на Мариана.

Така че не си тръгна.

Един час по-късно косата ѝ бе накъдрена, подредена и вдигната нагоре в прическа, почти като тази на Виктория. Лицето ѝ беше напудрено с оризова пудра, за да наподобява нежната кожа на сестра ѝ. Беше цялата в бледорозово, а устните ѝ — оцветени в подходящ нюанс.

Стоеше пред огледалото в очакване внезапно да види приликата. Да осъзнае, че наистина прилича на Виктория, че и тя ще бъде призната за голяма красавица.

Но не само че не приличаше на сестра си, но и би била призната за красавица само от някой слепец. Изглеждаше прекалено кльощава, а

роклята висеше странно на раменете ѝ.

Розали подръпна единия ръкав.

— Ръцете ви са по-едри от тези на госпожица Виктория — измърмори тя.

Кейт погледна надолу към въпросните крайници и разбра много добре какъв беше проблемът. Прекарваше поне два или три часа на ден върху седлото, опитвайки се да ръководи имението по начина, по който го бе правил управителят на баща ѝ, преди мащехата ѝ да го изхвърли от къщата. Ръцете ѝ бяха добре оформени и леко потъмнели от слънцето. Не можеше да си представи, че другите млади дами се изправят пред точно такъв проблем.

Освен това, скулите ѝ бяха прекалено изпъкнали, а веждите — твърде смръщени.

— Не приличам на Виктория — каза тя с известна печал. Таеше слабата надежда, че модерните дрехи щяха да я преобразят, да я направят красива като сестра ѝ. Жена, която всички в обществото смятат за диамант.

Приличаше повече на остър камък, отколкото на диамант. Приличаше на себе си.

— Стилът не ви отива — призна Розали. — Розовото не беше добра идея. Имате нужда от ярки цветове, така мисля.

— Осъзнаваш защо трябва да заприличам на Виктория, нали? — Кейт знаеше много добре, че Черидери я бе последвал нагоре по стълбите, за да се спотайва пред вратата на спалнята на мащехата ѝ, решен да чуе целия разговор.

Розали стисна устни.

— Нищо, което не би трябвало да знам, надявам се.

— Ще съпровожда лорд Димсдейл на едно посещение в замък Помрой и трябва да накарам всички да помислят, че съм Виктория.

Очите на прислужницата срещнаха нейните в огледалото.

— Няма да се получи — продължи Кейт, приемайки истината. — Тя е твърде красива.

— Вие също сте красива — отвърна Розали решително. — Но по различен начин.

— Устата ми е прекалено голяма, а и кога отслабнах толкова?

— Откакто баща ви почина и започнахте да вършите работа за десетима. Госпожица Виктория, благословена да е душата ѝ, е пухкава

като възглавница, но така и трябва да е, нали?

Кейт огледа надиплената около бюста ѝ материя. Или по-точно, около мястото, където би трябвало да се намира бюста ѝ.

— Не можем ли да направим нещо за гърдите ми, Розали? С тази рокля изобщо не изглежда да имам такива.

Прислужницата подръпна висящия плат.

— Имате хубав малък бюст, госпожице Кейт. Не се тревожете. Не мога да направя много за него с тази рокля, но ще намеря друга, която ще ви подхожда повече. Слава на бога, госпожица Виктория има повече рокли в покоеите си, отколкото една модистка след цяла година усилена работа.

Миг по-късно напъха два навити дълги чорапа в предната част на ризата на Кейт.

Странно, макар да притежаваше подобни черти с тези на Виктория, при нея те създаваха различно впечатление. Разбира се, беше пет години по-голяма. С всички набори къдрици, и грим изглеждаше като отчаяна застаряваща девица.

Паниката бе ново усещане. Без да има възможност да се облича като дама, поне не от години, Кейт беше забравила, че подходящата ѝ за женене възраст отминава.

Щеше да стане на двадесет и четири след няколко седмици, а се чувстваше като застаряваща вдовица.

Защо не бе забелязала, че вече не е закръглена, очарователна и хубава? Кога се бе появила горчивината и... кога я бе превърнала от младо момиче в нещо съвсем различно?

— Това няма да се получи — каза тя внезапно. — Не приличам ни най-малко на млада дебютантка, която веднага е завладяла обществото.

— Въпрос на подходящи дрехи — отвърна Розали. — Тази рокля не показва най-доброто от вас, госпожице. Но ще ви намеря по-хубава.

Кейт нямаше какво друго да стори, освен да кимне. Мислеше си...

Е, не бе мислила много за това. Но знаеше, че иска да се омъжи и да има свои деца.

Остра паника се надигна в гърлото ѝ. Ами ако вече беше прекалено стара? Ами ако никога...

Тя не довърши мисълта си.

Щеше да направи това посещение заради новооткритата си сестра и след това да замине за Лондон, където да предложи на брачния пазар скромното наследство, което майка ѝ бе оставила.

Жените правеха това от години, тя също можеше да го стори.

Кейт изправи рамене. След смъртта на баща си бе научила какво е да бъдеш унижавана — да криеш ръцете си, щом видиш познати, от страх, че ще забележат зачервените ти пръсти. Да притискаш ботушите си до тялото на коня, за да не види никой колко са износени. Да се преструваш, че си забравила бонето си у дома, отново и отново.

Това просто беше нов вид унижение — да бъде облечена като девица, когато се чувстваше като старица. Щеше да го преживее.

[1] Couleur de rosette — Цвят на розова пъпка (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Когато Кейт се скри в стаята си няколко часа по-късно, вече се чувстваше изтощена. Беше станала в пет сутринта, за да се погрижи за счетоводните сметки, а в осем вече беше на седлото. Като се прибави и емоционалният удар от очарователните разкрития през деня... По време на вечерята Мариана се държа рязко дори с виконта, а Виктория през цялото време тихо хлипаше.

А сега „плъховете“ я чакаха, насядали в малък полукръг.

Нямаше по-модерен аксесоар от малкото кученце, затова Виктория и Мариана, според които двадесет и три рокли бяха по-добре от една, взеха не едно кученце, а три.

Три малки, джафкащи, копринени малтийски болонки.

Бяха абсурдно дребни, по-дребни дори от повечето котки. И притежаваха някаква елегантна спретнатост, която тя намираще за обидна. Ако някога си вземеше куче, искаше то да бъде с клепнали уши и ухилена физиономия, и да тича, за да я поздрави, когато спира пред къщите сред земите на Мариана. Искеше куче, което лае, а не джафка.

Макар в момента те да не издаваха и звук. Когато влезе в малката стая, кучетата се изправиха едно след друго и наобиколиха глезените ѝ в облак от космати размахващи се опашки и топли телца. Вероятно бяха самотни. Преди ухапването винаги се навъртаха около Виктория. Може би бяха гладни. Или по-лошо, може да се нуждаеха от посещение в градината. Само ако имаше звънец в стаята си... но хората в нейното положение нямаха нужда да викат прислугата.

— Предполагам — каза тя бавно, мислейки за стълбите и болките в краката си, — че трябва да ви изведе навън — всъщност би трябвало да е благодарна, че не бяха уринирали в спалнята ѝ. Стаята бе толкова малка, а единственият прозорец — толкова нависоко, че миризмата би се задържала за месец, че и повече.

Отне ѝ няколко минути да разбере как да прикрепи въжетата за инкрустираните със скъпоценни камъни каишки, а факта, че кучетата

започнаха да джафкат, да скачат и да се опитват да ѝ близнат лицето, не помогна.

Кейт бавно заслиза по задното стълбище, последвана от звука на драскащите им малки лапички. Беше толкова уморена, че дори не можеше да си спомни имената им, макар да предполагаше, че звучаха по един и същи начин, може би нещо като Фейри и Флауър.

— Какво ядат? — попита тя Черидери след няколко минути. Той беше достатъчно добър да я съпроводи до зеленчуковата градина и да ѝ покаже мястото, предназначено за използване от кучетата.

— Изпратих Ричард до вашата стая преди около час. Той ги храни и ги извежда на разходка. Признавам, че не харесвам тези кучета, но иначе не са лоши създания — отвърна икономът, докато ги гледаше. — Вината съвсем не е тяхна.

Кучетата се бяха скупчили едно върху друго в кълбо от пухкави опашки и остри носове.

— Цезар не е имал намерение да ухапе госпожица Виктория — продължи той. — Не е нужно да се тревожите, че ще ви се случи нещо подобно.

— *Цезар?* Мислех, че всички са с имена на цветя.

— Това е част от проблема — каза Черидери. — Госпожица Виктория никога не е съвсем сигурна какви имена да им избере. Променя ги всяка седмица. Първоначално бяха Фердинанд, Фелисити и Фредерик. Понастоящем са Коко, Цезар и Честър. Преди това бяха Мопси, Мария и нещо друго. Водачът... виждате ли, едното е малко по-голямо от останалите? Този е Цезар. Другите две са Коко и Честър, макар Честър никога да не се научи да отговаря на друго име, освен на Фредерик или Фреди.

— Защо Цезар е ухапал Виктория? Така и не попитах.

— Тя го хранеше от устата си.

— *Какво?*

— Държеше парче месо между устните си и го насърчаваше да го вземе от нея. Глупава работа, да заставащ между куче и месото му.

Кейт потрепери.

— Това е отвратително.

— Принцеса Шарлот е тренирала кучетата си да правят същото — обясни Черидери. — Тя има вина за много неща.

— А как да ги държа тихи през нощта? — попита Кейт, мечтаейки за леглото си.

— Просто се отнасяйте с тях като с кучета. С уважение, но и твърдост. Госпожица Виктория направи грешката да ги глези като бебета, а после се дразнеше всеки път, когато не се държаха добре и ги отправяше долу в кухнята. Затова те така и не се научиха. Ще ви дам малка торбичка с остатъци от сирене. Давайте им по парченце всеки път, когато направят нещо правилно и всичко ще бъде наред.

Щом се върна в стаята си, Кейт откри, че кучетата си имат своя индивидуалност. Цезар беше удивително неинтелигентен. Изглежда вярваше, че е много едър — обикаляше и скачаше, и заплашваше да нападне всеки, който влезеше в стаята. Всъщност той й напомняше на имперски генерал. Името му отиваше.

Фредерик беше самотен, или поне такова заключение си направи тя, когато скочи върху леглото, близна коляното ѝ и диво размаха опашка. После ѝ отправи драматично трогателен поглед, последван от бързо преобръщане по гръб с крака във въздуха. Накратко, той беше глупчо и името Фреди му подходеше повече от Фредерик.

Коко показваше всички признаци на забележително суетно същество. Виктория беше залепила малки блестящи камъчета по козината на врата ѝ и вместо да опита да ги махне, както би направил всеки себеуважаващ се помияр, Коко седеше с идеално събрани лапи и нос, вирнат във въздуха. Не показва никакво желание да се приближи до леглото на Кейт, а се настани елегантно върху една кадифена възглавница, появила се на пода в стаята заедно с купичка вода.

Кейт издърпа Фреди от леглото си и го пусна на пода, но той отново скочи горе. А тя бе уморена до мозъка на костите си, за да направи нещо по въпроса.

Така че се отпусна за миг, докато мислеше за баща си и слаб гняв премина през тялото ѝ. Как бе могъл да направи това? Трябва да е обичал Мариана, в противен случай защо щеше да се ожени за любовницата си?

Добре че така и не направи дебют. Общо взето знаеше малко за изисканото общество, но беше сигурна, че никой не би се сприятелил с млада дама, чиято мащеха е жена с лоша репутация, дори при положение, че Мариана се беше омъжила за покровителя си.

И все пак Мариана и Виктория просто отидоха в Лондон, отвориха градската къща на баща ѝ и превърнаха Виктория в красива млада наследница.

Има някаква поука в това, помисли си тя сънливо.

ГЛАВА 6

На следващата сутрин

На следващата сутрин френският фризьор и двамата лондонски доктори пристигнаха едновременно — първият, готов да отреже косата на Кейт, а другите двама — да цепнат устната на Виктория. И двете сестри категорично отказаха. Мариана изпадна в истерия, започна да размахва пуретата около главата си и да крещи като продавачка на риба.

Но времето прекарано с Розали предишната вечер бе помогнало на Кейт да подреди мислите си. Тя нямаше да стане по-млада, а единственото нещо, с което се гордееше беше косата ѝ. И сега бе твърде слаба, почти мършава, а без гъстата коса, лицето ѝ вероятно щеше да изглежда още по-зле.

— Отказвам! — обяви тя и повиши глас, заглушавайки хлиповете на Виктория.

Странното бе, че рядко отказваше нещо. Беше се борила с мащехата си със зъби и нокти през последните седем години. Бори се с нея, когато изгони иконома и нареди на Кейт да ръководи имението. Бори се, когато освободи управителя и прехвърли сметките на нея с разпореждането да се занимава с тях нощем.

Но никога не бе *отказвала* да направи каквото и да било.

Беше приела счетоводните книги, сметките и управлението, казвайки сбогом на гувернантката си, на многобройните прислужници, на управителя и на иконома.

Намираше за доста иронично, че заради някаква суета, най-накрая показваше твърдост.

— Няма да го направя — повтаряше тя, отново и отново.

Мосю Берние вдигна ръце във въздуха и обяви с трепетлив френски акцент, че една сполучлива прическа би я направила да изглежда с десет години по-млада, а — както намекна той — мадмоазел се нуждаела от всяка една от тези години.

Кейт остана непреклонна.

— Благодарна съм за съвета ви, мосю, но не.

— Ще го съсипеш — извика Мариана почти обезумяла от ярост.

— Ще съсипеш всичко. Сестра ти няма да може да се омъжи и детето ѝ ще бъде незаконородено.

Кейт видя как очите на мосю Берние се разширяват и го изгледа предупредително. За седем години управление на имението бе усъвършенствала изключително ефикасен поглед. Той трепна.

— Всичко е наред, майко — намеси се Виктория, подсмърчайки.

— Кейт просто ще трябва да носи перуки, това е всичко. Ще ѝ бъде топло, но е въпрос само на няколко дни.

— Перуки — повтори Мариана със задавено ахване.

— Имам във всички цветове, така че да подхождат на роклите ми — каза Виктория. — Ако Розали сплита косата на Кейт всяка сутрин, а после я прикрепя плътно за главата, тя ще бъде съвсем по модата и всички просто ще предположат, че обичам перуки.

— Вярно — отвърна майка ѝ и силно дръпна от пуретата.

— Дори ще ти дам моята черкезка перука — добави Виктория.

Кейт сбърчи нос.

— Да, тя е прекрасна, елегантна бледосиня и много си отива с рокли в синьо и зелено. Освен това, ще ти дам диадемата ми със скъпоценните камъни, която да носиш заедно с нея. Ще я държи стабилно върху главата ти.

— Хубаво — каза мащехата ѝ. — Сега лекарите ще цепнат устната ти, Виктория, и това е последното, което искам да чуя от вас двете до края на деня.

Виктория изпищя и заплака, но най-накрая зловещата процедура бе извършена.

Мариана се оттегли в леглото с главоболие, Виктория се оттегли в своето обляна в сълзи, а Кейт взе кучетата със себе си и излезе, за да посети семейство Крабтрий.

ГЛАВА 7

Замъкът Помрой

— Е, какъв е проблемът с лъва? — обърна се Гейбриъл към Уик, докато крачеше бързо през външния двор към импровизираната менажерия, красяща задната стена.

— Нямам ни най-малка представа. Изглежда не може да спре да повръща — отвърна му той.

— Горкото старче — промърмори Гейбриъл, застанал до клетката на животното. Звярът седеше в дъното, а гърдите му се издуваха болезнено. Притежаваше го само от няколко месеца, но очите му обикновено бяха пълни със светлина, сякаш мечтаеше да изскочи от клетката и да изяде наблюдаващия го.

Вече не изглеждаше така. Очите му бяха изцъклени и нещастни. Ако беше кон, щеше да...

— Не е достатъчно стар, за да умре — изрече Уик, сякаш чул мислите му.

— Огъстъс ми каза, че няма да издържи повече от година.

— Великият херцог вече не желае менажерия, така че може да е преувеличил възрастта на животното. То е само на пет години и би трябвало да живее още много, доколкото съм запознат.

— Как са останалите? — Гейбриъл подмина клетката на лъва, приближи тази на слоничата и откри Лиса да се клатушка кротко вътре. Тя имаше мил характер. Когато го видя, дружелюбно издуха малко слама в негова посока. — Какво прави маймунката вътре с нея?

— Станаха приятели по време на плаването през океана — отвърна Уик. — Явно са по-щастливи заедно.

Гейбриъл се приближи и погледна към дребното животинче.

— Проклет да съм, ако знам какъв вид е. Ами ти?

— Доколкото разбрах, нарича се джобна маймунка. Великият херцог я е получил от един паша.

— А слоничата е дошла заедно с онзи индийски раджа, нали? Ще ми се хората да спрат да подаряват животни. Този двор смърди.

Уик шумно подуши въздуха.

— Вярно е. Можем да ги преместим в градините зад лабиринта от жив плет.

— Лиса ще е самотна там. Предполагам, че не можем да я изкарваме от клетката ѝ от време на време, нали?

— Ще проверя дали бихме могли да оградим овощните градини — отвърна Уик.

Гейбриъл погледа още малко невероятната двойка. Маймунката стоеше върху главата на слоницата и галеше едно от големите уши с възлестите си пръстчета.

— Успя ли да намериш някой, който да се грижи за животните и в действителност да знае нещо за слонове и други подобни?

— Не — отвърна Уик. — Опитахме да привлечем един мъж от цирка на Питърман, но той отказа да изостави собствените си лъвове.

— Не можем да се грижим и за лъвовете на Питърман наред с нашия, горкото болно копеле — той се върна до първата клетка. — Какво, по дяволите, може да му има, Уик?

— Принц Фердинанд предположи, че може би е свикнал да се храни с човешка плът, но според мен ще е най-добре да игнорираме заключенията от този коментар.

— И вместо това, с какво го храним?

— Говеждо — отвърна Уик. — И то добро.

— Може би, менюто му е прекалено богато. Какво яде чичо ми след пиянска вечер?

— Супа.

— Опитай с това.

Уик изви вежда, но кимна.

— И докато сме на тази очарователна тема, къде е чичо ми?

— Негово Височество работи върху битката при Креси^[1] тази сутрин. Завзе свинарника, който за щастие няма обитатели, и го прекръсти на Императорски военен музей. Четиридесет или петдесет бутилки от мляко представляват различните полкове и водачите им. Изложбата му — добави Уик — е много популярна сред децата на прислугата.

— Значи е щастлив — отвърна той. — Предполагам...

Беше прекъснат от висок мъж с крака като на щъркел, който се тътреше през двора. Косата му приличаше на глухарче, стърчеше

нагоре и леко се развяваше при всяко негово движение.

— Като говорим за вълка — каза Гейбриъл и се поклони.

— На теб също, скъпо момче — отвърна небрежно чичо му, принц Фердинанд Барлукова. — На теб също. Виждал ли си някъде бедното ми куче?

Уик се придвижи, така че да застане почти зад рамото на Гейбриъл и каза тихо:

— Носи се слух, че лъвът го е изял.

— С козината и всичко останало?

— Може да обясни сегашното състояние на животното.

— Не съм виждал кучето ти — отвърна Гейбриъл на чичо си.

— Вчера изяде цяло плато с мариновани ябълки — отвърна принц Фердинанд с леко съзливо изражение. — Храня го само с маринована храна, всичко е мариновано. Мисля, че така е много по-добре за храносмилането му.

Маринованите ябълки може да не се бяха отразили добре на кучето... а от друга страна — и на лъва.

— Може би е избягал — отвърна той и се обърна към голямата арка, водеща обратно към вътрешния двор. — Вероятно не е оценил новата диета.

— Кучето ми обожава маринована храна — заяви Фердинанд. — Наистина я обожава, особено мариновани домати.

— Следващия път опитай с маринована риба — с ъгълчето на окото си Гейбриъл забеляза, че две от лелите му приближават към тях. Явно излезли на разходка, те размахваха пръсти в тяхна посока и се усмихваха надменно. Той ускори крачка, заобикаляйки детето на готвача в последната минута и най-накрая влезе в покоите си с чувството, че се е измъкнал на косъм.

Проблемът с притежаването на замък бе, че е пълен с хора. И всички бяха *негови* хора, по един или друг начин — неговите роднини, неговия лъв, неговата слоница, неговите слуги... дори ядящото мариновани храни куче беше негова отговорност, макар да изглеждаше, че може да е отишло във великите ловни полета на Небето. Вероятно с благодарност.

— Ще взема една пушка и ще потърся птици — каза той на прислужника си, мрачен мъж на име Поул, който беше изхвърлен от

двора на брат му, защото знаеше твърде много за сексуалните наклонности на всеки от царедворците.

— Отлично — отвърна Поул и извади сако за езда и бричове. — На младия Алфред ще му се отрази добре малко чист въздух. Господин Беруик го обучава да служи *à la française*^[2], а той не възприема лесно. Ще се справи с носенето на птиците.

— Ясно.

— Може ли да предложи да помолите Почитаемия Бъкингам Тулуз да ви придружи? — каза Поул и постави чифт чисти чорапи в идеална успоредна линия до бричовете.

— Кой, за бога, е той?

— Пристигна вчера с писмо от кралица Шарлот. Щяхте да се запознаете с него тази вечер, но предполагам, че вечерята ще е *en famille*, като се има предвид предстоящото пристигане на племенника ви. Така че би било любезно да поздравите джентълмена сега.

— А той как ти се стори?

— Бих предположил, че е от проповедническият тип...

— О, не — отвърна Гейбриъл. — Дворът на брат ми беше зает от религиозни персони. Не искам никакви такива тук. *Ти* също не го искаш, Поул. Ако стана като брат си, и ти, и лъвът ще останете на улицата.

Прислужникът се усмихна леко дистанцирано, сякаш му бяха разказали изключително неприлична шега.

— Вярвам, че Ваше Височество няма да се поддаде на очарованието на странстващ проповедник, както направи Негово Величество Великият Херцог Огъстъс. Господин Тулуз проповядва в друга област. Предупредил съм всички по-млади прислужнички да стоят далеч от източното крило. Той е доста забавен, упражняваше се върху принцеса Мария-Тереза тази сутрин, но мисля, че тя остана равнодушна.

Гейбриъл си представи шестдесетгодишната си леля — с буйни вежди и характер, твърд и достопочтен като немски кораб.

— Мисля, че за това си прав — съгласи се той. — А какво прави господин Тулуз в домакинството ми?

— Моето предположение е, че се е оттеглил в провинцията заради дълговете си в Лондон — отбеляза Поул. — Чорапите му са

доста интересни — ярко оранжеви с часовници — а жакета му струва повече от средно голям изумруд.

Щом Поул казваше това, значи беше истина. Той знаеше всичко за изумрудите.

— Добре — отвърна Гейбриъл. — Кажи на Бериик, че съм в оръжейната и прати съобщение до Тулуз, че моля за компанията му. Вярвам, че чичо ми също може да поиска да дойде.

Долу в оръжейната, той се зае да смазва цевта на своя Хаас. Беше прекрасно оръжие, една от малкото въздушни пушки, които бе виждал, притежаващи седем нареза. Позволяваха на човек за секунда да премине от преследване на елени към преследване на селяни.

Немската ловна пушка беше всичко, което животът не беше — красива, икономична, декоративна. В действителност той самият не се интересуваше от стрелба по нищо друго, освен пернат дивеч и зайци. Но това не значеше, че се отнася с презрение към красотата на това оръжие; все пак цевта му бе гравирана с герба на Херцогството на Варл-Марбург-Баалсфелд. За да бъде по-точен, с герба на по-големия му брат.

Старото чувство на облекчение, което познаваше толкова добре, колкото и сутрешната набола брада, заля гърдите му. Още преди години бе решил, че е много по-добре да бъде принц, отколкото велик херцог.

И въпреки че Гейбриъл смяташе по-големия си брат за глътнал бастун сухар, той го и съжаляваше. Не беше приятна задача, да управляваш малко княжество, особено като се вземат предвид тримата братя между Гейбриъл и Огъстъс, всеки, от които също би искал да притежава корона.

А ако не корона, то тогава наследница. Предишния ден бе получил писмо, намекващо, че Рупърт, най-привлекателният от братята му, се забавлява със сестрата на Наполеон.

Той стисна устни. Ако Огъстъс не си бе загубил ума преди няколко месеца, сега Гейбриъл щеше да бъде в Тунис и да спори със стария професор Бигитстиф относно разкопките на легендарния град Картаген.

Нямаше да стои във влажен замък наскреде летен дъжд, заобиколен от застаряващи членове на семейството и задлъжнели царедворци, а

щеше да се поти под слънцето, убеждавайки се, че разкопките няма да се превърнат в алчно ограбване на историята.

Гейбриъл погледна надолу и откри, че полира цевта на Хааса достатъчно силно, за да заличи герба.

Проклетият Огъстъс с проклетите му идеи. Гейбриъл беше готов да замине за Тунис, когато религиозната страст на брат му се възпламени, вдъхновявайки Великия Херцог да пропъди от двора си всеки, когото сметна за покварен, малодушен, неприятен или луд.

Или на практика всички. И това само за да се спаси лицемерната малка душица на Огъстъс.

Един по един всеки от по-големите му братя бяха отказали да се намесят или защото угаждаха на Огъстъс, или защото — като Рупърт — просто не даваха пет пари.

И накрая всичко зависеше от Гейбриъл. Можеше или да приеме забравения от бога замък в Англия, достатъчно голям, за да побере всички, смятани за недостойни да красят двора на Огъстъс, или да замине за Тунис и никога да не погледне назад.

Да забрави за Уик и Фердинанд, ядящото маринована храна куче, и всички останали.

Не би могъл да го стори.

Така че... избра дъжда пред ослепителното слънце. И невеста от Русия с достатъчно голяма зестра, за да издържа замъка. Избра замък, пълен с еретици и саможивци, а не разкопки с натрошени камъни и части от скулптури, които преди векове, може би са представлявали величествения град Картаген.

Не че вярваше, че това там е бил Картаген. Беше се борил за място на разкопките, точно защото не вярваше в Дайдо, прочутата кралица на Картаген, или дори в съществуването на самия град. Всичко беше мит, измислен от Вергилий.

А сега Бигитстиф беше в Тунис, ликуваше и наричаше половината камъни в околността „Картаген“. По дяволите, досега вероятно беше идентифицирал предполагаемата погребална клада на Дайдо. Следващата стъпка щяха да са статии с детайли за немарливите му предположения и още по-немарлива теренна работа. Гейбриъл стисна зъби при тази мисъл.

Но той нямаше избор, не и наистина. Не беше Огъстъс, с неговите религиозни принципи, несмекчени от чувство за хумор. Не

можеше да гледа как всички, с които бе израснал, от чалнатия си чичо до шута на баща си — който беше поне на седемдесет и пет — биват изхвърлени на улицата, само защото брат му счита, че ще му потъмнят ореола.

Единственото, което можеше да направи, бе да се моли избраната от Огъстъс невеста — вероятно набожна и с мустаци — да има достатъчно характер, за да управлява замъка, така че той да може да замине за Картаген.

Не го бе грижа коя е, стига да ръководеше замъка в негово отсъствие. Привлекателна би било хубаво, покорна — необходимост. Ако беше привлекателна щеше да е плюс, но да е покорна бе необходимост.

Той отново се наведе над Хааса.

[1] Битката при Креси — състояла се между Англия и Франция на 26 август 1346 г. близо до Креси, северна Франция, една от най-важните битки от Стогодишната война. Съчетанието на нови оръжия и тактика са накарали мнозина историци да сметат битката за началото на края на епохата на рицарството. — Б.пр. ↑

[2] *à la française* — по френски (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

След четири часа в каретата с лорд Димсдейл, Кейт реши, че най-интересното нещо у Алджернон бе, че носеше корсет. Не бе и сънувала, че мъжете носят подобни неща.

— Стягат ми — довери й Алджернон. — Но елегантността си струва, така казва камериера ми.

Тъй като Кейт не обичаше да страда, беше изключително доволна, че шивачките нямаха време да преработят един от пътническите костюми на Виктория, така че да е елегантно пристегнат. Този, който носеше сега, се диплеше удобно около талията й.

— Подплънките не помагат — каза Алджернон раздразнено.

— Къде сте ги сложили? — попита Кейт докато го оглеждаше. Гръдният му кош беше издут, а талията тясна, така че имаше доста добро предположение.

— Всички носят костюми с подплънки в днешни дни — отвърна той и избегна подробностите. — Както и да е, не искам да мислите, че обикновено бих обсъждал подобно нещо с вас, ако не бяхте част от семейството. Е, почти от семейството. Имате ли нещо против, ако веднага започна да ви наричам Виктория? Не съм много добър с имената и не искам да се объркам пред непознати.

— Съвсем не — увери го Кейт. — Как се обръща сестра ми към вас?

— О, нарича ме Алджи — отвърна той развеселен. — Вие също трябва да го сторите. Това е едно от нещата, които обичам във Виктория. Тя никога не се церемони... започна да ме нарича Алджернон веднага след като се запозна с мен, а после го съкрати на Алджи. Така разбрах — добави той, някак мистериозно.

— Разбрахте какво?

— Разбрах, че тя е идеалната за мен. Беше предопределено, наистина. Между нас се появи прекрасна близост, и двамата го почувствахме.

Беше предопределено заради липсата на гувернантка, ако питаха Кейт. Очарователната фамилиарност на Виктория — при това не само словесна — бе резултат от неправилно възпитание. Дори предполагаше, че Мариана бе окуражавала многобройните непристойни прояви.

Кейт по-скоро щеше да си пререже гърлото, отколкото да се омъжи за Алджи, но разбираше защо Виктория го обожава. Той създаваше чувство на уют, имаше някаква приветливост в чертите му, която бе успокояваща противоположност на горчивината на Мариана.

— Само ми се иска да бяхме пристигнали в замъка — каза той нервно.

Кейт забеляза, че яката му бе толкова висока, че му жулеше ушите. Самата тя се облягаше на меката седалка на каретата, толкова удобна, че едва можеше да помръдне. Обикновено по това време на деня вече щеше да е от часове на седлото.

— Тревожите ли се от срещата с чичо си? — попита тя.

— Защо да го правя? Идва от някакво затънтено място, там го наричат княжество, но в Англия не би било нещо повече от малко графство. Едва ли може да мине за кралство. Не мога да си представя защо има титла. Абсурдно е.

— Мисля, че на континента има много малки княжества — отвърна тя с известно съмнение. Мариана не поощряваше купуването на вестници и образованието на Кейт, доколкото го имаше, се дължеше на откъснати книги от библиотеката на баща ѝ. Не че мащехата ѝ някога забеляза липсата им.

— Просто щях да ви представя и на следващата сутрин да си тръгнем, но принцът настоя да присъствате на бала. Писмото му беше съвсем категорично. Сигурно се тревожи, че няма да успее да напълни балната зала — той я изглежда. — Майка ми подозира, че може да се опита да ви съблазни.

— Не мен — поправи го Кейт. — А моята полусестра.

— И ако това не е неочакван обрат — каза Алджи унило. — Трябва да отбележа, че вярвах в съществуването на полковника. Не можах да повярвам, когато госпожа Далтри ми каза истината миналата нощ. Като я гледа човек никога не би могъл да предположи, нали? Ако майка ми някога разбере, ще експлодира.

Кейт си помисли, че човек би предположил, само като погледнеше мащехата ѝ, но кимна в съгласие от някакво бегло чувство на семейна лоялност.

— Няма причина майка ви някога да разбира истината. Аз определено няма да кажа на никого.

— Както и да е, аз обичам Виктория и трябва да се ожения за нея, а майка ми иска да получи одобрението на принца, така че това е положението.

Кейт одобрително потупа Алджи по коляното. Сигурно му беше трудно да произнесе толкова много изречения в логическа последователност и тя определено не искаше да омаловажава постижението му. Интересно бе да се види какъв здравословен страх имаше от майка си. Това обясняваше защо толкова бързо се бе съгласил с Мариана, че трябва да се ожени за Виктория.

— Би трябвало сега да навлизаме в земите му — изрече Алджи. — Човекът притежава ужасно голяма част от Ланкъшир, нали знаете. Чичо ми мисли, че е светотатство да се дава добрата английска земя на чужденец. Макар да е учил в Оксфорд и така нататък, принцът все пак има чужда кръв.

— Както и вие — изтъкна Кейт. — Свързан сте с него чрез майка си, нали?

— Е, майка ми... — отвърна Алджи и гласът му заглъхна. Очевидно не се бе замислял до сега, че в кръвта на майка му има чуждестранна жилка. — Знаете какво имам предвид.

— Някога срещали ли сте се с принца?

— Веднъж или два пъти, когато бях малък. Това, че ми е чичо са пълни глупости. Не е много по-възрастен от мен — може би с около десет години или малко повече. Така че защо трябва да бъда принуждаван да му представям невестата си? Сякаш е някакъв крал. Та той е просто един от множество принцове.

— Всичко ще свърши бързо — отвърна Кейт.

— Отчаяно му трябва средства, разбира се — съобщи Алджи. — Чух, че е сгоден за...

Но какъвто и слух да възнамеряваше да ѝ сподели, бе загубен в последвалия шум. Кочияшът внезапно изрева и издърпа каретата надясно. Колелата изскърцаха щом се наклониха по пътя. Кучетата заджафкаха шумно. За щастие каретата успя да спре, без да се

преобърне, а втората, която превозваше пътническите сандъци, Розали и камериерът на Алджи, успя да ги избегне.

Алджи подръпна жилетката си, която се бе намачкала в бъркотията.

— По-добре да видя какво е станало. Ще имат нужда от мъжка ръка — каза той. Не изглеждаше нито ден по-стар от своите осемнадесет години. — Вие стойте тук, на безопасно място. Не се съмнявам, че е нещо маловажно като проблем с полуос или нещо подобно.

Кейт изчака една минута, докато той излезе от каретата, а после оправи пътническото си боне и го последва.

Навън откри лакеите, които успокояваха конете, докато самият Алджи правеше толкова нисък поклон, че тя очакваше ушите му да докоснат коленете.

Един мъж, който трябваше да бъде принца, стоеше на прекрасен дорест жребец и за миг Кейт можеше да види само тъмния му силует срещу слънцето. Получи неясно впечатление за движение и сила, държани под контрол с лекота, за енергично тяло, с широки рамене и мускулести бедра.

Кейт повдигна ръка над очите си, за да закрие слънцето, точно когато той скочи от седлото. Около раменете му се развя тъмна коса, като на някой от актьорите, които идваха в селото, за да играят крал Ричард или Макбет.

Очите ѝ се нагодиха към светлината и тя промени представата си. Никакъв Макбет не беше той... по-скоро кралят на феите, самият Оберон, с леко скосени лукави очи, намекващи за екзотика. Неговата „чуждестранна кръв“, както се изразяваше Алджи.

Говореше с възхитителен едва доловим акцент, който подходеше на очите и гъстата му коса. Имаше и още нещо в него, нещо *по-живо*, силно и арогантно, отколкото в бледите англичани, които срещаше всеки ден.

Тя осъзна, че устата ѝ беше отворена и рязко я затвори. Негово Височество кимаше на Алджи. Свитата му бе слязла от седлата и стоеше около него. Мъжът отляво бе точно такъв, каквито си бе представяла Кейт, че са царедворците — накъдрен и шарен като паун. Имаше дори момче във великолепно червена ливрея. Очевидно бяха излезли на лов, същинска кралска ловна дружина.

Тогава той я забеляза.

Огледа я студено, сякаш бе доячка, която е срещнал на пътя. Нямаше дори искрица интерес в очите на този мъж, само надменна преценка, все едно предлагаше да му продаде мляко, а той беше открил, че е пресечено. Сякаш мислено събличаше твърде големия ѝ пътнически костюм и се взираше в чорапите, навити вътре в корсета ѝ.

Тя наклони глава съвсем леко. Проклета да е ако се втурне напред и направи реверанс, тук в прахта и насред пътя, пред принц, чието самомнение значително превъзхождаше маниерите му.

Той не реагира. Не кимна, не се усмихна, само извърна поглед и се обърна отново към коня си, метна се на седлото и препусна. Гърбът му беше дори по-широк, отколкото бе мислила първоначално, по-широк от този на селския ковач, по-широк от...

Никога досега не бе срещала такъв грубиян, а това включваше и ковача, който често беше пиян и си имаше извинение.

Алджи се караше на лакея, като му нареди да отвори вратата на каретата и то бързо.

— Разбира се, че принца няма вина, че конете ни се уплашиха от свитата му — каза той. — Сега ни изведете обратно на пътя и побързо.

— Цезар! — извика Кейт. Малкото куче беше заето да джафка подир кон, който можеше да му разбие главата с едно неспокойно движение. — Ела!

Алджи махна към един лакей, но Кейт го спря.

— Цезар трябва да се научи да се подчинява — каза тя и извади торбата си със сирене.

Фреди и Коко се притиснаха към полите ѝ, държаха се като лакоми прасенца, каквито бяха. Тя даде на всеки по едно парче сирене и ги потупа. Изведнъж Цезар осъзна какво става.

— Ела! — извика тя отново.

Той дойде и Кейт му даде едно парче.

— Досадна работа — отбеляза Алджи.

— Да — съгласи се тя с въздишка.

— Но изглежда вече не са толкова шумни. Опасявам се, че Виктория има прекалено меко сърце. Вижте какво стана с бедната ѝ устна.

Щом се настаниха отново в каретата, Алджи поясни, сякаш имаше нужда:

— Това беше чичо ми. Принцът — тонът му бе благоговееен и приглушен.

— Изглежда като принц — съгласи се Кейт.

— Можете ли да си представите какво ще си помисли Негово Височество за миналото на Виктория? — звучеше ужасен при тази мисъл.

— Чудя се каква ли ще е невестата му — отвърна тя, представяйки си отново силуета на принца срещу слънцето. Той беше от типа мъже, които биха се оженили за блестяща принцеса от далечна страна, жена увита в наниз от перли и диаманти, дълги колкото въжета.

— Жените от Русия са тъмнокоси — каза й Алджи, опитвайки се да звучи сякаш знаеше за какво говори. — Можех да ви представя, но си помислих, че е по-добре той да не ви забележи, докато... — размаха ръка. — Нали знаете, докато не се преобразите.

Доколкото можеше да прецени Кейт, Алджи нямаше нищо против, че тя не изглежда толкова хубава колкото Виктория — до този миг.

— Съжалявам — отговори му тя.

Той се вгледа в нея, примигвайки леко.

— За какво?

— Не съм толкова забавна компания, колкото Виктория. Принцът със сигурност би забелязал колко красива е тя.

Алджи беше твърде млад, за да лицемерничи.

— Наистина ми се иска да беше тук — отвърна той. — Но вероятно е по-добре така, защото какво щеше да стане, ако тя го видеше и решеше... — гласът му заглъхна.

— Виктория ви обожава — отвърна Кейт и се почувства много доволна от себе си, задето потисна импулса да добави „каквато е глупачка“. Те бяха идеалната двойка, Виктория и Алджи — и двамата къдрокоси и сладки, и възхищаващи се на всеки, който можеше да навърже две последователни мисли. — И си спомнете, че принцът никога, дори след милион години, не би се оженил за някоя като Виктория. Очаквам, че е прекалено високопоставен дори за дъщеря на херцог, какво остава за някоя като доведената ми сестра.

Цезар изръмжа към преминаващата покрай прозореца карета.

— На пода — каза тя сурово и той скочи долу. Но Фреди сложи предните си лапи на седалката и заскимтя тихо, така че Кейт му позволи да се качи горе и да седне до нея. Той наклони треперещото си телце срещу нея и после се просна с брадичка в скута ѝ.

— Това не е честно — изтъкна Алджи.

— Животът не е честен — отвърна тя. — Награждавам Фреди, защото не лае.

— Той е брилянтен — каза спътникът ѝ неочаквано.

Кейт примигна към Фреди, който определено *не* беше брилянтен.

— Имам предвид принца. Майка ми каза, че е получил научна степен в Оксфорд. Аз дори не си направих труда да отида в университета. Но той е придобил най-високата степен по древна история. Или нещо подобно.

Принцът притежаваше не само арогантност и кралска кръв, и наистина красив жакет за езда, но също и ум?

Не беше много вероятно. Не бяха ли всички онези принцове резултат от кръвосмесителни бракове?

— По-вероятно е да дават най-висока степен на всеки принц само защото е благоволил да удостои университета с присъствието си — изтъкна тя. — Все пак, какво друго могат да кажат? „Извиняваме се, Ваше Височество, но сте глупав като пън и не можем да ви дадем степен?“

Докато се тътреха по последните мили към замъка, тя внимателно подхранваше това неуважение към мъжа, чиято коса се къдреше необуздано около раменете. Мъжът, който прекарваше времето си в компанията на напарфюмирани царедворци и не си бе направил труда да я поздрави.

Смяташе я за недостойна за вниманието си, което беше унижително, но не и съвсем неочаквано. Тя *беше* недостойна за вниманието му.

Всъщност, като се замислеше за начина, по който я бе погледнал, ѝ ставаше почти смешно. Просто трябваше да преживее следващите няколко дни. После можеше да вземе всичките си наскоро преправени дрехи, да отиде в Лондон и да открие точно типа мъж, който искаше.

Можеше да си го представи. Не искаше мъж като този принц. Това, което желаше, бе някой като земевладелеца Мамлъкс, чиято

земя беше в близост до Яроу хаус. Той беше сладък мъж и обожаваше жена си. Имаха девет деца. Това искаше тя. Някой праволинеен и верен, почтен и мил до мозъка на костите си.

Самата мисъл я накара да се усмихне, което привлече вниманието на Алджи.

— Видяхте ли самото, което носеше господин Тулуз? Той беше онзи високият, с раирания костюм.

Очевидно Алджи изпитваше известна тревога.

— Вашето е много хубаво — увери го тя.

Той сведе поглед към подплънките на гръдния си кош.

— И аз така си мислех, искам да кажа, и аз мисля така. Но това сако...

Явно и двамата бяха открили нещо, за което да копнеят.

ГЛАВА 9

Кейт не знаеше много за замъците. Беше виждала само гравюри в една от книгите на баща си. Мислеше си, че замъкът Помрой ще бъде изящен и богато украсен, с високи и тънки кули и розови тухли на фона на залязващото слънце.

Вместо това, сградата имаше ъгловат мъжествен вид и агресивното излъчване на военна крепост. Двете кули бяха кръгли и ниски. Нямаше нищо нежно в него. Стените му се издигаха солидни и заплашителни, приличаше на храбър страж, който се мръщи на някого.

Каретата изтрополи надолу по чакълестата алея, мина през каменната арка и влезе в двора. Вратата се отвори и Кейт слезе, поемайки ръката на един от лакеите на Мариана, само за да открие, че дворът е претъпкан с хора. За миг се изкуши да надникне под каретата, за да види дали случайно няма някой и отдолу.

Необичайно много хора се щураха в различни посоки, устремени към еркерните входи. Докато наблюдаваше сцената, една каручка теглена от магаре и пълна с торби с пране, избегна на косъм мъж, стиснал пръчка, от която висяха поне десет риби, без съмнение предназначени за кухнята. Следваше го мъж, понесъл кафез с живи пилета, чиито глави се подаваха измежду пръчките. Две момчета носеха наръчи с рози, по-големи от главите им, и за малко избегнаха да бъдат измокрени, когато една прислужница изхвърли нещо, което се надяваше да не е нищо по-лошо от мръсна вода.

Лакеи от замъка, облечени в елегантни тъмни ливреи, бързо ги насочиха през двора към втора арка, водеща до вътрешен двор... където всичко беше различно. Тук беше тихо и красиво, сякаш замъкът беше изключително отвратен от тези отвъд стените си, но почиташе собствените си обитатели.

Последните лъчи на слънцето уловиха погледа на Кейт и я заслепиха, а прозорците заприличаха на разтопено злато. Хората тук изглеждаха като обитатели на френския двор — красиви, спокойни, благородни.

Замъкът беше мрачен отвън и пьянски весел отвътре.

Тя почувства как я обзема чист, неподправен страх. Какво, за бога, правеше, слизайки от карета в зле ушит пътнически костюм, преструвайки се на...

Погледна към Алджи, видя прикритата тревога в очите му и осъзна, че той също не принадлежи на това място — че това събиране, в което хората си крещяха на френски и немски, толкова грижливо елегантни и безгрижно красиви, бе повече отколкото някога бе преживявал.

А той беше част от семейството ѝ, или поне скоро щеше да бъде.

— Изглеждате великолепно — каза му тя топло. — Само погледнете колко старомодно е облечен този джентълмен!

Всъщност, нямаше никаква представа какво беше модерно и какво не, но си струваше да опита. Дрехата на въпросния мъж почти нямаше яка, докато от своя страна Алджи имаше три.

Той последва погледа ѝ и веднага се ободри.

— Мили боже, само погледнете тези копчета — отбеляза той.

Двамата бяха поздравени от господин Бериук, който се представи като майордома на замъка. Той обяви, че лично ще придружи Кейт, последва Розали до една спалня в западното крило и повери Алджи и прислужника му на един от лакеите.

Те преминаха през дълги, тихи коридори, осветени от тесни прозорци, отворени, за да влиза въздух и след това през стая с овехтял гоблен, изобразяващ двама рицари върху конете им.

Всичко това очарова Кейт. Как успяваха да поддържат замъка топъл през зимата, когато повечето от външните прозорци изглеждат нямаха стъкла? И какво се случваше, когато дъждът влизаше през тесните процепи, както сигурно ставаше понякога? Тя спря за миг и надникна през един от малките отвори към двора. За свое удивление откри хитро поставени улуци, през които да се отича водата. Стената бе необичайно дебела, поне колкото дължината на ръката ѝ.

Бериук я чакаше.

— Просто проучвах улуците — каза му тя.

— Прозорците са под наклон, за да намалят налягането на вятъра — отвърна той и отново тръгна напред. — Западното крило е точно пред нас. Това е главният коридор. Оттук се влиза във всички стаи. Вашата е втората в дъното вляво. Дал съм ви стая с изглед към двора,

защото дори при такова меко време външните могат да са малко хладни през нощта.

По коридора на равни интервали се редяха врати, оградени от двете страни с пиластри^[1]. След един бегъл поглед, Кейт избухна в смях — на върха на всеки пиласър имаше херувим, фриволен, смеещ се херувим. И всеки беше различен от другия. От едната страна на нейната врата стоеше непослушно дете с цветни венчелистчета в косата си, а от другата — раздразнен малък свещеник с колосани крила вместо якичка.

Кейт спря в средата на коридора и се обърна, за да се увери, че е видяла всички. Най-накрая отново сведе поглед, за да види как Бериук търпеливо чака, без да изглежда ни най-малко раздразнен.

— Как, за бога, е направено това? — попита тя.

— Доколкото знам, един от младите синове на фамилията Помрой пътувал до Италия през 1500 г. и бил омаян от италианските скулптори. Така че отвякъл един и довел бедния човек тук. Скулпторът бил толкова разгневен, че изобразил всички в домакинството като херувими, а когато свършил, избягал скрит в един гюм за масло и повече не се чуло за него.

— Отвякъл е скулптор? — попита Кейт очарована.

Бериук кимна.

— Това е вашата стая, госпожице Далтри. Моля не се колебайте да позвъните ако има още нещо, с което да ви услужим — и им показва къде е шнурът на звънеца, с който да повика Розали, а също и как тенекиената вана бе умно скрита под високото легло.

Бериук обходи с поглед стаята, намръщи се на вазата с рози, сякаш ги предупреждаваше да не увяхват и се оттегли.

— О, госпожице — каза Розали, — не ни ли отне цял час да стигнем до тук? И усещам как този студен камък се просмуква направо през обувките ми. О, не бих искала да живея тук.

— Наистина? — изрече Кейт. — Но е толкова интересно. Като да живееш във вълшебна приказка.

— Не и такава, каквато аз бих искала — отвърна прислужницата. — Мястото трябва да е ужасно влажно през зимата. Само пипнете камъка до прозореца. Ох! Очаквам и да мирише, когато вали. Предпочитам Яроу хаус с неговите хубави дървени панели, които да те

топлият и благоприличната вътрешна тоалетна. Наистина обичам вътрешната тоалетна.

— Но човек би извършил престъпление, за да построи подобно място — отвърна Кейт замечтано. — Чудя се какви са били семейство Помрой. От това, което видях на един от портретите, които подминахме, мъжете са имали дълги горни устни и извити носове. Може би един от тях е бил този, който е отвякъл италианския скулптор.

— Това не е добра постъпка — заяви Розали. — Макар веднъж да видях един италианец на панаира, беше толкова дребен, че вероятно щеше лесно да се побере в гюм за масло. Кога предполагате, че ще донесат пътническите ви сандъци? Признавам, че стаята има достатъчно гардероби за дрехите на госпожица Виктория, което е много удобно.

Беруик бе изключително експедитивен. Последва бързо почукване на вратата и върволица от лакеи влязоха, понесли сандъците, както и кофи гореща вода, готови да я излеят в тенекиената вана.

Няколко минути по-късно Кейт се настани във въпросната вана с въздишка на истинско удоволствие. В края на краищата днес бе правила по-малко, отколкото ѝ се бе случвало от години, след като положението ѝ не ѝ позволяваше да почива дори в неделя. Или дори на Коледа, всъщност. Но някак си бе също толкова изтощително да пътуваш с карета, колкото и да яздиш кон.

— Не искам да ви припирам, госпожице Катрин — каза след известно време Розали. — Но господин Беруик спомена, че щом звънецът удари, ще трябва да слезете по всички тези стълби до сребърния салон, където и да е това, макар да съм сигурна, че той остави един лакей, за да ви покаже пътя. Все пак, се тревожа как ще ви стои тази рокля.

Кейт с нежелание излезе от ваната, но не позволи на Розали да я изсуши.

— Не съм малко дете — каза ѝ тя, буквално борейки се с прислужницата за кърпата. — Сама ще го направя.

— Не е прилично — отвърна Розали и накрая склони.

— Защо, за бога, да не е? — настоя Кейт. — Защо една дама да не изсуши сама собственото си тяло? Ако питаш мен, много по-

неприлично е някой друг да те докосва навсякъде.

— Просто ще трябва да го приемете — каза Розали. — Дамите не се изсушават сами. Никога.

— Всемогъщи боже — изрече Кейт с въздишка. — Предполагам, че е твърде късно за мен да се опитвам да стана дама. Ще е нужна магическа пръчица.

— Вие *сте* дама — решително настоя Розали. — В кръвта ви е — тя сплете косата на Кейт и закрепил кърдрава перука в нежен виолетов нюанс с гребен, инкрустиран със скъпоценни камъни.

Роклята ѝ беше с кремав цвят и избродирана цялата с перли. Розали бе зашила джобове на гърдите и ги напълни с топки восък, така че като по чудо Кейт изглеждаше надарена отпред.

— Не е ужасно — каза тя щом се погледна в огледалото.

— Как можете да го кажете? — настоя Розали. — Изглеждате чудесно, госпожице. Съвсем красива!

Кейт се обърна в профил. Роклята бе прихваната нагоре под изпъкналия ѝ, восъчен бюст и падаше леко, като се показваха само върховете на пантофките ѝ. Те също бяха избродирани с перли.

— Бих ви обула чифт стъклени пантофки — каза Розали, почти на себе си, — но те са само за една нощ, а това е просто семейна вечеря. Няма да ви гледат краката.

Кейт се обърна с лице към огледалото и се насили да се огледа критично.

— Изглеждам като мащехата си — изрече тя накрая.

— Не е вярно!

— Изглеждам сякаш се опитвам да бъда млада. Девица.

— Е, но вие... — Розали млъкна. — Не сте старица, госпожице! Трябва да бъдете...

— Не — отвърна тя равно. — Приличам на жена преминала разцвета на младостта си, което е така. Дори нямам нищо против това, но не искам да изглежда сякаш се преструвам. Разбираш ли какво имам предвид, Розали? Както мащехата ми се преструва, че е на тридесет години.

— Говорите сякаш сте стара и грозна! — запротестира Розали. — Не сте на повече от колко? Двадесет?

— Двадесет и три — отвърна Кейт. — И съм уморена. Предполагам, че има някои двадесет и три годишни, които биха

носили това със самоувереност, но аз не съм една от тях. Изглеждам... нелепо.

— Е, госпожице — каза Розали, — една от шивачките прекара четири часа да преправя тази рокля, а аз сама оформих восъчните подплънки, така че това ще носите.

Кейт я прегърна бързо.

— Ужасна съм и се извинявам. И без това няма значение, нали? Просто трябва да се усмихна на принца, така че да одобри сватбата на Виктория.

— И да отидете на бала — каза Розали. — Донесох три бални рокли, но още не съм...

— Ще обсъдим това, когато настъпи моментът — отвърна твърдо Кейт. Вече бе решила, че няма да носи восъчни гърди на бала. Но имаше ли смисъл Розали да прекара една безсънна нощ в тревоги за това?

[1] Пиластър — четириъгълна псевдоколони, изградена за украса. В някои случаи, представлява конструктивно удебеляване на стената. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Видях *Златното руно* на Димсдейл този следобед — обърна се Гейбриъл към Уик, точно преди вечеря — и ще трябва да забравим за идеята да заменим моето Кавказко руно за неговото Английско.

— Наистина? — майордомът му повдигна вежда. — След като се запознах с многоуважавания ти роднина, не бих могъл да не си помисля, че има вероятност младата дама да се поддаде на чара ти, колкото и нищожен да е той.

Гейбриъл му се усмихна иронично.

— Не съм толкова отчаян. Чичо ми едва не се натресе на каретата им, защото си помисли, че е чул кучето си да лае. Джафкането идваше от глутница песове с големината на бълхи. А *Руното* беше толкова непривлекателна, колкото и кучетата — твърде издокарана, с прекомерна гордост в погледа и прекалено мършава. Стандартите ми са минимални, но все пак ги имам.

— Харесвам я — отбеляза Уик замислено. — А и тя има само три кучета.

— Те се въртят в кръг и хапят собствените си опашки. И аз бих го правил, ако прекарвах толкова време с нея. Гледаше ме така, сякаш съм някой банкер измамник. Мисля, че не хареса косата ми.

Уик се ухили.

— Виж, това може да е вярно. Не те е одобрила, така ли?

— Точно така.

— Е, ще трябва да изтърпиш вечерята с нея, защото я сложих от дясната ти страна и няма да разменя местата на този етап. Организирай вечерята в сутрешната стая, а останалата част от тълпата ще е в трапезарията. Утре пристигат още хора, така че ще трябва да се хранят в голямата зала.

— Нямах нищо против всичко това, нали? — попита Гейбриъл, загледан в момчето, което бе познавал през целия си живот, вече превърнало се в зрял мъж.

— Създаден съм за това.

— Е, радвам се, че имам замък, който да дяля с теб.

— Трябва да се радваш заради себе си — изтъкна Уик.

— Не се радвам — отвърна той. — Но братски се гордея с факта, че спестих на Огъстъс нуждата да те гледа по цял ден.

— Не беше много хубаво от страна на Великия Херцог — каза Уик, наля си малка чаша бренди и го изпи на един дъх. — Да изхвърля по този начин собствените си братя.

— Огъстъс би предпочел да забрави, че баща ни остави толкова много фалшиви монети със своя лик из Марбург.

— Не приличам на Огъстъс — отвърна Уик отвратен.

— Това е, защото той прилича на майка ми, докато ние двамата сме наследили чертите на стария дявол.

Майката на Уик бе перачка, а тази на Гейбриъл — Велика Херцогиня, но разликата никога не беше притеснявала много нито един от тях. Бяха се родили с разлика от няколко дни и баща им веднага бе довел Уик в детската стая, за да бъде отгледан заедно със законните му деца, да не споменаваме многобройните полубратя и сестри.

— Беше забавен — каза Уик. — Винаги съм харесвал татко.

— А виждахме ли го достатъчно, за да можем да преценим? — попита Гейбриъл. — Я ми дай малко от това бренди.

Уик му подаде чаша.

— Виждахме го точно, колкото трябва, бих казал. Виж какво стана с Огъстъс, след като прекарваше всеки ден с него.

Вярно беше. Гейбриъл и Уик споделяха дълбокото убеждение, че да си най-малък или незаконен син бе много по-добра съдба, от това да се намираш в близост до короната.

— Знам защо се мръщиш на годеницата на Димсдейл — каза Уик. — Нервен си заради приближаващото пристигане на своята.

— Тя изглежда опърничава — отвърна Гейбриъл. — Признавам, накара ме да се притеснявам каква ще е Татяна.

— Знам — каза Уик, — искаш да е привлекателна и покорна.

— Сякаш ти търсиш нещо по-различно — изрече той, засегнат от интонацията в гласа му.

— Изобщо не си търся съпруга — отвърна Уик. — Но ако търсех, нямаше да искам да е покорна.

— Защо?

— Лесно се отегчавам.

— Не бих имал нищо против малко опърничавост — каза Гейбриъл. — Но *Руното* няма никаква фигура. Сигурен съм в това, въпреки че се беше напъхала в раздърпан пътнически костюм. Не ми изглежда много забавна.

— Съпругите не би трябвало да са забавни — отвърна Уик, остави чашата и оправи яката си. — Време е да сляза долу и да настаня всички на определените им места. Готвачът, който доведохме, заплашва да напусне. Освен това трябваше да наема още три общи прислужници. Слава на бога, че невестата ти идва насам. Не мисля, че можем да си позволим още едно такова събитие.

— Имаме достатъчно пари и без нея — отвърна Гейбриъл засегнат.

— Така е, но имам лошо предчувствие, че ремонтът на този замък няма да ни излезе никак евтино.

След като Уик излезе, Гейбриъл стоя известно време, втренчен в писалището си. Чувстваше се неизразимо по-добре в Англия, отколкото в Марбург. Там той бе в непрестанна опасност да бъде въвлечен в политическа интрига или в някоя военна прищявка, която караше очите на братята му да блестят.

Беше прекрасно да притежава замък. Наистина.

Без да се замисля, той взе броя на *Йонийски Антики*, който бе пристигнал преди два дни и го зачете. Отново. Кое то беше глупаво, защото бе запомнил цялото издание.

Разбира се, че не можеше да избяга в Тунис. Опитва да насочи ума си обратно в настоящето. Трябваше да отиде в покоите си и да се остави на грижите на Поул, да облече вечерно сако и да поздрави абсурдния си племенник. Би трябвало да се чувства *щастлив*, че има имущество и може да настави менажерията, чичо си, лелите си, незаконния си полубрат, придворния шут...

Само ако можеше да спре да мечтае да се намира в горещия Тунис в опит да открие дали тези разкопки наистина съдържат останките от града на Дайдо. Обичаше историята на Картаген като ученик. Бе възхитен от решимостта на Еней, отплавал, за да открие Рим, и оставил Дайдо зад себе си, а после живял с вината си, след като тя се хвърлила в погребалната влада.

Щеше да има ново издание на *Йонийски Антики* само след...
само след двадесет и три дни.

Той се изправи с въздишка.

Беше време за вечеря.

ГЛАВА 11

— Ще вечеряме със семейството — каза Алджи нервно. — *In family*, така го наричат.

— *En famille* — поправи го Кейт.

— Предлагам, че на такъв език говорят в Марбург. Вероятно няма да разбере и една дума.

— Всъщност, това е френски — отвърна тя.

— Френски? Учих го в Итън — последва пауза. — Повече или по-малко... Мислите ли, че така ще говорят на масата?

— Ще превеждам, ако се наложи — каза му Кейт, с мисълта колко е добре, че бе дошла тя, а не Виктория, която не знаеше и дума на френски. За щастие, самата Кейт бе учила езика преди баща ѝ да почине. — Познавате ли някой от антуража на принца?

Но Алджи не познаваше никой от семейството на майка си и изглежда никога не си бе правил труд да попита.

Вечерята беше сервирана в очарователна стая, която, макар Бериик да бе описал като „малката сутрешна стая“, беше по-голяма от която и да е в Яроу хаус.

Самият принц седеше начело на масата, разбира се. Носеше тъмно като нощта синьо вечерно сако върху виолетова жилетка със златни копчета. Всъщност, нейната перука и неговата жилетка биха се съчетали много добре.

Като цяло той изглеждаше великолепно и възмутително наконтен. И отегчен.

Не би имала нищо против да го гледа отдалеч, но в действителност Кейт с ужас откри, че е настанена от дясната му страна. Тя седна смутено, ясно усещайки диамантената си огърлица и инкрустирания с диаманти гребен. Беше нагиздена като дъщеря на богат гражданин, промъкнала се в нечия компания с надеждата да си намери заможен съпруг.

Каквато, напомни си тя, не беше. Баща ѝ бе по-малкият син на граф. *Граф*. И дори без да се има предвид факта, че баща ѝ бе починал,

без да ѝ остави зестра, или че се беше оженил за жена с лоша репутация, или че...

Или за всички други неща, с които баща ѝ я бе разочаровал. Кръвта си е кръв. Аз съм внучка на граф, припомни си тя.

С тези мисли Кейт вирна брадичка и изправи рамене. Принцът говореше с една солидна дама от лявата си страна, която обсъждаше с голяма настойчивост... нещо. Кейт слушаше напрегнато, само за да осъзнае, че дамата говори на немски, а той ѝ отговаря на френски. Джентълменът от дясната ѝ страна бе зает, така че тя отхапа от рибата си и се заслуша в отговорите на принца.

Дамата каза нещо. Принцът определи коментара ѝ като бегло предположение. Дамата отговори. Принцът премина на немски, така че Кейт само го наблюдаваше изпод мигли, след като не можеше да разбере достатъчно, за да подслушва.

Първото нещо, което човек забелязваше в него, бе, че е принц. Това бе изписано на лицето му. Не можеше да го нарече просто арогантност, макар той определено да изглеждаше достатъчно арогантен, като се има предвид суровата линия на челюстта му.

Помисли си, че по-скоро бе заради вродената му властност. Той сякаш никога не беше виждал нещо в света, което да не може да притежава, стига да поиска. Обмисли това за миг. Един принц никога не би направил някое от нещата, които самата тя осъзнаваше, че е правила през изминалите години. В ума ѝ се появи спомена за времето, което бе прекарала да помага в раждането на теленце, пример за особено миризлива и неприятна задача.

Един принц не би имал три малки кучета, които да държи заключени в стаята си, както бе направила тя.

Един принц...

Тя отхапа отново от рибата.

— За какво мислите?

Гласът му беше като кадифе, дълбок и с акцент.

— Размишлявам върху рибата — излъга Кейт.

И той го знаеше. В очите му проблесна лукавство, което показваше, че е забелязал лъжата ѝ.

— Бих предположил — каза той, — че си мислите за мен.

Всичко английско в нея въстана срещу неговата арогантност, срещу дързостта му да изрече подобно нещо.

— Щом ще ви зарадва — сладко му отвърна, — наистина го правех.

— Сега звучите като майордома ми.

— А, Бериик е англичанин, така ли?

Това събуди интереса му.

— Всъщност, Бериик отрасна с мен, познавал съм го цял живот. Но какво значение би имало, ако беше англичанин?

Кейт сви рамене.

— Ние никога не питаме хората дали мислят за нас.

— Защо не? И след като ви е невъзможно да попитате, аз мислех за вас.

— Нима — Кейт вложи в думата цялата студенина, с която се бе обърнала към пекаря, когато надписа сметката ѝ за хляба.

— Перуката ви — каза той с още една от онези лукави, криви усмивки. — Никога досега не съм виждал лилава перука.

— Сигурно не пътувате често до Лондон — отвърна му. — Или до Париж. Боядисаните перуки са на мода.

— Мисля, че бих предпочел да сте без перука.

Кейт се опита да запази мълчание, но не успя да се въздържи.

— Не мога да си представя защо мислите, че предпочитанията ви относно моята прическа ме интересуват. Това би било толкова странно, колкото и да предположите, че аз се интересувам от *вашата* коса.

— А интересувате ли се?

Наглостта на този мъж не знаеше граници! Кейт почувства цялото раздражение на хората лишени от собственост. Само защото беше принц, очевидно мислеше, че всички са очаровани от него.

— Не — отвърна тя равно. — Косата ви е просто... коса — хвърли ѝ един поглед. — Доста рошава и малко дълга, но човек трябва да прости волностите на мъж, който очевидно няма никакъв интерес към модата и не пътува до Лондон.

Той се разсмя и дори смехът му имаше екзотичен акцент, също като гласа му.

— Още на първата ни среща останах с впечатлението, че не я одобрявате. След като изчерпахме темата за нашата многоуважавана коса, госпожице Далтри, може ли да попитам как намирате Ланкъшир?

— Изглежда прекрасен — отговори Кейт. А после, преди да се възпре, попита: — С какво се различава от дома ви в Марбург?

Разбира се, той се усмихна. Тя беше сторила каквото се очакваше и бе насочила разговора към него. Кейт позволи сянка на презрение да се прокрадне в очите ѝ, макар да се съмняваше, че принцът ще я долови. Мъже като него не разпознаваха присмеха, насочен към самите тях.

— Тук е много по-зелено — отвърна той. — Докато яздех, ми дойде наум, че английската провинция е напълно противоположна на англичаните.

— Как така? — някой бе отнесъл рибата ѝ, докато не гледаше и я бе заменил с друго блюдо, което я накара да заподозре, че това бе една от онези вечери, за които само беше чела, с двадесет и четири ястия и петнадесет десерта за финал. Наистина кралско пиршество.

— Англичаните са толкова умерени в плодовитостта си — каза той, докато ѝ се усмихваше. — Докато в същото време растенията избухват с репродуктивен плам.

Устата на Кейт остана отворена.

— Вие... вие не бива да ми говорите такива неща.

— Колко много неща научавам от този разговор. Очевидно природата спада към същата категория като косата — не се обсъжда по време на хранене в Англия.

— *Наистина* ли обсъждате плодовитостта с младите дами в Марбург? — попита тя, запазвайки гласа си достатъчно нисък, за да не чуе едрата вдовица срещу нея въпроса ѝ.

— О, обсъждам всякакъв вид плодовитост — отвърна ѝ. — Един двор буквално клоkochи от страст, нали знаете. Голяма част от нея е много краткотрайна, но точно заради това е по-интензивна в мимолетността си. Но не и в двора на брат ми, не и в момента.

Кейт бе очарована пряко волята си.

— Защо не, за бога? Великият Херцог да не би да е наложил забрани в двора си по някакъв начин? Изглеждате толкова... — тя се усети. Не бе нейна работа да преценява мъже от неговия ранг.

— С огромно удоволствие бих чул какъв изглежда, че съм. Но от страх, че ще ме прекъснете, само ще кажа, че миналата година брат ми посрещна един отчайващо благочестив проповедник в двора и в рамките на една-две седмици, човекът бе убедил повечето от придворните да се откажат от всякакви веселби, които църквата не одобрява.

— Предполагам, вие бяхте изключението — отвърна тя. А после осъзна, че *отново* му беше дала възможност да говори за себе си. Това сигурно бе някаква дарба на принцовете — да привличат всички разговори в собствената си орбита.

— Оказа се, че аз не съм податлив на красноречието на отец Пранс — отвърна той ухилен. — Беше доста злощастно обстоятелство, особено когато стана ясно, че брат ми Огъстъс мисли идеите на монаха за, как да се изразя, божествено вдъхновение.

— Какво точно е препоръчал отец Пранс, вместо веселбите?

— Беше особено обезпокоен от това, което наричаше „измяната на ризата“, което общо взето беше всичко, което жените и мъжете биха искали да правят заедно. И така той сложи в салона табло с някакъв вид точкова система. Наградата, естествено, беше вечен живот.

Кейт помисли върху това, докато ядеше от дивечовото месо.

— Чувала съм подобна реторика от амвона.

— Да, но свещениците обикновено са толкова неясни... Споменават тук-там за Райските порти и може би за облаци. Отец Пранс имаше дарбата да убеждава. Обещанията му бяха доста детайлни. Още повече, точковата му система позволяваше на човек да спечели малки награди заради това, че е запомнил цитати от Библията.

— И тези награди бяха?

— Правото да носиш одежди от везано сребро, вместо обикновените бели, бе особено любима сред дамите. Всъщност, частта с модата бе неустойимо изкушение за онези, които в противен случай не биха били склонни да повярват. В двора започна надпревара, която само се ожесточи, когато той се съгласи да даде допълнителни точки на онези, които изрецитират цитатите си публично.

— Тренирам кучетата си по доста подобна система — каза Кейт. — Разбира се, използвам сирене, вместо Рая като голяма награда, но за тях вероятно е същото.

— Е, сигурно затова аз бях такъв провал. Не обичам сирене.

Отново насочва темата към себе си, помисли си Кейт. Тя изяде още една хапка, вместо да се върне към любимия му обект за разговор.

— Не сте ли любопитна за провалите ми? — настоя той.

— Нямам на разположение цяла нощ — отвърна му, дарявайки го с усмивка. — Ако не възразявате, по-скоро бих искала да чуя повече за двора на брат ви. Всички ли се подчиниха с желание на системата?

— Опитаха, след като Огъстъс показва жив интерес. Такава е природата на двора.

— Звучи уморително.

— Новооткритата набожност на Огъстъс беше сензация, признавам. Но виждате колко добре се нареди всичко — той изхвърли от двора си всички, които не можеха да проявят необходимия ентузиазъм за проекта и така аз се озовах тук.

— Вашият двор по същия начин ли действа?

— Моят? Аз нямам двор.

Тя се огледа.

— Високи каменни стени и гоблени, които сигурно са от времето на самата кралица Елизабет. Прекрасна градина. Множество слуги. Е, наистина вярвам, че се намирам в замък! — като сметна, че гледната ѝ точка е ясна, тя се усмихна на лакея, стоящ от дясната ѝ страна. — Да, приключих с дивеча, благодаря ви.

— Един замък не е същото като кралски двор — отвърна принцът.

— Мили боже, *Ваше Височество* — каза му тя сладко. — Разбира се, прав сте, *Ваше Височество* — в действителност беше доста забавно да види как челюстта му се стяга леко. Бедният принц... очевидно толкова бе свикнал хората да му целуват краката, че не умееше дори да се шегува.

— Един двор има своята полезна цел — изтъкна той. — Кралят или Великият Херцог, както е в случая с брат ми, управлява земята. Аз никого не управлявам, госпожице Далтри. Следователно, това не е двор.

— Тогава сте два пъти по-голям късметлия. Изобщо не изпитвате нужда да се тревожите дали сте полезен или не — отвърна тя.

— Предполагам, вие бихте казала, че не съм?

— Самият вие споменахте, че сте принц без поданици. Разбира се, не сте полезен, но това едва ли е по ваша вина. Това е въпрос на рождение, а вашето положение, *Ваше Височество*, означава, че изобщо не е необходимо да сте полезен. Или да питате за пазарната стойност на каквото и да било — бих сметнала това дори за по-добро наследство.

— Според вас, принцовете не знаят цената на каквото и да е било? — имаше нещо в усмивката му, нещо тъмно и сардонично, което

накара Кейт внезапно да се зачуди дали не е преминала границата, дали не е била прекалено духовита.

— Очаквам — продължи тя по-внимателно, — че знаете стойността на много неща, дори да не знаете цената.

Той се втренчи в нея за миг и после се наклони малко по-близо.

— Чух някъде, че цената на една жена, скъпа моя госпожице Далтри, е по-висока от тази на рубините. Или беше цената на *добродетелната жена*^[1]? Колко жалко, че отец Пранс не е тук, за да разясни въпроса.

— Наистина ставаше дума за добродетелната жена — отвърна му тя.

Принцът ѝ се усмихна — преднамерена, хищна усмивка, която вероятно използваше, за да съблазни вятърничавите дами.

— А вие добродетелна жена ли сте?

Тя му отвърна със същото — дари го с нежна усмивка, от вида, с която човек се обръща към заблудено пеленаче. И в случай, че не я бе разбрал напълно, го потупа по ръката:

— Ако нямате нищо против да ви дам един съвет — човек никога не иска от една дама да определи собствената си цена. Щом се налага да попитате, отговорът винаги ще бъде повече, отколкото можете да си позволите.

В този момент застаряващият мъж от дясната ѝ страна обърна глава.

— Разкажете ми повече за вашия военен музей — заговори го Кейт. — Винаги съм мислела, че бутилките от мляко са забележително универсални. Не, не, нищо не прекъсвайте. Негово Височество и аз се отегчавахме до смърт.

Гейбриъл изпита желание да се разсмее на глас, докато примигваше към тила на госпожица Далтри. Падаше му се, щом бързаше със заключението, че всички жени искат да са принцеси. Или че всяка англичанка би го харесала просто защото *беше* принц.

Тази англичанка бе решила за няколко секунди, че той представлява самотнителен задник. Беше го видял в очите ѝ, в начина, по който го бе изгледала над правия си малък нос.

Може би носът ѝ бе малко по-дълъг от необходимото. Не трябваше ли годеницата на Димсдейл да е забележителна красавица? Не я мислеше за такава. Например, под очите ѝ имаше тъмни сенки. Красавиците би трябвало да имат сияеща кожа с цвета на прасковени цветчета.

Една придворна дама би оформила веждите си във високи, грациозни арки... нейните се спускаха над очите ѝ и ги подчертаваха. Наистина необикновени очи, трябваше да отбележи. Отиваха на глупавата ѝ лилава перука.

Още един въпрос: „Какъв цвят беше косата ѝ под перуката?“. Веждите ѝ предполагаха да е топло кафяв нюанс, може би кестенява. Вероятно имаше една от онези къси прически, които той мразеше, но много добре можеше да си я представи с такава. Би подчертала скулите ѝ и...

Той осъзна, че леля му заплашително прочиства гърлото си. Какво, за бога, правеше? Вероятно Уик бе прав и се вманиачаваше по годеницата на племенника си просто защото се ужасяваше от своята.

Татяна вероятно имаше идеален къс нос. И нежни очи, които биха го гледали с одобрение.

Мисълта дойде неканена в главата му — госпожица Далтри беше олицетворение на привлекателността.

Но на покорността?

Той се обърна към леля си с широка усмивка.

Никога.

[1] Притчи 31:10, Библията: „Кой може да намери добродетелна жена? Защото е много по-скъпа от скъпоценни камъни“. В различните издания на английската Библия съществуват варианти, в които вместо скъпоценни камъни, се говори за рубини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Наистина ли възнамерявате да си легнете? — попита Алджи, когато празненството най-накрая се премести в гостната стая. — Знам, че не сте излизала много, но е възмутително рано.

„Не е излизала много“ беше хубав начин да се обобщи живота на Кейт в къщата на Мариана.

— Вие останете — каза му тя. — Колкото по-малко време съм сред хора, толкова по-добре. Очевидно господин Тулуз се е запознал с Виктория миналата пролет. Имаме късмет, че не се обиди, когато случайно му се сопнах преди минута.

Алджи потрепери.

— Усмивайте се на всички, просто за всеки случай. Важното е, че принцът изглежда умерено доволен от вас. Кой би си помислил, че тук ще има толкова много хора? Лорд Хинкъл току-що ми каза, че *обществото* умира от любопитство за всичко свързано с чичо ми.

Начинът, по който изрече *чичо ми* бе напълно различен сега, когато бе срещнал въпросния мъж. Кейт определено доби впечатлението, че Алджи ще получава покани за вечеря с години напред, само заради връзката му с кралска особа.

— Ще се видим утре сутрин — отвърна тя и се обърна към вратата на гостната. Стаята сега беше претъпкана и из въздуха се носеше глъчката от петнадесет разговора едновременно. Кейт се намираше почти до вратата, когато една необикновена жена ѝ препречи пътя.

Изглеждаше на около четиридесет години и бе зашеметяваща по един пищен, изискан начин. За разлика от повечето жени в стаята, дамата не бе подстригала косата си. Вместо това я бе издърпала на върха на главата си и я бе напудрила в ягодов цвят. Контрастираше силно на тъмносините ѝ очи, но някак си ефектът бе великолепен.

— Ти! — възкликна тя.

Кейт се опита да се отдръпне, но при този вик, спря.

— Познавам те.

Едва ли можеше да каже: „Сигурно познавате сестра ми“, така че изобрази доста налудничав усмивка и отвърна:

— О! Разбира се, как сте?

— Не те познавам по този начин — поясни жената нетърпеливо, размахвайки инкрустирано със скъпоценни камъни ветрило. — Е, коя си? Коя си?

Кейт направи реверанс.

— Аз съм госпожица...

— Разбира се! Ти си живо копие на Виктор. Дяволско изчадие, това беше той — но го изрече с обич. — Имаш неговия нос и същите очи.

— Познавала сте баща ми — каза Кейт с леко заекване.

— *Доста* добре — отвърна жената и се ухили. Беше от типа усмивка, която човек не очаква от една дама с очевидно толкова добро потекло. — А името ти е Катрин. Сигурно ще попиташ откъде знам това?

Кейт внезапно осъзна с тревога, че всеки може да чуе разговора им.

— Всъщност... — започна тя, но я прекъснаха.

— Защото аз съм твоята кръстница, ето от къде! Мили боже, мина цяла вечност. Ужасно е, колко бързо минават годините. Последния път, когато те видях, беше само едно мъниче, с пухкави бузи и големи уши — тя се приближи. — Виж се сега. Точно като баща си, макар тази перука да не ти подхожда, миличка, ако не възразяваш, че го казвам. Извадила си достатъчно късмет да наследиш очите му. За бога, не ги съчетавай с лилава перука.

Кейт почувства как по врата ѝ плъзва лека червенина, но кръстницата ѝ — *нейната* кръстница? — не беше приключила с огледа.

— И тези подплънки отпред също не ти отиват. Прекалено големи са. Изглеждаш така сякаш имаш два пудинга, висящи от врата ти.

Червенината се плъзна чак до ушите ѝ.

— Оттеглям се в стаята си — каза Кейт и още веднъж направи реверанс. — Ако ме извините.

— Обидих те, нали? Изглеждаш малко зачервена. Ето това бе нещо, което Виктор успяваше да контролира — темперамента си. Не

контролираше нищо друго, но никога не съм го виждала да си изпусне нервите, дори когато беше пиян до козирката.

Кейт примигна. *Да си...*

— Отново те обидих — каза кръстницата ѝ със задоволство. — Ела тогава. Ще отидем в моите покои. Икономът ме настани в една от кулите и е направо божествено, сякаш си попаднал в облаците, като се изключат гълъбите, които цапат прозорците.

— Но... аз не... как се казвате? — попита най-накрая Кейт.

Дамата повдигна една съвършено оформена вежда.

— Баща ти никога ли не ти е разказвал за мен?

— Опасявам се, че почина, преди да има тази възможност.

— Старият мошеник — отвърна тя. — Закле се, че ще ти разкаже за мен. Ще ти обясня историята, но не тук. Този замък е претъпкан с хора, които копнеят за клюки и ги създават възможно най-бързо. Няма нужда да им даваме поводи.

Кейт остана на мястото си.

— А вие сте?

— Лейди Рот, макар че можеш да ме наричаш и Хенри, което е съкратено от Хенриета. Лемстър, съпругът ми, е ей там и се напива с принца на Вюртемберг. Бедният Лем просто не може да подмине чаша с бренди, без да я изпразни — после се протегна и хвана Кейт за китката. — Това е достатъчно представяне, да вървим.

Тя я повлече нагоре по стълбите, през коридори, по още стълби и най-накрая в стаята ѝ, бутна я върху леглото и махна перуката ѝ.

— Имаш косата на Виктор. Значи си красавица, нали?

Кейт се почувства така сякаш от нищото се е появил ураган, вдигнал я е и я е оставил в кулата.

— Добре ли познавахте баща ми?

— Почти се омъжих за него — отвърна веднага лейди Рот. — Само че той никога не ме помоли. Все още си спомням първата ни среща. Беше в театър Форчън, по време на антракта на *Отело*. Веднага почувствах, че с удоволствие бих изиграла Дездемона за неговия мавър^[1].

— Майка ми там ли беше? — попита Кейт, чувствайки прилив на лоялност към бедната си майка, която изглежда бе пренебрегната не само от Марина, но и от лейди Рот.

— Не, не, той още не я беше срещнал.

— О — отвърна Кейт и се почувства по-добре.

— Преживяхме най-сладкия флирт — продължи лейди Рот леко замечтано. — Но майка ти вече му бе хвърлила око и в рамките на няколко месеца баща ѝ — твоят дядо — беше впримчил Виктор като някоя полумъртва пъстърва. Виктор беше забележително беден — обясни тя.

— О — повтори Кейт.

— За негов късмет беше и дяволски красив, с тази тъмноруса коса и с твоите очи, а и скулите... ако нещата бяха различни, щях да се омъжа за него на мига.

Кейт кимна.

— Разбира се, той нямаше да ми е верен и тогава щеше да се наложи да го застрелям между краката — замислено изрече лейди Рот. — Така че бе за добро.

Кейт се изкиска. Никак не бе редно да се смее, не и когато слушаше истории за буйните изневери на баща си.

— Просто не можеше да се въздържи. Някои мъже са такива. Предполагам, че си се запознала с принца? Той е един от тях. Някоя жена няма да успее да го задържи у дома и макар да е приятно да си поиграеш с тях, е най-добре да ги избягваш. Била съм омъжена три пъти, скъпа, така че го знам.

— В такъв случай, кръстникът ми е мъртъв — заключи Кейт. — Съжалявам за загубата ви.

— Беше отдавна — отвърна лейди Рот. После я дари с крива, тайнствена усмивка. — Баща ти и аз... той...

— Имали сте афера — изрече Кейт примирено.

— О, не. Може би щеше да е по-добре и за двама ни, ако имяхме. Бяхме млади и глупави, когато се запознахме, а това означава, че всичко стигаше до разговори за любов и рози, а не въргаляне в леглото. Виктор не можеше да се ожени за мен, тъй като зестрата ми не бе достатъчно голяма.

Колкото повече научаваше за баща си, толкова по-малко харесваше онова, което чуваше.

— Класически Ромео и Жулиета — продължи лейди Рот, — но без частта с намушкването и отровата, не, благодаря. Вместо това баща ти се ожени за майка ти и това беше краят.

— И нея ли познавахте?

Лейди Рот седна на един стол пред тоалетната си масичка и Кейт не можеше да види очите ѝ.

— Майка ти не бе достатъчно силна, за да има истински сезон, така че не се запознах с нея до кръщенето ти.

— Чудила съм се как родителите ми са успели да се срещнат, след като майка ми толкова често е била на легло — призна Кейт.

— О, не са се срещнали. Тя го видяла да минава през Хайд парк и попитала как се казва. От там нататък баща ѝ поел нещата.

Кейт се почувства дори още по-потисната при това откровение.

— И, разбира се, аз също се омъжих — каза лейди Рот и се обърна, за да застане отново с лице към нея. — Не трябва да мислиш, че съм изпитвала само дълбока скръб и примирение. Влюбих се в съпруга си и смея да кажа, че Виктор също се влюби в майка ти. През годините се виждахме от време на време. Но *не* и, бързам да добавя, по какъвто и да било таен начин.

Кейт кимна.

— Няколко години по-късно танцувах с него във Воксхол. Току-що бях загубила още едно дете, никога не успях да износя бебе. Плаках на рамото му.

Кейт би потупала ръката ѝ, но някак си лейди Рот не изглеждаше от типа жени, които човек би утешавал по този начин.

— А след това Виктор така нагласи нещата, че аз и първият ми съпруг станахме твои кръстници.

Кейт се усмихна слабо.

— Искях да го убия. О, изпълнихме церемонията, разбира се. Как можехме да не го сторим? Но бях толкова ядосана заради слепотата му, задето си бе помислил, че да бъда кръстница на детето му някак си би компенсирало загубата на собствените ми деца. *На неговото* дете от всички!

— Баща ми не беше много схватлив — отвърна Кейт и си спомни колко жизнерадостно ѝ бе казал, че ще доведе у дома мащеха, точно когато все още скърбеше заради смъртта на майка си. — Но със сигурност намеренията му са били добри, нали?

— Разбира се... но по това време толкова ме болеше от загубата на още едно бебе, че не можех да го разбера. Опасявам се, че те изхвърлих от ума си след церемонията. Всъщност, в пристъп на чиста злоба, се престорих, че дори не съществуваш. Но ето те и теб!

Коего напомни на Кейт.

— Всъщност, не съм тук като себе си — призна тя.

— Наистина? — лейди Рот хвърли поглед към отражението си и след това напудри носа си замислено. — Искане ми се и аз да не бях. Понякога толкова се уморявам от Лем. С удоволствие бих била някоя друга, макар че, ако заради това ще трябва да нося лилава перука, бих се замислила.

— Лилавата перука е част от това — отвърна Кейт. — Тук съм като сестра си, Виктория, която... — и тя разказа цялата история, най-вече защото лейди Рот не изглеждаше ни най-малко изпълнена със симпатия, а просто продължи да кима и да казва неща като „този негодник Виктор“ с тон, който не звучеше осъдителен, а само категоричен.

Тя обобщи накратко ситуацията:

— Значи в момента се преструваш на Виктория, която е сгодена за глупав мъж на име Алджернон, който те е довял тук, защото се нуждае от благословията на принца, за сватбата, която трябва да се състои, тъй като Виктория е лека фрегата, също като майка си.

— Това я кара да изглежда като повлекана — възрази Кейт. — Не е такава, просто е влюбена.

— Влюбена — мрачно повтори лейди Рот. — За бога, никога не се влюбвай, преди да се омъжиш. Прекалено е сложно и води до неприятни последствия. Баща ти беше единственият, в когото се влюбих без да съм омъжена и то, защото не можах да се спра, макар да се борих със зъби и нокти.

Кейт се усмихна.

— Не планирам да се влюбя, лейди Рот.

— Хенри.

— Не мога да ви наричам Хенри — възрази тя.

— Защо не? Защото съм прекалено стара?

— Не... е...

— Достатъчно стара съм, за да настоявам да ме наричат както предпочитам — каза тя, размахвайки обкичената си с диаманти ръка във въздуха. — Забрави за този разговор за любов, всичко това са глупости. Искане ми се Лем и аз да бяхме в Лондон този сезон, вместо на континента. Щях да се срещна с роднините ти повлекани и да настоявам да науча къде е кръщелницата ми. Във всеки случай,

истинският въпрос е за кого *ти* би трябвало да се омъжиш. След като приключиш тази малка шарада, разбира се.

Кейт почувства голямо облекчение. Имаше нещо в Хенри — тя бе надарена с пищни извивки и едър бюст, но големите ѝ сини очи бяха непоколебими. Човек можеше да ѝ се довери.

— Няма да заплачеш, нали? — настоя Хенри, като я гледаше подозрително. — Не мога да понасям сълзи.

— Не — отвърна Кейт.

— Е, за кого искаш да се омъжиш, тогава? Вярвам, че не планираш да откраднеш Алджернон от сестра си. Не изглежда да си заслужава.

— Знам точно за кого бих искала да се омъжа — веднага отвърна Кейт. — Така де, не знам точно за кого, но знам типа мъж. Някой като баща ми, но не точно, ако разбираш какво искам да кажа. Той не си беше много у дома, а аз бих предпочела някой, който обича провинцията. Обожавам къщата ни в провинцията. Красива е и достатъчно голяма за много деца.

— Искаш да е като баща ти, но без да му играят очите — каза Хенри, минавайки направо към същността. — Виктор имаше хубаво име, благодарение на зестрата на майка ти, но нищо...

— За мен е достатъчно голямо — прекъсна я Кейт. — Не искам да се омъжа за граф или за някой с титла. Обикновен земевладелец би било прекрасно. Или дори търговец, който се е преместил в провинцията.

— Нито една моя кръщелница няма да се омъжи за търговец — заяви Хенри. — За бога, момиче, ти си внучка на граф. А майка ти не беше някоя проста селянка, въпреки че не можеше да стане от леглото. Тя бе дама, каквато си и ти.

Кейт не се бе чувствала като дама от години, не и откакто баща ѝ почина и Мариана я премести на тавана. Усети как гърлото ѝ се свива.

— Съжалявам — каза тя. — *Наистина* ще се разплача.

— Е, ами, случва се и на най-добрите от нас — отвърна философски Хенри. Тя стана, отиде до малкия сребърен поднос и наля две чаши светъл ликьор. — Изплаках си очите след кръщенето ти. Разбираш ли, бях толкова убедена, че би трябвало да си мое дете.

— Така ли? — Кейт попи сълзите си и опита да се концентрира.

— След това обърнах гръб на Виктор и никога не му проговорих отново — и добави, малко дрезгаво: — Не спрях да мисля за него, обаче. Такъв дявол беше.

— Съжалявам — изрече Кейт. — Той наистина нямаше много висок морал, така да се каже. В това отношение бих искала съпругът ми да е съвсем различен от него.

— Ето, изпий си ликьора — каза Хенри и изпи съдържанието на своята чаша на един дъх. — Нося го със себе си навсякъде, защото това е единственият вид питие, което Лем не харесва, така че има вероятност все още да имам малко от него на сутринта.

Кейт отпи от своето. Имаше вкус на лимони и остър и силен аромат.

— Лимончело — каза Хенри със задоволство. — Не е ли съвършен? Научих за него от един мъж, с когото се запознах в Соренто, лорд Манин. Него успях да забравя, но от тогава нося със себе си лимончелото. Значи искаш джентълмен с уютно имение и добродетелен по природа. Не би трябвало да е голям проблем. За себе си исках същото, но трябва да призная, че избирах мъже с нещо много повече от уютно имение. Все пак, ако трябва да се кривне от правия път, аз го правя. По този начин знам, че няма да има наранени.

Кейт отпи отново от лимончелото си и откри, че се усмихва на кръстницата си. Беше толкова забавна и пряма.

— Нямам зестра — каза й. — Така де, имам съвсем малко спестявания, които ми е оставила майка ми, но не е много.

Хенри остави празната си чаша.

— Не ми звучи правилно, това Катрин. *Наистина* ли се казваш Катрин? Някак си не ти подхожда повече, отколкото името Виктория.

— Баща ми ме наричаше Кейт.

— Идеално. Разбира се. Какви са тези глупости за твоята зестра и докато сме на тази тема, какво се е случило с теб? Току-що пресметнах, че трябва да си поне на двадесет и три, така че защо все още нямаш две-три пищящи дечурлига на коляното си? Желанията ти са достатъчно скромни, а си и красива.

Кейт довърши пиетието си.

— Както ти казах, баща ми се ожени повторно, но почина скоро след това. И остави всичките си пари на новата си съпруга.

— Това е точно от типа глупави неща, които Виктор би направил. Вероятно не е написал завещание. Но имението му е трошица... нищо в сравнение с наследството на майка ти.

Устата на Кейт остана отворена.

— Какво?

Хенри се усмихна някак сънено, но очите ѝ блестяха.

— Нима никога не ти е казал?

— Да ми каже какво?

— Майка ти беше наследница. Дядо ти искаше тя да се омъжи, така че ѝ купи баща ти, а той... е, опасявам се, че Виктор искаше парите ѝ.

— Трябва да ги е похарчил — отвърна Кейт умърлушена. — Защото имам много малък доход от страна на майка ми. Ако не ги е похарчил, значи го е направила мащехата ми.

— Не знам — каза със съмнение кръстницата ѝ. — Как би успяла да сложи ръка върху тези пари? Смътно си спомням, че Виктор се оплакваше как не може да ги докосне. Ще накарам Лем да проучи въпроса.

— Дори Мариана да ги е взела незаконно — каза Кейт, — не бих могла да направя нищо за това. Не я харесвам, но...

— Е — прекъсна я Хенри, — няма значение.

— Така ли?

— Баща ти те повери на мен, Кейт. И макар да не бях благодарна за подаръка по онова време, сега се чувствам различно — тя се протегна напред и постави длан върху бузата на Кейт, само за секунда. — Бих искала да опитам да ти бъда истинска кръстница, ако не възразяваш.

Зрението на Кейт отново се замъгли.

— За мен би било голяма чест.

— Добре! — каза тя и се изправи. — Сега трябва да си тръгнеш, защото съм научила, че ако не спя достатъчно, на сутринта съм истински звяр. Няма нищо лошо в това, но след като Лем е долу и пие бренди и двамата ще сме зверове. А това е с двама повече, отколкото може да понесе този замък.

Кейт се изправи и после се поколеба за секунда.

— Ела тук — изрече дрезгаво Хенри и разтвори ръце.

Майката на Кейт беше слаба като вейка и миришеше на лимони. Хенри бе пицна и миришеше на френски парфюм.

И за първи път откакто майка ѝ почина, Кейт се почувства в безопасност.

[1] Пълното заглавие на пиесата е „Трагедията на Отело, мавърът от Венеция“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Кейт се върна в стаята си и погледна към звънеца, с който трябваше да повика Розали, за да ѝ подготви леглото, макар съвсем да не ѝ се спеше.

В ума ѝ изникнаха образи — спомени за копнежа, изписан по лицето на майка ѝ, докато гледа баща ѝ и за неговата учтива любезност към съпругата му. Възможно ли беше все още да е бил влюбен в Хенри? Или тогава се е влюбил в Мариана?

Сърцето ѝ се разкъсваше между тъгата на майка ѝ и тази на Хенри, между романтиката на новата любов и яда към баща ѝ, че е позволил да бъде купен.

Най-накрая реши да изведе кучетата на разходка. Успокои Цезар като го изгледа продължително, а щом спря да лае му даде парченце сирене.

Голямата гостна все още искреше от светлина. Щом навлезе във вътрешния двор, кучетата я задърпаха напред. Тя тръгна в обратна посока, препъвайки се по калдъръма.

Външният двор бе слабо осветен и покрай стените му бяха наредени големи клетки. Кучетата опъваха каишките си, така че Кейт си спомни съвета на Черидери и спря да върви, докато не се успокоиха. После им даде малко сирене и този път те бяха така добри да останат на мястото си.

— Ако сте послушни — каза им, — утре ще ви изведе сред хора — трябваше да го направи при всички случаи. Виктория водеше тези кучета навсякъде със себе си, а Мариана ги смяташе за съществена част от маскировката ѝ.

И трите вдигнаха очи към нея в мига, в който им заговори. Започваше леко да се привързва към тях, особено към Фреди. Той се страхуваше от всичко — от обикновена муха до тъмна сянка, но смелостта не бе добродетел, изисквана от кучетата. Освен това, ѝ бе много приятно да спи с него.

Клетките бяха плашещо големи. Светлината от единствения фенер, който висеше от кука на стената, не достигаше, за да освети вътрешността им зад решетките. Кучетата спряха съвсем близо до първата клетка и задушиха напрегнато тъмното ограждение. Кейт надникна вътре, но не можа да види нищо. Миризмата обаче бе доста силна.

— Какво, за бога, би държал един принц в тази клетка? — запита се тя гласно.

Цезар изджафка кратко в отговор, но задържа очите си насочени натам. Фреди се бе сгушил до крака ѝ, без да показва никакво желание да научи. Тя посегна към фенера, но една голяма ръка се пресегна над нейната и го взе преди нея.

— Кой... О! — думата прозвуча като крякане. Беше самият принц. Изглеждаше дори по-навъсен и мрачен под люлеещата се светлина на фенера. Непокорната му коса се бе освободила от панделката, а устата му изглеждаше надменна. Има тънки устни, каза си тя и вирна брадичка. Всички знаеха, че кралските особи са плод на кръвосмесителни бракове.

— Държа лъв в тази клетка — обясни принцът небрежно. — Ей там има слоница, заедно с компаньонката ѝ, една маймунка. Има също и женски щраус, но го преместихме в овощните градини заедно с хималайските кози — той вдигна фенера и Кейт съзря спящото тяло в дъното на клетката. Когато светлината падна върху животното, едно надменно око се отвори и лъвът се прозя, разкривайки редица зъби, които изглеждаха плашещо ефективни.

— Зъби съвсем не е точна дума за тези неща — отбеляза тя.

— Зъбища — отвърна принцът със задоволство.

Лъвът отново затвори очи, сякаш наблюдаващите го хора бяха прекалено скучни, за да ги гледа. Кейт осъзна, че Фреди трепери до глезените ѝ и дори Цезар се беше преместил зад нея, показвайки първия признак на интелигентност откакто го познаваше.

— По-добре ги дръжте далеч от клетката — отбеляза принцът. — Вчера лъвът повръща цял ден, след като изяде кучето на чичо ми.

— Кучето, което яде Маринована храна? — попита Кейт. — Какъв срам. Чичо ви е убеден, че кучето му скоро ще се върне.

— Вие бихте ли го сторила при тази диета?

— Това не би ме накарало да скоча в клетка на лъв — изтъкна тя.

— Съмнявам се, че каквото и да било ще ви накара да направите нещо толкова безразсъдно.

Това беше от типа коментари, които Кейт мразеше, защото намекваха нещо за личността ѝ — но какво точно? Определено нямаше да помоли *Великия* и *Всемогъщ* принц за пояснение, така че просто се отправи към клетката на слоницата.

Той я последва с фенера.

— Името ѝ е Лиса. Прекалено е голяма за клетката, така че ще ѝ оградим място в овощната градина. Но ако я сложим там, маймунката ѝ може да избяга.

Животинчето спеше до стъпалата на слоницата с една ръка обвита около крака ѝ.

— Съмнявам се. На мен ми изглеждат влюбени.

— Ако това е любов, не искам да имам нищо общо с нея — отвърна принцът, а в очите му искреше смях.

— Знам какво имате предвид — каза Кейт и от устните ѝ се откъсна кикот. — Никога няма да ме намерите да спя в нечий крака.

— А аз си мислех, че сте отчаяно влюбена в племенника ми.

— Разбира се, че съм — изрече тя. Прозвуча неискрено дори в собствените ѝ уши.

— Ха — възкликна принцът. — Не бих искал да затворя бедния Димсдейл в овощната градина и да се надявам, че присъствието му би ви задържало там.

Той беше ужасяващо привлекателен, когато просто се смееше, без да използва обаянието си на принц.

— Алджи никога не би позволил да бъде изгонен на пасището — каза тя, опитвайки се да измисли блестящ отговор, който да го постави на място.

Но той я прекъсна.

— Тулуз казва, че сте била болна. Какво ви се е случило?

Кейт за момент се стресна, но после си спомни сладкото пухкаво лице на Виктория и собствените си ъгловати скули.

— Нищо особено — отвърна му.

— Като се изключи близката среща със смъртта?

— Едва ли изглеждам *толкова* зле — каза тя остро.

Той повдигна брадичката ѝ и я изгледа продължително.

— Сенки под очите, слабо лице, изтощен вид. Не изглеждате добре.

Кейт присви очи.

— Ужасно сте неучтив за кралска особа. Очаквах да сте възпитан да бъдете дипломатичен при всякакви обстоятелства.

Принцът сви рамене.

— Трябва да е от красотата ви. Пробужда непривична откровеност в мен.

— Каква съм късметлийка — сопна му се тя. — Избягахте от дипломатичността точно навреме, за да ми съобщите колко ужасно изглеждам.

Той постави пръст на устните ѝ и тя млъкна. Сякаш отново го виждаше за пръв път — цялата тази неспокойна енергия и блестяща чувственост, в комбинация с широки рамене и нацупена уста.

— Вие, госпожице Далтри, говорите глупости и го знаете. Мога само да си представям как бихте изглеждала с повече плът по костите си, но и сега изглеждате изключително.

Пръстът му се отмести и Кейт почувства как устата ѝ се извива в усмивка, сякаш бе разглезено дете, успокоено с бонбон. Сега той се облягаше срещу клетката и изглеждаше доволен от себе си, сякаш се беше погрижил за още един дребен проблем.

— Какво правите навън в тъмното? — попита тя. — Не искате ли да се върнете вътре, за да продължат да раболепничат пред вас? Животът е толкова кратък.

Последва миг мълчание, след отвратително грубия коментар на Кейт. А после принцът изрече бавно:

— Всъщност излязох, за да видя дали лъвът все още повръща остатъци от Мариновано куче. А англичаните не раболепничат според опита ми — той се обърна и закачи фенера, така че гласът му дойде от тъмнината. — Как се запознахте с племенника ми, ако не възразявате, че питам?

— Срегнахме се в катедралата и се влюбихме на мига — отвърна Кейт, след кратка пауза, в която насилваше мозъка си да си припомни историята.

— Влюбена — повтори принцът. — В Димсдейл. Когато с любов наричате Алджи, както забелязах. Като някой плужек.

— Да — заяви тя. — Влюбена съм.

— Ако знаехте какво е любов, определено не бихте се омъжила за племенника ми.

— Обичам Алджи — повтори Кейт.

— Жив ще го изядете още преди да навърши двадесет години — отвърна той безстрастно. — Знаете, че той е по-млад от вас, нали? Все още има жълто около устата, бедничкият малък виконт. Макар че може би така ви харесва.

— Вие сте отвратителен човек — заяви Кейт, придавайки на гласа си достатъчно количество студено презрение. — За ваше добро се радвам, че годежът ви е въпрос на кралски съюз, защото се съмнявам, че бихте могъл да си намерите съпруга сам — което бе опасната лъжа, защото не можеше да си представи жена, на която не биха й потекли лигите при възможността за брак с него. Освен самата тя, разбира се.

Кейт се отдалечи, а после се обърна и каза язвително:

— *Ваше Височество.*

Последва светкавично движение и една ръка се уви около китката ѝ. Той беше горещ и невероятно едър и тя можеше да почувства как бие сърцето му. Миришеше прекрасно, като нощна влада, като нещо опушено, диво и необуздано.

— Повторете го — каза той, а дъхът му докосна врата ѝ.

— Пуснете ме — отвърна Кейт твърдо, борейки се с импулса на тялото си да се отпусне срещу него, да извърне брадичка, да го подкани... да го подкани за целувка? Никога не бе целувана и нямаше намерение първата ѝ целувка да бъде с арогантен и непокорен принц, който беше раздразнен, защото не раболепничеше пред него.

В гласа му се усещаше прелъстителна настойчивост:

— Просто искам да ви вкуса, госпожице Виктория Далтри — устните му я докоснаха по врата и усещането се плъзна надолу по гръбнака ѝ.

С едно бързо движение тя вдигна острогата си, инкрустирана със скъпоценни камъни токче и го заби в мястото, където предполагаше, че се намира стъпалото му, изви го и се отскубна от него.

Бяха се придвижили достатъчно близо до стените на замъка, така че тя можеше да го види на светлината, струяща от прозорците.

— Вие сте задник — процеди тя през зъби.

— Нужно ли беше да бъдете чак толкова жестока? Това са ми любимите обувки — отвърна той. — И не мисля, че *винаги* съм задник.

Кейт се отдръпна назад с още няколко стъпки.

— Може и да ви съжалявам заради погрешния ви начин на мислене, но вие имате толкова много други недостатъци, които изискват съжаление, че няма да си правя труда.

— Ако съм задник — каза той, — тогава вие каква се явявате в случая?

— Незаинтересована — отвърна му равнодушно.

— Сопната малка опърничава жена — отговори ѝ той.

Очите му бяха присвити и за първи път откакто се беше запознала с него, принцът изглеждаше разгневен. Въпреки всичко, видът му я накара да се разсмее.

— Изглеждате като продавач на зеленчуци, чиято доставка картофи не е пристигнала.

— Картофи — каза той. — Сравнявате се с картоф?

— Вижте, просто не можете да целувате английските дами, когато почувствате нужда от това — отвърна тя. — Тук, Цезар! Върни се — Цезар очевидно бе осъзнал, че лъвът е заспал и отново беше започнал да души около клетката. — Не искам да се превърнеш във вечеря на лъва.

— Защо да не мога?

Кичур коса бе паднал над очите му и Кейт трябваше да признае, че изглежда като мъж, който *може* да целува, която си поиска. Изглеждаше избухлив, извънредно чувствен и опасен. В този момент преценката на Хенри за него се върна в ума ѝ. Той беше точно като баща ѝ, от типа мъже, които никога нямаше да бъдат верни.

В усмивката ѝ се прокрадна горчивина.

— Защото вие не сте за всяка жена — обясни тя, опитвайки се да го изрече мило. — За бога, всички принцове ли са такива?

Той се приближи и Кейт го изгледа, но вече не изглеждаше толкова изпълнен със страст, колкото любопитен.

— Не ми казвайте, че една жена просто влиза в кралския двор в Марбург или откъдето и да сте, и очаква да бъде целуната от всеки принц, който се окаже близо до нея.

— Разбира се, че не!

— Е, защо, за бога, си мислите, че може да ме целувате?

— За да бъда честен, защото сте тук в тъмното — отвърна принцът.

Откровен отговор.

— Тук съм само заради кучетата ми — отбранително каза тя.

— Говорихте с мен доста продължително. Нямаме придружителка със себе си. Уик ми съобщи, че сте пристигнала с една-единствена прислужница, която да се грижи за вас.

Проклета да е Мариана, че изхвърли гувернантката ѝ.

— Бих довела прислужницата си заедно с мен, но имаше проблеми с храносмилането — отвърна Кейт.

— Мисля, че сте забравила да я повикате. Уверявам ви, младите дами в двора никога не забравят прислужниците си и никога не са сами — заяви той. — Пътуват заедно като ято скорци. Или глутница кучета — добави той, когато Цезар изръмжа на лъва.

Едва ли можеше да обясни, че гувернантката ѝ беше освободена в деня, след като баща ѝ почина и вследствие на това никога не бе научила как да пътува в ято.

— Би трябвало да ме придружава прислужницата ми — каза тя, — но не бива да предполагате, че всяка жена иска да ви целува.

Той се втренчи в нея.

— Този разговор е абсурден — измърмори Кейт. — Цезар, ела тук! Време е да тръгваме.

Кучето остана до клетката ръмжейки.

— Глупаво животно — каза тя и го вдигна.

— Помислих си — изрече принцът, — че може да ви съблазня.

Кейт се обърна с отворена уста.

— Не можете да се опитвате да съблазнявате младите дами! — изписка тя.

— Ако вече не бях сгоден, бих обмислил възможността да се ожена за вас.

Кейт изсумтя.

— Може да го обмислите по начина, по който бихте обмислили възможността за шарка. Не, не бихте го направил и не бива да предполагате подобно нещо.

Той направи една крачка и погледна към нея с тъмните си като нощта очи. Някаква неясна част от ума ѝ забеляза, че устните му съвсем не бяха тънки. Всъщност точно обратното.

— Аз съм опърничава жена, нали помните? — каза му тя. — Вижте, какво правите? Вие сте принц. Това е невероятно неприличен разговор и не бива да го изпробвате с други млади дами. В противен случай *ще бъдете* принуден да се ожените за някоя от тях, вероятно под дулото на пистолета за дуел в ръцете на баща й.

— Вашият баща? — попита принцът, все още взирайки се в нея.

— Баща ми е мъртъв — отвърна му, усещайки странна болка в сърцето. — Но двамата много си приличате и се опасявам, че това ме предпазва от изключителния ви чар.

— Да не споменаваме, че сте влюбена в Димсдейл. Баща ви искаше ли да се омъжите за него?

— Баща ми умря преди години. Той няма място в този разговор. Както и да е, много сте ядосан. Не можете да се ожените за мен и не е хубаво от ваша страна да ме карате да се надявам. Ами ако ви бях повярвала? Всички разправят, че ще се ожените за някаква руска принцеса.

— Вярно е, че трябва да се ожения за наследница — отвърна принцът небрежно. — А вие сте такава, така се говори. Не искам непременно някоя с високопоставен произход. Просто искам да е богата — очите му се насочиха към бюста й. — И привлекателна.

Кейт вдигна Цезар малко по-високо, така че кучето почти прикри восъчните й гърди.

— Това е най-неприличният разговор, който съм водила през живота си — отбеляза тя.

— Сигурно възрастта ви вдъхновява моето безсрамие — отвърна й. — Водил съм много неприлични разговори, но признавам, не и с девизи на възраст за женене.

Думите му я жегнаха, макар да не разбра съвсем дали принцът намеква, че е млада или стара.

— Често ли споделяте желанието си да се ожените за някоя жена заради парите й?

— Обикновено говорим за други желания.

— Мога да си представя — промърмори тя. — Това беше направо пленително. За ваше сведение, не съм на брачния пазар. А не съм и богата — Кейт потисна спомена за вярата на Хенри в митичната й зестра. Беше прекалено невероятно, за да е истина.

Той изви вежда.

— Не сте ли? Димсдейл знае ли това? Уик изглежда мисли, че имате солидно наследство.

— Напълно — отвърна му. — Алджи ме обича, въпреки това.

— Интересно. Племенникът ми създава впечатление за човек, който категорично би поставил любовта на второ място след паричното състояние.

— За разлика от вас, вие очевидно бихте я поставил в края на списъка.

— Вие също — отвърна принцът жизнерадостно.

— Това значи ли, че мога да разходя кучетата си без страх, че ще скочите върху мен от някой тъмен ъгъл? — попита го и отново остави Цезар на земята.

— Човек определено може да помисли подобно нещо — каза той. — Но пък... вие сте необикновено красива — и докато Кейт все още възприемаше този коментар, той невъзмутимо я пое в прегръдките си и наведе глава към нейната.

И тогава вече съвсем не беше невъзмутим. Цялата тази буйна и дива енергия, която бе почувствала в него, се изля в целувката му, в нужда, която тя нямаше как да отрече. Бе мислила, че целуването е само докосване на устни, но това... това беше вкусане и усещане. Той беше като коприна и огън.

Имаше вкус на огън. Кейт се наклони, отвори устата си, почувства как по гърба ѝ преминава тръпка. Той измърмори нещо в устните ѝ, нещо жарко и ласкаво. Тя неясно си спомни, че бе имала намерение да му даде урок, да го научи да не целува всяка дама, която срещнеше.

Трябваше да го зашлеви.

Но тогава той щеше да откъсне устни от нейните, или широката си топла длан от талията ѝ, или... единствено инстинкта ѝ за самозащита я спаси. Целувката му бе започнала като въпрос, но бързо се превръщаше в настойчиво искане, и колкото и да беше неопитна, цялото ѝ тяло му отговаряше утвърдително.

И все пак един малък, студен глас в главата ѝ ѝ напомни коя точно е тя и кого целува.

Кейт се отдръпна. Той се възпротиви за секунда, една великолепна изгаряща секунда, а после всичко свърши.

Първата ѝ мисъл бе напълно несвързана — че никога не бе забелязвала колко са гъсти миглите му. Втората беше, че не бе направила нищо друго, освен да подхрани абсурдното му самомнение и сега той щеше да помисли, че е неустоим дори за англичанките.

В тази част от секундата тя извика годините самообладание, усъвършенствано в присъствието на Мариана. Отвори уста, за да каже нещо, което трябваше да смачка самочувствието му, но той проговори пръв:

— О, по дяволите — изрече и в гласа му се усещаше дрезгав глад, който говореше за искреност, — иска ми се да бяхте моята руска принцеса.

И просто така, раздразнението ѝ от помпозната му царственост се изпари и тя се разкикоти:

— Вие сте... — тя спря. Наистина ли искаше да му направи комплимент, да добави още към вече монументалното му его?

Честно беше.

Тя се наклони напред и устните ѝ докоснаха неговите.

— Ако парите можеха да купуват целувки като тази, ми се иска да бях наследница. Дори бих стигнала до там — добави тя, — че и аз да поискам да бъда принцеса.

Дланите му се вдигнаха и обгърнаха лицето ѝ.

— Трябва да ви вкуся отново — каза той със странно стенание.

Копнееха за едно и също, помисли си Кейт замаяно, за вкусване... после тя вкусваше, а той имаше вкус на тъмен мед и нещо по-меко, и по-диво, нещо, което я караше да трепери и...

И тогава принцът я откъсна от себе си.

— Вие сте опасен — каза тя бавно.

Усмивката му ѝ показва, че бе изрекла неправилните думи, че отново беше подхранила монументалното му самочувствие.

— Принцове — каза тя с въздишка. — Предполагам, че все пак сте полезни за нещо.

От това го заболя, забеляза Кейт със задоволство, тъй като коленете ѝ трепереха... а краката ѝ...

— Не — отвърна той малко дрезгаво. — От мен има малка полза, уверявам ви. А сега, освен ако не искате да бъдете уловена и целуната от друг непознат, госпожице Далтри, горещо препоръчвам незабавно да се върнете в стаята си и да не се появявате отново без придружител.

ГЛАВА 14

На следващата сутрин Кейт изведе кучетата на разходка, този път придружена от Розали. Едва се зазоряваше, но бе свикнала да става рано и нямаше изглед да заспи отново, въпреки че Фреди изхленчи и опита да се скрие под завивките. В момента, в който отвори очи, си припомни миналата вечер... и това беше.

— Хайде — каза им. — Вие тримата излизате навън без каишки. Ще посетим лъва на дневна светлина. Ако не се държите прилично, ще свършите в стомаха му, така че се считайте за предупреждения.

Стъпките им ехтяха по плочите, докато двете с Розали прекосяваха двора. Миналата нощ мястото ѝ се бе сторило като топло, кадифено убежище. Тази сутрин изглеждаше стогодишно, хладно и древно. Кейт потръпна и ускори крачка.

Лъвът беше буден. Щом ги видя се прозя и пристъпи напред. Тя с уважение направи крачка назад.

Той беше много по-рошав, отколкото си бе мислела. В представите ѝ лъвовете бяха лъскави, а този изглеждаше износен, като намачкано чердже пред камина. Изгледа ги отвратно и се оттегли към дъното на клетката, обърна се и отново пристъпи напред, разтърсвайки гривата си, сякаш главата му тежеше прекалено много.

— О, госпожице! — изписка Розали.

Цезар скокна напред и задуши решетката. Кейт щракна с пръсти и той се върна, така че тя му даде малко сирене.

— Всички слуги говорят за този лъв — каза Розали. — Звярът е изял половината от домашните любимци в домакинството, така казват. Ще сме късметлийки, ако си тръгнем с всички кучета.

— Очаквам първо да докопа Цезар — отвърна безмилостно Кейт.

Лъвът се приближи до решетката и загледа кучетата с гладен поглед, така че тя му хвърли малко сирене. Той го подуши отвратно, но го изяде.

— От това животно ме побиват тръпки — изрече Розали. — Само погледнете Фреди. Уплашен е до смърт. Ще видим слоницата.

Ела, Фреди, да се махаме от тази гадна котка — тя зави към ъгъла на другата клетка, но Кейт остана на място, взирайки се в затворения лъв.

— Добро утро, госпожице Далтри — дочу един глас зад рамото си.

Тя се обърна и откри, че майордомът на принца ѝ се усмихва.

— Добро утро, господин Бериук — отвърна му. — Мисля, че сме единствените будни в целия замък.

— Излязох, за да видя как е лъвът. Изглежда по-добре.

Бериук явно не бързаше, така че Кейт му зададе въпрос:

— Имате ли нещо против, ако ви попитам за някои подробности относно замъка?

— Съвсем не — отвърна той и се облегна на решетките на клетката.

— Миналата нощ пресметнах, че сигурно изразходвате поне двеста восъчни свещи на седмица. Значи ли това, че замъкът си има нает човек, който прави свещите? Знам, че трябва да имате пекар, но другите неща, които човек обикновено открива в селото, например ковачница?

Бериук носеше красива ливрея с украсени с петелки^[1], копчета и висока яка. Изглеждаше точно като високопоставен слуга, но за един миг очите му заблестяха и тя почувства...

Беше абсурдно. Сякаш го познаваше, или поне го бе срещала преди.

— Замъкът има свой собствен свещар — отвърна той. — Но подценявате бройката на свещите, госпожице Далтри. Обикновено държа седмично повече от триста горящи из целия замък, а използваме и газени лампи в някои стаи. Заради бала, разбира се, съм поръчал много повече, за да съм сигурен, че полилеите ще са изцяло запалени до зори.

— Забележително — каза Кейт. — Ами слугите? Колко са приблизително?

Той замълча за миг, очевидно пресмятайки.

— Току-що наех четири и освободих един, така че с тези трима, понастоящем имаме сто тридесет и седем вътре и около замъка.

— От рентите ли идва по-голямата част от доходите? — попита тя, преди да помисли. После се изчерви. — Извинявам се. Това беше изключително неуместен въпрос.

Той повдигна една вежда.

— Англичаните са по-скромни от нас по въпросите за парите. Замъкът е заобиколен от ферми, разбира се, и те ни носят рента, която поддържа основните нужди. Принцът не мисли, че е достатъчно, като се има предвид броя на хората, които живеят тук.

Кейт почувства как по бузите ѝ пълзи червенина.

— Определено нямах намерение да питам за финансовото състояние на принца!

— Защо не? — каза той и сви рамене. — Безпаричните принцове се срещат под път и над път в Марбург, уверявам ви. Принц Гейбриъл е единственият, който има замък за поддържане — косата на Бериук беше завързана отзад с подходяща панделка, но когато сви рамене, част от нея падна над челото му.

Тогава, сякаш пред нея се появи огледало, тя видя лицето на принца в това на Бериук. Бяха като извадени от един калъп, както се казваше. Като две капки вода.

Устата ѝ остана отворена.

Майордомът срещна погледа ѝ и ясно разбра на какво се дължи удивлението ѝ. Кривата му усмивка беше точно копие на тази на господаря му.

— Ъмм... — измърмори Кейт, възвръщайки самообладанието си.

— Днес имаме пикник *al fresco*^[2] в градините зад замъка — каза Бериук без дори да трепне с мигли. — Няколко дами изявиха интерес да видят останалата част от менажерията, която се помещава зад лабиринта от жив плет. Карането на плоскодънна лодка по езерото също може да бъде много приятно.

Лъвът отново бе заспал.

— Не мислите ли, че животното се нуждае от по-голяма клетка? — попита тя. Осъзнаването, че Бериук вероятно бе пряко свързан с принца, я бе предразположило към разговор.

— Колко по-голяма бихте ме посъветвали да бъде?

— Е, помислете за свинарниците. Можете да настаните една голяма свиня и всичките ѝ прасенца в свинарник от два квадратни метра, но мисля, че повечето фермери предпочитат по-голямото пространство. Този лъв има по-малко място, отколкото едно обикновено прасе, което едва ли е правилно.

Тя вдигна очи към Бериук, за да открие, че той примигва към нея озадачено.

— Не бива да знам размера на свинската кочина — каза тя с въздишка.

— Кой определя какво човек може и не може да знае? — измърмори Бериук. — Но ще призная, че малкото английски дами, които съм срещал, докато бях в Оксфорд, намират необичайно голям брой теми за неподходящи.

— О, и вие ли сте бил в Оксфорд? — попита тя. — Или бяхте там като придружител на принца?

— Бях там като себе си — отвърна Бериук жизнерадостно. — И като себе си придружавах принца, така че положението бе благоприятно и за двамата ни. Аз изучавах философия, той изучаваше история, а двамата изучавахме жените. Бяхме много млади, нали разбирате.

Кейт му се ухили.

— Философията помага ли ви в настоящата работа?

— И представа си нямате колко — отвърна Бериук. — Прибягвам до философски разсъждения ежедневно, когато нещата ударят на камък.

— Въпроси като ранг и нещо подобно?

— Роднините на принца — каза той с плам — са непокорна пасмина. Запознахте ли се с господин Типет миналата нощ?

Кейт се намръщи.

— Доста блед и леко пълен?

— Същият. Господин Типет е доста привързан към една от лелите на Негово Височество. Сигурно си спомняте принцеса Софонисба и нейната склонност да носи пера.

Кейт си представи свирепа на вид жена с бюст като плуг.

— Колко хубаво, че има някой, който да ѝ чете — каза тя учтиво.

— Типет гледа на ръка. Или поне така твърди — добави Бериук с елегантно изразено съмнение. — Както и да е, беше докаран до лудост от принц Фердинанд, който настояваше отново и отново да гадае по дланта му, търсейки по-добри отговори.

— Мисълта, че нечия длан може да се промени за минута изглежда обезсмисля цялата идея — отбеляза Кейт.

— Господин Типет вече бе съобщил на принца, че ще се ожени за тъмнокоса дама, ще доживее до сто и дванадесет години и много други интересни благини, но никоя от тях не беше достатъчно добра.

— Така че вие се уповавахте на философските си познания, за да се справите с грижите за своя... — спря се навреме. Дали принц Фердинанд беше наистина роднина на Бериик, не бе нейна работа.

— Именно — каза той гладко. — Госпожице Далтри, мога ли да изтъкна каква необикновена млада дама сте вие?

— О, ами... — отвърна тя и после, осъзнавайки, че наистина го харесва, допълни: — Кралските особи не са единствените, които имат странни семейства, нали знаете.

Той кимна, а очите му се спряха замислено върху нея. В този миг Розали се появи иззад ъгъла.

— Трябва да дойдете и да видите слоницата, госпожице Катрин — извика тя, без да забележи, че използва погрешното име. — Има най-сладката маймунка, която се държи за крака ѝ. Никога не съм виждала нещо по-сладко в живота си.

— Маймунката е любимка на замъка — изкоментира Бериик.

Кейт му хвърли един поглед, за да види дали е доловил грешката на Розали, но той не показва никакви признаци, че го е сторил.

Оказа се, че Цезар, който бе проявил подobaваща колебливост пред лъва, не прояви достатъчно разум, за да се отнесе така и към слоницата. Той се втурна между решетките на клетката, джафкайки като луд, докато се опитваше да улови маймунката.

Слоницата го изгледа неспокойно и запристъпва напред-назад.

— Слоновете не обичат мишки, а това куче не е много по-голямо — изтъкна Бериик, но без да звучи ни най-малко обезпокоен. — Може да го стъпче.

— Цезар! — извика Кейт. — Моля те излез оттам! — и отчаяно размахна парче сирене.

Но Цезар беше колкото смел, толкова и глупав. Изглежда мислеше, че опашката на маймунката ще се озове в устата му, ако лае достатъчно високо.

Бериик въздъхна.

— Извинете ме, дами — той отвори малка кутия, прикрепена към клетката, извади един ключ и отключи вратата. Направи една стъпка навътре и грабна Цезар.

— Ще трябва да го държа на каишка — каза Кейт. — Опасявам се, че е много смел. Няма никакъв мозък.

— Никакъв?

Кейт поклати глава.

— Съвсем никакъв, мога да ви уверя. Понякога е такъв.

Беруик повдигна една вежда.

Тя му се усмихна, сякаш си беше у дома и се шегуваше с Черидери.

— Той е от мъжки пол. Забелязала съм, че понякога мозъкът просто липсва в комплекта.

Тя и Розали прекосиха двора, следвани от смеха на майордома.

[1] Петелка — общита платнена лентичка, в която се промушва копче за закопчаване на дреха. — Б.пр. ↑

[2] Al fresco — навън, на открито (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Пикникът и плаването с плоскодънна лодка се проведеха в късния следобед в градините, простиращи се зад замъка. Те бяха разположени по обичайния начин, започваха от подножието на широкото мраморно стълбище. Имаше и лабиринт от жив плет, както и езеро с лебеди; въобще всичко, което можеше да си представи човек в една себеуважаваща се градина на замък, включително оркестър, стържещ с инструментите си от мраморната тераса.

Кейт носеше перука в черешов цвят, която подходеше на роклята ѝ — прекрасна туника с поли в червено, изрязани така, че да разкрият два пласта, един в по-светло червено и друг в кремаво. Тя бе провела малък спор с Розали за възъчните подплънки, но прислужницата ѝ бе настояла, че червената рокля щеше да бъде съсипана от естествените форми на Кейт. Или по-точно, от липсата ѝ на такива.

— Може да се разтопят и тогава какво ще правя? Ами ако ми стане горещо и си променят формата? Тогава какво?

— По-добре да не ви става горещо — бе казала Розали с безупречната си логика.

Алджи и Кейт се отправиха към дългото стълбище, което водеше надолу към градината и спряха.

Оркестърът свиреше нещо прекрасно, може би валс... Тя бе чувала за валсовете и покваряващото им влияние върху танцьорите. От музиката ѝ се прииска да повдигне полите си и да затанцува.

— Чудя се как поддържат тези фонтани — промълви Алджи. Водата пръскаше нагоре във въздуха от устите на големи каменни морски чудовища.

— Може да попиташ господин Бериук — предложи Кейт. — Намирам го за удивително осведомен относно всичко в замъка.

— Определено няма да говоря с един слуга — отвърна той ужасен. — За бога, Кейт, спомни си, че си Виктория! Съпругата ми никога не би се принизила по подобен начин.

— Ако искаш да научиш нещо, защо да не попиташ? — отговори тя. — Наистина мисля, че си сноб, Алджи. Принцът няма да може да отговори на въпроса ти.

— Сякаш бих попитал *него*! — извика той, отново оскърбен.

Тя въздъхна и тръгна надолу по стъпалата. В градините имаше повече хора, отколкото бе видяла в гостните стаи вчера. Очевидно, вече пристигаха гостите за бала.

— Не ме оставяй, Алджи — каза на намусения си годеник. — Много е вероятно да срещна хора, които познават Виктория. Ще се усмихвам на всички, но трябва да ме представяш.

Той хвърли бърз поглед към нея и каза:

— Днес изглеждаш повече като Витория, за щастие — тогава, внезапно осъзнал жизненоважния детайл, допълни: — Къде са кучетата?

— Оставих ги с Розали — каза му тя. — Помислих...

— Не, трябва да ги вземеш — Алджи щракна с пръсти към един лакей по начин, който Кейт сметна за достоен за презрение. — Виктория ги води със себе си навсякъде, те са нещото, което я отличава. Доведи кучетата от стаята на госпожица Далтри — нареди на лакея. — И по-бързо. Ще чакаме тук.

Чакането даде възможност на Кейт да открие точно къде се намира принцът. Не беше трудно да го направи, след като бе заобиколен от същинска цветна леха от млади дами и носеше костюм от тъмножълта коприна. Поне знаеше в коя посока да не отива.

— Само погледни това — каза Алджи възхитен.

— Какво? — попита го тя, като се престори, че досега е гледала езерото.

— Палтото на господин Тулуз има пет шева на гърба, а не три — той подръпна собствения си ръкав.

— Намирам за удивително, че си способен да видиш такъв дребен детайл оттук — каза Кейт и като се обърна към младия лакей, изрече: — Благодаря ви! Много мило от ваша страна — тя дари всяко от кучетата със строг поглед. — Цезар, без лаене. Коко, стой далеч от водата. И Фреди... — тя спря и погледна надолу към малките копринени уши и нежните му очи. Изглеждаше толкова щастлив да я види. — Е, ти си съвършен такъв какъвто си. Хайде, елате.

Всички хукнаха заедно по стълбите. Алджи вървеше напред, а тя бе прекалено заета да прави комплименти на кучетата, задето не опъват каишките си и не осъзна, че принцът се бе освободил от кохортата си от почитателки и чакаше да ги поздрави в подножието на стълбището.

— Госпожице Далтри — каза той сериозно, сякаш предишната нощ никога не се бе случила.

— Ваше Височество — отвърна Кейт като направи дълбок реверанс.

— Племеннико — произнесе той, обръщайки се към Алджи.

Алджи очевидно се бореше с проблема, какво да каже в отговор. Най-накрая избулва:

— Ваше Височество, чичо — и се поклони толкова дълбоко, че носът му вероятно докосна бричовете.

— Настоявам да дойдете с мен за една разходка с плоскодънната лодка — каза принцът, повдигайки дланта на Кейт до устните си.

Наистина не беше честно към останалата част от човечеството, че принцът имаше такива очи. По-точно, не беше честно към женската част от човечеството.

— Може би ще го направя по някое време — отвърна му и издърпа ръката си.

— Сега — настоя той и я поведе през моравата, без да поглежда към Алджи.

— Какво правите? — изсъска Кейт, опитвайки се да задържи каишките на кучетата така, че да не се заплетат в полите ѝ.

— Извеждам ви на разходка в езерото, разбира се.

Само секунди по-късно те бяха в единия край на дълга лодка, чиято форма наподобяваше бобова шушулка, с един лакей, който гребеше в другия край.

— Алджи... искам да кажа, скъпият ми годеник... няма да хареса това — каза Кейт, чудейки се дали може да свали ръкавиците си и да прокара пръсти по водата. Беше толкова прекрасна, чиста и тъмносиня.

— Да, свалете ги — каза принцът, отгатвайки мислите ѝ. — Достатъчно далеч сме, така че никой няма да види.

— Какво, за бога, правите като ме извеждате на разходка с лодка? — настоя да знае тя, макар наистина да издърпа дясната си ръкавица.

— Знаете ли за какво говори онази група жени ей там? — каза й, сочейки с брадичка към пухкавия облак от коприна и сатен, сред който го бе видяла преди малко.

— Не. Ето... — тя му подаде каишката на Цезар. — Можете ли да се грижите за него? Фреди ще се оправи, а Коко всъщност е много добре възпитана, но не бих изключила възможността Цезар да се прекатури във водата, ако види някоя риба.

— Не обичам кучета — каза принцът, докато гледаше с презрение пухкавата му опашка.

— Аз също — отвърна Кейт жизнерадостно и тогава си спомни на кого се преструва. — С изключение на собствените ми кученца, разбира се.

— Онези жени обсъждат необичайния начин, по който сте се променила, откакто са ви видели за последен път в Лондон, преди два месеца — каза принцът, наклони се и я огледа с лукав блясък в очите. — Във всички случаи сте била *много* по-привлекателна тогава, закръглена на правилните места и така нататък.

— Колко грубо — изрече Кейт. — Много подло от тяхна страна да бъдат толкова критични след болестта ми. Но е мило от ваша страна да ме предупредите.

— Е, коя сте вие? — попита принцът и се наклони напред.

— Вижте, мисля, че видях риба, ей там!

— Не сте госпожица Виктория Далтри — той се пресегна, пое ръката й и я обърна. Палецът му бавно потърка дланта й, докато очите му срещнаха нейните. — Мазоли. Красавиците от *обществото* нямат мазоли. Дори и след боледуване.

— Е — започна Кейт и спря.

— Нека да отгатна — каза принцът с онзи вид изкушаваща усмивка, която наистина трябваше да бъде обявена за незаконна. — Уик и аз го обсъждахме подробно по-рано този следобед.

— Уик?

— Брат ми Бериик. Той казва, че сте отгатнала факта, че е мой брат.

— Може да съм си направила това заключение... — започна Кейт.

— Аз също — отвърна принцът триумфално. — Накратко, вие не сте Виктория Далтри. Вие сте незаконна издънка на семейството, която

по някаква незнайна причина е трябвало да замени Виктория и това обяснява много мистерии — дланите ви, безразличието към кучетата ви и към бедния ми племенник, липсата ви на прилика със закръглената и напудрена Виктория и познанията ви по съществена част от въпросите относно свинските кочини.

— Закръглена и напудрена? — повтори Кейт, отчаяно чудейки се какво да каже. Да възрази заради законното си рождение изглеждаше доста глупаво, при тези обстоятелства.

— Една от младите дами с най-остър език изрази мъката си заради факта, че някой доктор ви е принудил да прекарате известно време на слънце, а преди сте имала най-красивата кожа.

— Разсейвала ви е с надеждата да не забележите разцепеното й копито?

— Възможно е — отвърна принцът, широко ухилен.

— Виждам, че намирате това за много забавно — сопна се тя.

— Е, вие сте от семейството — каза й. — Така де, веднъж щом Алджернон се ожени за без съмнение прекрасната Виктория, вие ще бъдете част от обширното ми семейство.

— И няма ли това да бъде чудесно — каза Кейт, хващайки една водна лилия. Хвърли поглед към лакея, който стоеше на кърмата на лодката, но той изглеждаше твърде зает с избягването на другите лодки, които се клатушкаха хаотично из езерото. — Да съм роднина на принц. Уверявам ви, това е в списъка ми с неща, които да постигна в живота.

— Точно като в родината ми, където аз, уверявам ви, съм роднина с половината население от едната или от другата страна на брачното легло — отвърна принцът. — Е, как ви е името? Уик мисли, че може да е Катрин, но не беше сигурен.

Значи Бериук наистина бе чул неволната грешка на Розали.

— Катрин — призна тя. — Макар обикновено хората да ме наричат Кейт.

— Гейбриъл — каза той.

— Макар обикновено хората да ви наричат *Ваше Височество* — изтъкна тя, — както ще правя и аз.

— Тук никой не може да ни чуе — той се наклони назад. Изглеждаше доста щастлив и тя внезапно осъзна, че за пръв път не я

гледаше с насмешка. — Какво стана със закръглената и напудрена Виктория?

— Цезар я ухапа — каза Кейт.

Той хвърли поглед надолу към кучето, което стоеше подпряло предните си лапи на стената на лодката и въодушевено гледаше към водата, в случай че види причина да я нападне.

— Може да изглежда питомен, но има и дива страна — допълни тя.

— Да го бутна ли през борда? — попита услужливо Гейбриъл. — С цялата тази козина ще потъне като камък. Макар не толкова бързо, колкото това малкото. Тези скъпоценни камъни залепени ли са за козината й?

— Не са истински. От стъкло са.

Гейбриъл се наклони и разгледа Коко отблизо.

— Всъщност, това са звездни сапфири. Може като принц да не знам цената им, но мога да ви уверя, че стойността на това куче заедно със скъпоценните камъни, е почти същата, колкото тази на малка вила в близост до имението.

Кейт погледна надолу към Коко с известен ужас.

— Нищо чудно, че е толкова горда от себе си.

— Да, тя е като една от онези циркови танцьорки, които носят зестрата си закачена за пъпа — каза Гейбриъл. — Очевидно наистина пропуснах много заради невъзможността на Виктория да дойде. Тя и аз бихме имали толкова много, за което да си говорим.

— И вие ли украсявате кучетата си?

— Нямам кучета, но съм склонен да обмисля лъва като заместител.

— Вашият лъв отчаяно се нуждае от по-голяма клетка — каза Кейт като му се намръщи.

— Мили боже — отвърна принцът лениво, — страхувам се, че привличаме много внимание.

Кейт вдигна очи, за да открие, че езерото сега гъмжеше от лодки и повечето от тях изглежда бяха пълни с аристократи, извиващи вратове по посока на лодката на принца.

— Дявол го взел — измърмори тя. Изтръска водата от дланта си, но нямаше къде да я избърше. — Имате ли носна кърпичка? — попита го.

— Не — отвърна принцът. Изглеждаше развеселен.

— Предполагам, че имате слуги, които ги разнасят, в случай че кихнете — каза Кейт.

— Вие също не носите — изтъкна той.

— Нямам място. Чантичката ми е пълна със сирене.

— Помислих си, че миришете интересно! Повечето дами миришат като францужойки.

— Докато аз мириша на мандра — каза тя примирено. — На какво миришат френските дами?

— На цветя — каза той ухилен. — Или пот. Зависи.

Кейт не слушаше. Не можеше да изсуши дланта си в черешовочервената коприна на роклята си, защото щеше да я изцапа.

— Не гледайте — предупреди тя и бързо повдигна ръба на роклята и двата пласта коприна под нея, докато не достигна деликатната ленена тъкан на долната риза.

Той погледна.

Разбира се, че погледна.

Тя почувства очите му и вдигна поглед. Усмиваше ѝ се с най-странната усмивка.

— Не биваше да го правите! — каза тя, издърпвайки полите си над глезените.

Принцът се наклони напред.

— Харесвам пантофките ви.

Те също бяха от червена коприна, с малки точета — направо неотразими.

— Благодаря — каза тя невъзмутимо. Сигурна беше, че един джентълмен не би трябвало да вижда глезените на една дама, но със сигурност предназначението на хубавите обувки беше да им се възхищават.

Той вдигна дланта ѝ, все още без ръкавица и я приближи до устните си. Очите му блестяха изкушаващо, с някаква лудешка подкана.

— Макар не толкова, колкото глезените ви. Глезени като тези...

— Това са просто глезени — каза тя.

— Да, но никога не бива да позволявате на един мъж да ги види.

— Знам това — отвърна му, дърпайки ръката си. — Не съм отраснала в обор, нали знаете.

Очите му сега се смееха, но в тях имаше страстен блясък, плам, който накара стомаха ѝ да се присвие от... нещо.

— Никога не бива да позволявате на един мъж да види глезените ви — повтори принцът, — защото ако са толкова чудесно и красиво изваяни като вашите, това му подсказва много — той обърна ръката ѝ и доближи дланта до устните си, само за част от секундата.

— За какво? — попита тя, без да може да се възпре.

Той се наклони напред.

— За останалата част от женското тяло. Извивката на един глезен говори за извивката на талията, за извивката на женското бедро, за тази на гърба ѝ... също и на други места — очите му се задържаха върху бюста ѝ.

Преди да може да се спре, от устните на Кейт се откъсна кикот. Тя притисна длан към устата си.

— Смейте се на комплимента ми? — лицето му беше напълно неразгадаемо.

— Толкова съжалявам — каза тя, но не можа да се удържи. — Предполагам, че наистина това правя.

— Защо?

Кейт изправи гръбнак, което накара восъка, който подпираше истинския ѝ бюст да изпъкне.

Той изглеждаше озадачен.

— Знаете ли, че Алджи слага подплънки на гърдите си? А вие правите ли го? — тя изгледа сакото му и осъзна, че не го прави. Гръдният му кош беше два пъти по-широк от този на Алджи, но беше само мускули.

— Не.

— Алджи има и малки подплънки, зашити в крачолите на бричовете си — каза тя търпеливо.

— Преди имаше много дебел задник. Трябва да се е отървал по някакъв начин от цялата тази плът — каза принцът. — Това какво... О!

Очите му се насочиха директно към бюста ѝ.

Тя му се ухили.

— Един съвет, Ваше Височество — не бих сметнала извивката на един глезен за надежден източник на информация за останалите женски извивки.

Той вдигна поглед от бюста ѝ и за нейна изненада се усмихна с онзи свиреп пламък на желание в очите, който я караше да се сгорещява на мига.

— Не правете това — сопна се тя. — Приличате на стара коза.

— На практика ме посъветвахте да погледна гърдите ви.

— Това, което гледате, отговаря на действителността само на думи — изтъкна Кейт.

Той изсумтя.

— Може да има някакви подплънки, Кейт, но това, което виждам, е напълно привлекателно, пищно, меко...

Тя не може да потисне усмивката си.

— Знаете ли, само защото не съм Виктория, не значи, че можете да ме съблазните.

— Знам това — каза принцът и се облегна назад. — Не ви съблазнявам.

— Радвам се да го чуя — каза Кейт. — В противен случай, можех много да се объркам. След като сте принц и така нататък и вероятно очаквате жените да падат в краката ви. Може да решите, че съм доячка, като се има предвид прекрасния ми *parfum de Fromage*^[1].

Той се разсмя.

— Наистина обмислях да опитам да ви открадна от Димсдейл, но това беше, когато бяхте Виктория, с всички пари, които да пилеете по кучетата си.

— Защо се нуждаете от наследница? — попита тя. — Беруик...

— Уик — прекъсна я той.

— Уик намекна, че замъкът може да се поддържа и със собствени средства.

— По мизерен начин, което би направило лелите ми нещастни. Човек никога не може да има прекалено много пари.

Кейт го погледна. Сега беше четири часа и лъчите на слънцето падаха косо, позлатявайки езерото. Косата на Гейбриъл се бе измъкнала от панделката и един-два кичура се виеха около врата му. Той бе арогантен, царствен и изпълнен с триумф, че е открил тайната ѝ.

Но не изглеждаше алчен.

Само арогантен.

Мълчанието ѝ сякаш го подразни и той каза:

— Парите могат да купят свобода.

— Свобода — повтори тя. — Свобода от какво? Не сте като лъва...

— О, за бога, престанете с този лъв — сопна се той.

Тя повдигна вежда.

— С никого не съм говорил по този начин — каза той с миловидното разкаяние на малко момче.

— Очевидно предизвиквам най-лошото във вас.

— Да, нека да обвиним вас. Както и да е, бих искал да имам толкова много пари, че да мога да оставя съпругата си начело на замъка, с всичките си лели и чичовци, и лъва, и всичко останало, и да замина.

— Да заминете? Да заминете къде? Обратно в Марбург?

— Не!

— Тогава?

— Някога да сте чувала за Дайдо и Еней?

Тя поклати глава.

— Те исторически или литературни личности са? Трябва да призная, че съм шокиращо необразована. Мога да говоря малко френски и съм чела по-голямата част от произведенията на Шекспир, но като изключим това съм невежа.

— Която случайно знае големината на една кочина — каза той замислен.

— Да, пълна съм с очарователни познания от такъв вид — отвърна му. — И какво за Дайдо? Има много непривлекателно име, трябва да кажа.

— Тя е била кралица на Картаген. Влюбила се в Еней, но той бил задължен от боговете да продължи пътуването си и да открие град Рим... така че го сторил. А тя се хвърлила в погребална клада от мъка, когато я напуснал.

Той спря.

— Запалила се е от любов?

Гейбриъл кимна.

— Измислица — обяви Кейт. — Никоя жена не би била толкова глупава. Мислите ли, че лакеят би сметнал за неприлично, ако закопчае ръкавицата ми? Страхувам се, че не мога да се справя с всички тези копчета сама.

— Не в лакея е проблемът — проблемът са хората в другите лодки. По-добре седнете до мен, така че да мога да го направя без някой да успее да види — той се премести в дясната част на скамейката си.

Кейт се изправи и бързо се обърна сядайки до него. Беше много едър, а кракът му се притискаше плътно до нейния. Можеше да почувства как бузите ѝ се зачервяват.

Онзи блясък се върна в очите на принца.

— Е? — каза той. — Да се справим с ръкавицата тогава.

С нежелание, Кейт подаде дясната си длан. Малките перлени копчета на ръкавицата стигаха до над лакътя. Принцът се наведе над ръката ѝ. Косата му не беше толкова тъмна, колкото си бе мислела. Беше кестенява, изпъстрена с по-светли ивици, като цвета на земята, когато се обръща при оран.

Не много романтично сравнение, като се замислеше.

— Знаете ли — каза той, докато закопчаваше последната перличка, — дамите никога не сядат до джентълмените.

— Дори до принцовете?

— Само ако се надяват да станат принцеси.

— Аз не се надявам — каза тя бързо. Доволна беше да чуе убедеността в гласа си.

— Знам това — отвърна принцът. — Кейт?

— Да, Ваше Височество.

— Гейбриъл. Не искаш ли да узнаеш за Дайдо?

— Не особено. Звучи ми като необикновено глупава жена.

— Дайдо е *била* литературен образ — каза той, без да обръща внимание на отговора ѝ. — Но може да е била и исторически. И точно в този момент един бивш мой професор, Бигитстиф, прави разкопки на древен град, който може да е бил нейния град Картаген.

Ако в гласа на Кейт звучеше истината, когато говореше за брака, в неговия звучеше истински копнеж, когато ставаше дума за Картаген.

— Ами тогава отидете — каза тя стресната.

— Не мога. Имам този замък.

— Е, и?

— Не разбираш. Когато брат ми Огъстъс прочисти оборите си, метафорично казано, той изхвърли всеки и всичко, които сметна за нещо по-малко от богоугодно.

— Включително лъва и слоницата? — попита Кейт. — Мога да разбера, ако е говорил за Коко, след като тя очевидно няма други богове, освен себе си, но слоницата? И маймунката?

— Мисля, че беше просто защото съпругата му се бе уморила от миризмата. Но останалите... изгони ги заедно с всичките им вещи и ги повери на моите грижи.

— Нима казвате, че се жените за руска принцеса, за да поддържате финансово всички тях?

— Да — прямо отвърна той. — Не само че зестрата ѝ е от изключителна важност, но и мога да я оставя тук, за да управлява замъка.

Кейт се изправи с бързо движение и седна отново срещу него.

— Мисля, че трябва да се отправим към брега — каза тя. А после допълни: — Просто искам да се уверя, че ви разбирам. Планирате да се ожените, за да може да издържате пъстрото си семейство, а после веднага ще оставите съпругата си начело на всички и ще отидете в Картаген, където и да е това? Предполагам, че не се намира в Ланкъшир, защото една англичанка *никога*, дори в литературата, не би се запалила заради любов.

— Караш го да звучи доста егоистично — каза той жизнерадостно, — но това е бракът, нали? — той махна на лакея и направи жест към брега. — Все пак, тя ще получи титлата ми. А с безценния ми дар да установявам стойността на нещата, мога да кажа, че тази да бъдеш принцеса е висока. Въпреки че ти не проявяваш никакъв интерес.

— Не мога да повярвам, че въобще сте обмисляли да съблазните Виктория и да я откъснете от прегръдките на годеника ѝ — възкликна Кейт. — Тя е ужасно влюбена в Алджи, нали знаете. А той е ваш племенник.

— Да, но е толкова трудно да чувстваш лоялност към него — отвърна принцът печално. — Макар да предполагам, че, сега като те срещнах, би трябвало.

— Не съм роднина на Алджи.

— Но ако предположението ми за произхода ти е вярно, ти си негова зълва, или скоро ще бъдеш — изтъкна той.

— Значи одобрявате брака? — попита тя, решила да не коментира въпроса за произхода си. — Алджи ще е много щастлив.

Ако позволите, ще си тръгнем този следобед, защото заради всички дами, които забелязаха изключително непривлекателната ми фигура, това е доста изнервяща визита.

— Не.

Тя примигна. Сега се приближаваха към брега и лодката се удари в мраморния риф, обграждащ езерото, така че Кейт си помисли, че може би не го е разбрала правилно.

— *Не* ли казахте?

— Ще останеш за бала ми — той скръсти ръце с упорито изражение.

— Но това е абсурдно. Някой може да се досети, че не съм Виктория и сега, след като знаете истината, няма причина да оставам.

— Ще останеш, защото аз го искам.

— *Вие* може да казвате, каквото си поискате — сопна се тя, — но...

Гейбриъл скочи на брега и протегна ръка. Тя прекрачи лодката вбесена и той прошепна в ухото ѝ:

— Димсдейл никога няма да ми се противопостави, Кейт.

Разбира се, че беше прав, да го вземат дяволите. Тя се обърна и благодари на лакея, който ѝ подаде кучетата.

— Е — каза му. — Вървете и бъдете принц, Ваше Височество.

— Ела и танцувай на бала — каза той, като протегна ръка.

— Сигурно сте луд. Цезар, дръж се прилично! — един от лебедите плуваше опасно близо до брега, поне от гледна точка на кучето. Слава на бога, че никой от тях не се бе доближил до лодката, за да ги поздрави.

— Ела — повтори той.

— Ваше Височество...

— Наричай ме Гейбриъл! — изрече го през зъби.

Кейт хвърли поглед към напрегнатите му очи и завъртя своите.

— Гейбриъл — каза тя почти шепнешком. — Аз съм доячка, нали помниш? Имах гувернантка само за четири години и не съм сигурна, че си спомням как се танцува. Определено не искам да се препъвам пред познатите на Виктория.

— Какво мислиш да правиш на бала?

— Ще увия шал около глезена си и ще се престоря, че Цезар ме е препънал — въпросната изкупителна жертва опъваше каишката си

като малкото чудовище, каквото представляваше. — Цезар! — той се обърна и я погледна, така че тя го накара да седне, после го награди с парче сирене от чантичката си.

— Ваше Височество — каза Уик, появил се пред тях. — Госпожице Далтри — съвсем не си въобразяваше, че той произнесе името ѝ със съвсем леко, дяволито подчертаване. — Мразя да ви прекъсвам, Ваше Височество, но графиня Дагоберт пристигна и желае да ви поздрави.

— Чакай тук — каза Гейбриъл на Кейт и се отдалечи, без да поглежда назад.

— Как ли пък не — измърмори тя. — Хайде, кучета — Кейт пое в противоположната посока, докато Коко пристъпваше напред. Сапфирите залепени по козината ѝ уловиха светлината на залязващото слънце и ги накараха да изглеждат като блестящ ореол около врата ѝ.

Ето ги парите, които би трябвало да отидат за поправка на покривите на къщите, помисли си Кейт. И зестрата ѝ. Дори за миг не вярваше, че Мариана не е сложила ръка върху тях.

Беше ги взела — и ги беше залепила на едно куче.

[1] Parfum de Fromage — Аромат на сирене (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Кейт чу как някой вика името ѝ — истинското ѝ име, не това на Виктория — и се обърна, за да открие лейди Рот да ѝ маха от ъгъла на лабиринта. Хенри носеше изключително модерна сутрешна рокля в лилаво и зелено райе с малък рюш по корсажа. Когато Кейт се приближи, осъзна колко е добре, че го имаше рюшът, иначе гърдите ѝ щяха да бъдат напълно разголени.

— Скъпа! — извика кръстницата ѝ. — Ела тук веднага... какво, за бога, си мислиш, че правиш като лудуваш из езерото с принца? Малкият ти празноглав годеник се мотае наоколо с вид на куче, което си е загубило кокала и точно това убеди всички, че ти наистина си сестра си повлеканата.

— Шшт — каза Кейт. — Някой ще те чуе!

— Нищо не можеш да чуеш тук — отвърна Хенри. — Не си ли забелязала? Мисля, че е от водата. Отчаяно се опитвах да подслушам лейди Бентам, докато се караше със съпруга си, но не можах да чуя повече от няколко обиди за нейната брада и неговото увиснало цвете, сякаш вече не знаехме за това.

— Тя наистина ли има брада? — каза Кейт. — Хайде, Цезар. Ще повървим в тази посока.

— *Кучета* — каза Хенри, забелязала ги за първи път. — Кажете ми, че са част от маскировката, скъпа, защото просто не мога да понасям животните. Отказвам да ги приема в Лондон, когато дойдеш да живееш с мен.

— Те са на Виктория — отвърна Кейт.

— Не! — извика Хенри. — Забравих за животните, които се опитали да сдъвчат носа на сестра ти! — тя се втренчи надолу с ужас. — Имам инкрустирана със скъпоценни камъни кама, знаеш ли. Мога да ти я дам, така че да се защитиш при внезапна атака. Обикновено я пъхам в деколтето си, за да привлека внимание, но върхът е достатъчно остър.

Фреди гледаше нагоре към Кейт с обичайното си изражение на пълно обожание.

— Това е Фреди — каза Кейт, — а тази с бижутата е Коко. А Цезар е този малък палавник тук — Цезар ръмжеше на един врабец, вероятно за да поддържа форма.

— Е — каза Хенри, след като ги изгледа, — не приличат на свирепи зверове. Всъщност харесвам това — тя посочи към Коко. — Има нещо в нея. Изглежда сякаш знае собствената си цена, а повярвай ми, скъпа, това е най-важното качество на една жена.

— Коко е много суетна — каза Кейт през смях.

— Суетата е просто друга дума за увереност — отвърна Хенри и размаха ветрилото си във въздуха. — Няма нищо по-изкусително за един мъж. Със скъпоценни камъни ли е накипрена или със стъкло?

— Скъпоценни камъни — каза Кейт.

— И принадлежи на самата разглезена Мариана? Странно, изглежда двете имаме повече общо помежду си, освен баща ти. Харесва ми идеята за обсипано със скъпоценности куче. Може би и аз ще си взема едно от онези големи руски кучета, любими на аристокрацията, и ще го обсипя цялото с изумруди. Няма ли да е хубаво?

— Да разгледаме лабиринта — предложи Кейт, защото нямаш желание останалите да ги подслушват. Тя закрачи към входа.

— Няма нужда да си толкова енергична — отвърна Хенри. — Просто се криех от слънцето тук. Токчетата ми са необичайно високи и не са създадени за крачене из градината.

— Сигурно са неудобни.

— Но пък подчертават глезените ми. Направо е ужасно да остарееш, така че човек просто трябва да се примирява с това, което е останало непроменено.

— Глезените?

— И гърдите — кимна Хенри. — Предполагам, че щяха да се превърнат в провиснали портокали ако имах късмета да се сдобия с дете. А аз нямах, така че все още притежавам великолепен бюст, докато приятелките ми са сбръчкани като стари сливи.

— Аз изобщо нямам бюст — каза Кейт. — Просто в случай, че се чудиш, това е восък.

— Както изтъкнах миналата нощ, подплънките са прекалено големи за фигурата ти. Моите също са в по-голямата си част от възък, разбира се. Наричам ги сърдечните ми приятели — смехът ѝ бе омайващо лукав. — Както и да е, що се отнася до мъжете, важно е какво се показва над ръба на роклята. Слушай, открих идеалния кандидат за теб.

Кейт спря.

— Така ли?

— Да, не съм ли гениална? Той е втори братовчед на втория ми съпруг Бартоломео, но ми е роднина по някакъв начин и чрез Лем — който вече е подпийнал, между другото. Натоварих го на една от онези лодки и казах на лакея да не го връща на брега, докато не стане време за вечеря. До тогава ще стане достатъчно стабилен, за да ме заведе до масата.

— Имаш ли нещо против? — попита Кейт.

— Не особено — каза Хенри. — Знаех, че не е идеален, когато се омъжих за него, но беше достатъчно свършен. Пие твърде много, но досега — и тя хвърли зноен поглед към Кейт, — се е справял, когато е необходимо.

Кейт изсумтя.

— Е, благодаря на бога, че схвана шегата. Човек никога не знае с девствениците.

— Не съм живяла особено изолирано през последните няколко години — призна Кейт.

— Не се тревожи за това — каза Хенри. — Стига да не си глупачка като сестра си, няма нужда да се вдига шум заради малко свобода преди брака. Просто изквичи високо в брачната нощ и съпругът ти никога няма да разбере.

— О! Нямах *това* предвид — възрази Кейт.

Хенри сви рамене.

— Все още е модерно да си девица в сватбената нощ. Въпреки това, ако се наложи на повечето девойки от *висшето общество* да зложат сватбената си торта на този факт, ще се окаже, че на тържеството им ще има само шампанско и никаква торта.

Кейт премисли казаното. Майка ѝ казваше внимателно, че целомъдрието на жената е единственото ѝ истинско притежание. Хенри определено имаше различно мнение.

— Не бих искала да свърша като сестра си.

— Виктория е забележителна само заради факта, че майка ѝ е била такава глупачка да не ѝ каже нищо за бебетата — каза Хенри. — Иначе добре се е уредила като цяло. Този неин натруфен млад мъж има хубаво имение. И определено е омаян от нея.

— Алджи не предложи да се ожени за нея, докато мащехата ми не го притисна и не му каза за бебето.

— Сестра ти е била глупачка да му даде това, което иска, без първо да получи предложение за брак, но пък е успяла да го впримчи въпреки това.

— С моя късмет ще се озова в положението на Мариана — отглеждайки дете в провинцията и преструвайки се, че имам мъртъв полковник за съпруг — изтъкна Кейт.

— Ти имаш прекрасен късмет — отвърна Хенри бодро. — Имаш мен. Съобщих на Димсдейл преди няколко минути, че съм те разпознала и той ми разказа колко прекрасна е неговата Виктория. Опасявам се, че не се издигах до висотата на годеницата му, скъпа. Той нервничеше, защото ти беше там, в езерото, очерняйки репутацията на бъдещата му съпруга. Трябва да преспиш с хубавия принц само за да го подразниш.

— Това е малко прекалено само за да подразня бъдещия ми зет.

— Е, не можеш да се преструваш, че би било голяма жертва — каза Хенри. — Този мъж блести като горещ ден в Париж.

— Твърде много — отвърна Кейт. — Продължава да повтаря, че не ме съблазнява, но...

— Разбира се, че го прави — каза Хенри. — И защо не? Той е принц, все пак.

— Това не му дава правото да преспива, с която и да му се изпречи на пътя — каза Кейт. — Цезар, махни се от там!

Някак си бяха стигнали до другия край на лабиринта, без да открият центъра му и вместо това се натъкнаха на останалата част от менажерията. Там имаше кошара пълна с космати, зловонни кози и друга, която помещаваше щраус.

— Само погледни тази птица — каза Хенри. — Прилича на нисък мъж, който проточва врат, за да надникне в нечие деколте. Наистина трябва да се върнем при езерото и да открием съпруга, който съм ти избрала.

— Как се казва? — попита Кейт и дръпна силно каишката на Цезар. — Ела тук, нещастно зверче.

— Бъдещият ти съпруг ли? Данте. Защо не пуснеш това куче? Щраусът му е хвърлил око, видя ли? Вероятно е като онези змии, които поглъщат зайци. Цезар може да му стигне за няколко дни.

— Цезар може да не е симпатичен, но започнах да го харесвам — каза Кейт с надеждата, че като го каже на глас, думите ѝ ще се превърнат в истина.

— Е, в *такъв* случай — проточи Хенри, показвайки, че е прозряла лъжата ѝ, — защо не ми позволиш да взема това със скъпоценните камъни за малко, а ти влачи със себе си Фреди и Цезар Безстрашния. Мразя кучета, разбира се, но може би това тук е достатъчно приемливо.

Така че Кейт ѝ предаде Коко. Двете срещнаха няколко души по пътя си обратно през лабиринта, а Хенри представи Кейт — като Виктория — с такава съкрушителна фамилиарност, че никой не посмя да каже и дума за удивителната ѝ загуба на тегло.

— Как ще ме представиш на братовчед си? — попита Кейт. — Ще трябва да ме наречеш Виктория, а това няма да свърши работа.

— О, ще му кажем истината — отвърна Хенри. — И ще я накараме да звучи сякаш се нуждаем от неговата помощ. Той е от типа мъже, които не могат да устоят на възможността да те спасят. Няма да одобри цялата история, не напълно — защото, скъпа, ти *наистина* каза, че искаш някой, който никога няма да кривне от правия път. Данте дори не мамеше в игрите като дете. И не мисли, че е италианец заради екзотичното му име. Би трябвало да се нарича Джон или нещо подобно, защото не е забележителен.

Образът на неспокойния, блестящ принц се мерна в ума на Кейт и тя го прогони.

— Звучи идеално — каза твърдо. — Не искам никой забележителен.

— Не се нуждае и от пари, така че няма да се тревожиш, че се интересува от богатството ти.

— Не съм разтревожена, защото съм сигурна, че грешиш за зестрата ми — каза Кейт и погледна кръстницата си извинително. — Мислих за това миналата нощ. Ако майка ми бе оставила всичките тези пари, щеше да ми каже. Всички тези следобеди, когато баща ми

беше в Лондон, докато тя и аз стояхме заедно. Научи ме как да бродирам и как да правя реверанс пред кралица, и как да държа нож и вилица.

— Била е болна толкова дълго, бедната — каза Хенри. — Не е имала време.

— Ставаше все по-слаба и по-слаба — продължи Кейт. В гърлото ѝ имаше буца. — Все пак, не мисля... просто отидох една сутрин и тя лежеше там, но си беше отишла.

— Ще ме накараш да се разплача — каза Хенри ободряващо.

— Просто... — Кейт си пое дълбоко дъх. — Тя щеше да ми каже.

— Смятала е, че има време — каза Хенри. — Всички мислим, че имаме време, нали знаеш. То е толкова магическо понятие и изглежда сякаш има толкова много от него, но тогава изведнъж, вече го няма — в гласа ѝ се усещаше острота, която накара Кейт да прехапе устна. — Първият ми съпруг беше по-стар от мен и аз скитосвах из града и обикновено правех неща, които една млада съпруга не бива да прави, но това не значеше, че не го обичах. Обичах го. Когато почина, плаках с дни. Буквално ревах. Мразех се заради всеки миг, който бях прекарала с някого друг.

— Съжалявам — каза Кейт и докосна ръката ѝ.

— Но в това е смисълът — отвърна Хенри и обърна глава. Очите ѝ бяха блестящи и съвсем сухи. — Никога не знаем колко време ни е отредено да прекараме един с друг. Дори предполагаемия ти годеник, който ще се пръсне от самодоволство в прекрасното си лилаво сако може да го няма утре.

— Виктория ще бъде...

— Разбира се, че ще бъде — прекъсна я Хенри. — Но исках да кажа, че не можем — не бива — да живеем така, с мисълта, че краят приближава. Майка ти не е брояла дните си, защото е обичала да бъде с теб. Позволявала си е да забрави, че смъртта приближава и какъв подарък е бил това! Така че никога не ти е казала за парите. Знаела е, че са там. По-интересното е защо баща ти така и не е казал нищо.

— Той всъщност спомена, след като тя почина, че ми е оставила зестра, но бях съкрушена и не исках да говоря за това. А след това замина и доведе у дома Мариана. После той също вече бе мъртъв.

— Типично по мъжки — каза Хенри. — Винаги умират в неудобен момент.

Те излязоха от уединението на лабиринта и откриха, че градините са препълнени с благородници.

— Така, Данте прилича много на Бартоломю — каза Хенри. — Това беше вторият ми съпруг, този преди Лем. Беше съвсем почтен. Просто трябва да открием Данте и ще завлека двама ви до някой жив плет или нещо подобно и ще му разкажа историята.

— Чакай! — извика Кейт и сграбчи ръката ѝ. — Не искам да се запозная с него така.

— Е, тогава, как искаш да се запознаеш с него?

— Не и с тази перука — изсъска ѝ Кейт.

— По-добра е от вчерашната — каза Хенри. — Никога не съм виждала този цвят черешовочервено и поне те прави да изглеждаш модерна.

— Не можем ли да почакаме и да се срещнем с него по-късно, когато ще приличам на себе си?

— Не — отвърна Хенри, — не можем. Той е на ръба да предложи брак на Ефи Старк. Тя на практика е старица, поне на двадесет и две години е.

— Аз съм на двадесет и три! — каза Кейт.

— Забравих. Виж, тя е толкова отчаяна, че е сграбчила лорд Бекам под масата и той я е наръгал с вилица. Или не, тя го е наръгала. По-късно той разказа на всички как е помислил, че под масата има псе, което му ръфало панталоните. Не я искам близо до бедния Данте.

— Все пак не ми се ще да го срещна, докато не отида в Лондон.

Хенри се обърна и я погледна.

— Просто искам да изглеждам по-добре от сега, когато срещна твоя... когато се запозная с господин Данте — призна Кейт.

— Той не е господин Данте — изрече Хенри някак засегната. — Никога не бих сватосала кръщелницата си с някой италиански търговец. Той е Данте Едуард Астли, лорд Хатауей.

— Убедена съм, че гърдите ми, тази част от тях, която е восък, се топят — каза отчаяно Кейт, — защото перуката ми е толкова сгорещена, че се потя. Освен това, не бих искала кучетата да са с мен.

Хенри я огледа.

— Наистина изглеждаш доста сгорещена. А и червената перука никак не е от полза.

— Отивам си в стаята — каза Кейт взела решение. — Дай ми Коко.

— Ще я задържа — каза Хенри изненадващо. — Харесва ми как върви. Само като я гледаш можеше да разбереш, че предпочита да е тук навън и да си показва бижутата, отколкото да е затворена в стаята ти.

Кейт погледна надолу и откри, че Коко се бе настанила точно до ръба на роклята на Хенри, сякаш знаеше колко добре отиват разноцветните камъни на раираната коприна.

— Изпрати я при мен, когато пожелаеш.

— Носи различна перука тази вечер — каза Хенри. — Ще накарам този красив дявол Бериук да ни настани до Данте. Имаш ли перука, която харесваш?

— Не — отвърна Кейт. А после добави, малко отчаяно: — Косата е единствената ми силна страна, Хенри. Моля те, може ли просто да избягвам лорд Хатауей, докато мога да го срещна като себе си?

— Косата е единствената ти силна страна? — Хенри изсумтя. — Погледни Коко.

Кейт го направи.

— Тя е най-суетното животно, което някога съм виждала и е напълно неустоима в резултат на това. Никой няма да я подцени. Мислиш ли, че според нея тя има само една силна страна? Но ти... ако смяташ, че косата е всичко, което имаш, тогава това ще бъде всичко, което имаш. Заедно с други неща — а нямам време да изброявам всичките — ти притежаваш напълно съкрушителни очи. Това е цветът на Виктор, разбира се. Той имаше великолепна тъмноруса коса, също като на лъв, а пък и зелените очи. Беше красива гледка.

— Виктория ми даде бледозелена перука, която отива повече на очите ми от тази червената — предложи Кейт.

— Тогава носи нея. Аз ще се оправя с Бериук, а ти събери смелост. Данте е готов да бъде превзет и не искам Ефи да го грабне преди теб.

ГЛАВА 17

Гейбриъл бе силно раздразнен. Отиде да се срещне с лейди Дагоберт и успя да се откъсне от тълпата дами, едва след като една млада жена на практика му досади до смърт. По страните ѝ имаше толкова пудра, че очите ѝ искряха като въглени, а бялото ѝ лице сияеше от желание.

Успя да избяга, едва когато сграбчи ръката на Тулуз, докато той минаваше покрай него и се престори, че двамата са близки приятели.

— Госпожица Емили Джил — каза Тулуз. — Не можете да вините, бедното същество. Наследила е материализма от баща си, а челюстта от майка си.

— Дори не забелязах челюстта — измърмори Гейбриъл, докато вървеше бързо. — Очите ѝ ме накараха да отстъпвам и накрая почти не паднах в езерото.

— Беше хвърлила око на мен миналата година — отвърна Тулуз жизнерадостно. — Отказа се само след като ѝ съобщих, че възнамерявам да оставя всичките си пари на бедните.

— Значи имате пари? — попита Гейбриъл.

— Да, не съм ли късметлия? В момента не са много, но някой ден ще бъда виконт, макар да очаквам, че моят папа ще доживее до сто години. Това ми носи вниманието на дами като Емили Джил. Тя ме гледа и вижда купчина златни дукати. Разбира се, тя гледа вас и вижда дукати с корони на тях, така че ще трябва да бъдете дори по-отблъскващ от мен, поне докато не се окажете безопасно женен за принцесата си.

— Виждал ли сте госпожица Далтри?

— Изчезна в лабиринта с лейди Рот. Трябва да кажа, че харесвам Хенри. Тя е необичайно вулгарна, но с онази вулгарност, която човек очаква от една кралица. Жалко, че не е с двадесет години по-млада, би била великолепна принцеса.

— Да минем през лабиринта — каза Гейбриъл.

Тулуз повдигна вежда.

— Недейте да ми сервирате някой друг от духовитите си коментари — изръмжа той. — Този замък е претъпкан с хора, които правят остроумни забележки.

— Симулацията на ум е една от разменните стоки на нашите дами — каза Тулуз и покорно се обърна към лабиринта.

Кое то според Гейбриъл обясняваше защо Кейт бе толкова забележителна. Тя не беше сладникава, нито пък престорена или чак толкова хубава, особено с тази смехотворна червена перука, която носеше днес. Не беше и дама.

Така че защо я преследваше из лабиринта? Не би я направил своя любовница, след като този маскарад приключеше, нали?

Тя не би искала да бъде негова любовница. Беше прекалено буйна и с твърде остър език, за да се настани в удобна малка провинциална къща някъде. И все пак можеше да си се представи да язди натам, да скача от гърба на коня, да тича към нея...

Докато стигнат до центъра на лабиринта той вече вървеше толкова бързо, че бе оставил Тулуз зад себе си. Но там нямаше никого, освен огрения от слънцето малък фонтан. Водата се изливаше от устите на засмени галопиращи морски кончета.

Той седна върху мрамора на място, където нямаше да бъде измокрен от конете и се зачуди какво го беше прихванало.

Разбира се, че нямаше да направи незаконната сестра на годеницата на племенника си своя любовница. Не че тя бе показала и най-слаб интерес към тази позиция. Гейбриъл се смяташе за почтен мъж на прага на брака.

Колкото по-скоро се появеше Татяна, толкова по-добре. Една съпруга би прекратила копнежите му по жени с пламенни усмивки и засмени очи, по жени, които се кипрят с червени перуки и се преструват на дебютантки.

Тулуз най-накрая се появи и разочаровано се намръщи на фонтана.

— Надявах се на нещо много по-упадъчно след цялото това вървене — каза той като свали ръкавиците, а после и сакото си. — Исусе, горещо е.

— Какъв вид упадъчност си представяхте?

— Няколко шезлонга нямаше да са излишни, дори да бяха направени от камък. С излегнали се на тях красавици, които *не са* от

камък.

— Говорите като ерген — каза Гейбриъл. — А аз все пак ще се женя.

— Чувал съм, че има съпруги, които приемат малко упадъчност — отвърна Тулуз.

— Съпруга ли си търсите?

— Определено не — отвърна той и се стовари върху мрамора, който обрамчваше фонтана. — Прекрасно, струята пръска по лицето ми. И без това не разбирам какво правите като се въртите сред нашите английски девици. Макар да ми е неприятно да го споменавам, вие *организирате* собствения си годежен бал след няколко дни.

— Зная — изрече Гейбриъл безмерно потиснат. — Годеницата ми би трябвало да пристигне утре или вдругиден.

— Изпратиха ли ви миниатюра? — попита Тулуз.

— Не.

— Значи нямате никаква представа как изглежда бъдещата ви съпруга? Това е толкова отчайващо средновековно. Не би трябвало да ме интересува.

— Мен не ме интересува — каза Гейбриъл. — Брат ми уреди всичко това, след като отплавах за Англия.

Последва миг мълчание.

— Външният вид не е всичко — подхвърли Тулуз. — Вземете госпожица Далтри, например. Когато за първи път я срещнах, я помислих за пухкава и кикотеца се. Но тази болест трябва да ѝ е дала характер. Сега е много по-апетитна, макар да не представлява повече от вейка. Трябваше да видите колко сочна беше преди няколко месеца.

— Не — каза Гейбриъл. Гласът му прозвуча като грохот, някъде дълбоко от гърдите му.

Тулуз не забеляза, размахваше ръка щастливо през струята на фонтана.

— Разбирам, че сте напълно наясно с прелестите ѝ, като се има предвид как тичахте през лабиринта след нея. Тя трябва да е била на прага на смъртта, промяната е толкова забележителна. Единственото нещо, което е непроменено е бюстът ѝ, което ме кара да подозирам...

Без да мисли, Гейбриъл се хвърли напред и приклеци мъжа върху мрамора.

— Бюстът ѝ не е за вас.

Тулуз замръзна.

— Пуснете ме — каза той бавно.

Чувствайки се малко глупаво, Гейбриъл вдигна ръката си.

— Исусе Христе — възкликна Тулуз като седнаше. — Ако възнамерявате да откраднете невестата на племенника си, тогава го направете. Няма нужда да играете Дивия принц от степите. Гледах тази пиеса и не я харесах още от първия път.

— Държа се като задник — каза Гейбриъл. — Извинявам се.

Тулуз се изправи на крака и си взе сакото.

— Просто ме изненадахте като станяхте изведнъж примитивен и провинциален.

— Изненадах и себе си. И няма да крада невестата на племенника си.

При това Тулуз се обърна и се втренчи в него.

— Защо си правите труда да защитавате бюста ѝ, ако не е така?

Беше добър въпрос. Просто някаква лудост, провокирана от Кейт, реши той.

— Тя не ме харесва.

— Не искам да унищожавам илюзиите ви — кисело каза Тулуз, — но тя вероятно не е първият човек, когото срещате, попадащ в тази категория.

Гейбриъл му се ухили унило. Заслужаваше си го.

— Може би е нервна реакция заради преследването на госпожица Джил.

— От моя гледна точка, изглежда повече сякаш е съвсем друга реакция и то заради близостта на госпожица Далтри.

Гейбриъл не знаеше какво да отговори на това, така че двамата тръгнаха през лабиринта, без да продумат отново.

ГЛАВА 18

— Какво искаш да кажеш с това, че трябва да седя до лейди Дагоберт? — попита Гейбриъл. — Не искам.

Уик запали пурета и му се облещи над извилия се дим.

— Държиш се повече като четиригодишно дете, отколкото като зрял мъж. Разбира се, че ще седиш до графинята. Тя е с най-висок ранг от всички в замъка, с изключение на теб, познава те от дете. Ще бъде от дясната ти страна.

— Искам да седя до Кейт — каза Гейбриъл, без да обръща внимание на истинността в твърдението на Уик. — Като миналата нощ. Ще вечерям *en famille*.

— Няма — заяви Уик. — Госпожица Катрин Далтри, понякога позната като Виктория, ще седи до кръстницата си, лейди Рот и до лорд Хатауей. Не искам да развалям какъвто и приятен блян да си изградил да превърнеш незаконната дъщеря на свинар в принцеса — или нещо по-малко достойно — но кръстницата й очевидно планира да я сватоса с лорд Хатауей.

— Кейт не може да се омъжи за лорд. Тя е незаконородена.

— Мога да кажа само, че лейди Рот ми даде две гвинеи, за да седят един до друг и след като тя не е съдържателка на бордей, предполагам, че е открила някакъв начин да заобиколи незаконното рождение на Кейт. Възможно е да не е незаконно родена като мен.

— Нищо свързано с Кейт няма смисъл — каза Гейбриъл. — Защо ръцете й са с мазоли, ако кръстницата й е лейди Рот?

— Единственото напълно ясно нещо в ситуацията е твоето сляпо увлечение — отвърна Уик. — Нека да обобщя: Кейт много разумно не проявява интерес към теб. Уплашен от предстоящото пристигане на невестата си, ти сега бягаш с писъци по посока на единствената жена, която не само че не те иска, но и не е добра партия за брак. Наистина, не можеш ли да бъдеш малко по-оригинален?

— Почти обезглавих Тулуз заради една необмислена забележка относно бюста й — каза намусено Гейбриъл. — Той не го направи на

въпрос, но беше бесен. Проклятие, а аз го харесвам.

— Тогава спри с това безумие — заяви Уик. — Преследваш момичето, за да се разсееш. Не е много любезно, след като не можеш да се ожениш за нея. Тя вече си има конкуренция. Лейди Старк ми даде четири гвинеи, за да сложа нея и дъщеря ѝ до Хатауей, значи мъжът е търсен. Кейт ще се нуждае от цялото си остроумие.

Гейбриъл се намръщи.

— Лейди Старк, чиято дъщеря е госпожица Ефи Старк? Тя не е никаква конкуренция! Кейт ще я сравни със земята.

— Предполага се, че госпожица Старк е с отличен произход и вероятно има зестра — изтъкна Уик.

— Ще дам зестра на Кейт — веднага отвърна Гейбриъл.

— В един миг искаш да я съблазниш, в другия подкрепяш брака ѝ с Хатауей? И откъде точно планираш да вземеш пари за зестра? Тревожа се как ще храним лъва, за бога.

— Само казвам, че тази Ефи Старк е едно нищо в сравнение с Кейт.

Уик въздъхна.

— Забрави за Кейт.

— *Ти* трябва да ѝ дадеш зестра — каза Гейбриъл мрачно. — Шест гвинеи само от тази маса...

— Тарифата за желаещите да са на твоята маса е много висока — отвърна ухилен Уик. — Мисля, че всички млади дами се надяват кораба на принцеса Татяна да потъне.

— Значи за теб е от полза да ме държиш неженен.

— Знам, че не искаш в действителност руската си невеста, Гейб — каза Уик и гласът му се смекчи.

Гейбриъл хвърли поглед към брат си. Уик отдавна не го наричаше Гейб, винаги Ваше Височество или по-често, Ваша Непоносимост, а от време на време разнообразяваше с Ваше Негодничество.

— Не че не искам Татяна. Не искам никаква невеста.

— Тогава избягай в Картаген. Ние тук ще оцелеем, а ти няма да си първия младоженец, който бяга преди нощта на сватбата.

За част от секундата Гейбриъл в действителност го обмисли, представи си как оставя всички отговорности и обещания и заминава в Картаген като мъж, преследван от дявола.

После поклати глава.

— Дал съм обещания, а и се нуждаем от парите — каза той, докато се надигаше. — Стремя се да бъда принц, не пълен задник. По-добре да побързам и да отида при Поул. Изнервя се, ако не му отделя поне един час.

След като сега в замъка имаше почти сто благородника, Уик бе махнал широката дъбова маса, която обикновено се простираше в трапезарията и вместо това разположи маси за по шест и осем души из стаята. Самият той се среща с всеки, който влизаше и понеже помнеше разположението на всички, ги отправяше до подходящата маса под внимателните грижи на един лакей.

Цялата система работеше по-гладко от повечето военни операции, помисли си Гейбриъл, докато се придвижваше начело на масата с лейди Дагоберт под ръка.

— Какво удоволствие е да се запозная с дъщеря ви, милейди — каза той и се поклони на лейди Арабела.

Арабела му се усмихна с наивното очарование на млада дама, обучена да забелязва подходящи за женене джентълмени от петдесет крачки. Той въздъхна и позволи на разговора да се развие от само себе си. Така сътрапезниците бързо бяха въввлечени в дискусия за влиянието на френската блокада върху подгъвите на полите.

Не си позволи да погледне към масата на Кейт. Дори когато в действителност я чу да се смее. Човек би предположил, че лорд Хатауей е забавен.

Лейди Арабела го изгледа стреснато, когато чу ниското ръмжене, дошло някъде от гърдите му, но той си възвърна самообладанието и й се усмихна. Тя се разтопи.

Като сняг, паднал върху димяща купчина конски лайна, помисли си Гейбриъл.

В другия край на стаята Кейт би се съгласила, че лорд Хатауей е забавен. Не остроумен, не и по начина, по който бе господин Тулуз. Но го харесваше.

Харесваше яките му рамене и начина, по който косата му се къдреше над челото, сякаш бе малко момче. Беше очарователен по един момчешки начин, докато в същото време успяваше да се държи

като мъж. Единственият проблем беше госпожица Ефи Старк, която стоеше от лявата му страна.

Както Хенри я бе предупредила, Ефи беше хвърлила око на лорд Хатауей. И според Кейт изглеждаше така, сякаш ще успее да го улови, като се имаше предвид начина, по който продължаваше да слага длан върху ръката му, сякаш бяха толкова близки приятели, колкото Хенри и нейните компаньонки.

Ефи бе доста хубава по един ненатрапчив начин, помисли си Кейт сурово. Имаше меки руси къдрици, закръглена брадичка и прави бели зъби. Не беше и глупава.

— Голяма сте късметлийка — каза тя, усмихвайки се широко на Кейт, която, разбира се, мислеше за Виктория. — Искате ми се да празнувах годежа си в замък. Толкова е романтично!

— Привилегирован съм, че чичо ми е толкова добър с мен — включи се Алджи, само за да се убеди, че всички си спомнят връзката му с кралска особа.

— Разбира се — отвърна Кейт малко срамежливо. На Виктория щеше да ѝ е приятно да седи на тази маса и да приема поздравите за годежа си. Тя се чувстваше сякаш крадеше цветя, които са били пратени за сестра ѝ.

Ефи се обърна към лорд Хатауей.

— Разкажете ми повече за косовите, лорд Хатауей.

Кейт примигна.

— Това беше малко неочаквано, нали? — отвърна той и очите му заблестяха.

— Да — каза Кейт. — Но е странно забележително. Например — каза тя на Ефи, — ако бяхте казала: „Разкажете ми повече за враните“, би имало доста зловещ подтекст, докато косовите карат човек да мисли за пайове.

— И за кралици и кантори^[1] — допълни лорд Хатауей. — Ами ако госпожица Старк беше казала: „Разкажете ми повече за минотаврите“. Тогава какво щяхте да си помислите за мен?

Кейт се разсмя, а Ефи се изкиска несигурно.

— Бих си помислила, че госпожица Старк е на пет години, а вие ѝ разказвате приказки. Но не всичко забележително би имало същото звучене. Какво бихте си помислил, ако беше попитала: „Разкажете ми повече за великана“?

— Не бих си помислил за детски приказки — отвърна Хатауей, — а за мъжете, които се боксираха на панаира.

— Ами: „Разкажете ми повече за великанката“?

— Бих помислила, че говорите за лейди Дагоберт — включи се Хенри с лукава усмивка. Графинята не би могла да бъде описана като слаба.

Лейди Старк се размърда с неудобство. Собствената ѝ фигура доста приличаше на тази на лейди Дагоберт.

— Аз мисля — намеси се тя, — че скъпата ми Ефи просто бе запленена от разказа ви за нападта на косовите, лорд Хатауей.

— Нападта на косовите — повтори Кейт, преди да може да се възпре. — Звучи като божествено отмъщение, много е заплашително. С какво сте се занимавал, лорд Хатауей?

Той отново се размия и Кейт си помисли колко бе *добър*.

— Може да е божествено отмъщение — каза ѝ, — но ако е така, не съм сигурен за кой от многото ми грехове е предназначено. А и не беше напад от жаби, ако мога да изтъкна.

Ефи се обърна към Кейт. Очите ѝ бяха хладни.

— Косовите причиняват сериозни неудобства на лорд Хатауей, госпожице Далтри. Спят в стрехите и нападат слугите, когато влизат в кухненските градини. А сега са започнали да нападат и гостите.

Кейт не можа да потисне малката цинична усмивка на устните си. Едно беше птиците да нападат слуги... но *гости*?

— Не е обичайно за косовите да са толкова агресивни — каза тя на лорд Хатауей. — Държат се като сини птици. Възможно ли е по някакъв начин да сте обезпокоил гнездата им, така че да се насочат към стрехите?

— Не мисля — отвърна той. — Неприятно ми е да го призная, но никога не съм мислил много за птиците, макар да имаше някои оплаквания от иконома. Но миналата седмица пасторът дойде да ме посети и се опасявам, че... е...

— Какво? — попита Ефи объркана. — Да не би някой кос да е връхлетял върху главата му?

— Подозирам, че са се изакали върху пастора — каза Кейт на Ефи, избавяйки Негова Светлост от мъките. — Цялото това черно, изцапано с бяло. Човекът трябва да е приличал на шахматна дъска.

Лейди Старк си пое дъх. Звукът ясно издаваше неудоволствие.

— Е, аз никога...! — възкликна тя.

Розовата уста на Ефи оформи малък, стреснат кръг, но Хенри се разсмя и каза:

— Това доказва, че нападът от косове не е дело на небесата. Предполагам, че пасторът не е реагирал по благочестив начин.

— Това е забележително вулгарен разговор — заяви лейди Старк и очите ѝ се насочиха към Кейт.

— Ще превърна птиците в пайове — каза лорд Хатауей, за да я защити. — Благодаря ви за това предложение, госпожице Далтри.

— О, нямах това предвид — извика Кейт, чувствайки пробождането на вината. — Не трябва да ги отстрелвате, лорд Хатауей. Създанията нямат представа, че безпокоят слугите. Вероятно просто защитават своите бебета. Периодът на гнездене трябва да е свършил, така че можете да изпратите някой да махне гнездата им.

— Ще ги построят отново — каза Алджи, използвайки толкова авторитетен тон, колкото осемнадесетте му години можеха да възпроизведат. — Ще трябва да ги застреляте, макар, разбира се, младите дами да не харесват идеята. Годеницата ми е много чувствителна — заяви той и твърдо изглежда лейди Старк.

Кейт му се усмихна с изненада. Беше мило от страна на Алджи да я защити.

— По същия начин ли ще се чувствате ако страдах от напад на жаби? — попита лорд Хатауей. — Французите ги ядат всеки ден, нали знаете. Вероятно биха сметнали дъжд от жаби за дар от небесата.

— Мисля — отвърна Кейт, — че трябва да сготвите която и да е жаба, която скокне — или падне — в собствеността ви, лорд Хатауей — и добави с широка усмивка: — Просто ви моля, не ме канете на вечеря.

— Не мисля, че французите слагат жаби в пайовете — каза Ефи сериозно.

Лорд Хатауей я погледна и се усмихна. Беше ясно, че харесва добросъвестността ѝ.

— В интерес на истината, не ми харесва да стрелям около къщата си.

Ефи леко изпищя. Всички я погледнаха.

— Е — каза тя, — може да убиете някого.

— Вероятно ще използва въздушна пушка — обясни ѝ Кейт. — Един от лакеите ми бе прострелян с такава и не можеше да сяда две седмици, което много забавляваше домакинството. Името му беше Барси и... — тя замлъкна.

— Имате живо чувство за хумор, госпожице Далтри — каза лорд Хатауей, показвайки, че правилно е осъзнал колко подобно е *Барси* на задник^[2].

— Не питам за имената на лакеите си — каза надменно лейди Старк. — Наричам всички Джон, което ми служи достатъчно добре.

Кейт бе отвратена, но прехапа език. Дължеше се на последните седем години, разбира се, през които бе живяла наполовина като прислужница, наполовина като член на семейството... това бе променило отношението ѝ към персонала. Костваше ѝ голямо усилие на волята, за да не се сопне на лейди Старк.

— Аз знам имената на всички лакеи — изрече госпожица Старк, показвайки, че изобщо не е толкова сляпа колкото майка си. Тя отново обви длан около ръката на лорд Хатауей. Човекът вече щеше да започне да се чувства сякаш носи траурна лента. — Не мислите ли, че е наш дълг към провидението да се грижим за всички, които са под нас независимо дали са птици или злощастни дегенерати?

— Лакеите ви злощастни дегенерати ли са? — включи се жизнерадостно Хенри. — Единственият от тях в моето домакинство е скъпият Лем.

Всички погледнаха към съпруга на Хенри, който стоеше срещу нея. Лем смигна палаво на Кейт и отвърна:

— Нужен е дегенерат, за да не изостава от съпругата ми, уверявам ви. Никой друг не би имал необходимото въображение.

Лейди Старк подсмръкна ужасено, но Кейт харесваше Лем, въпреки всичките оплаквания на Хенри относно пиенето му. Наистина, той изглежда се наслаждаваше на шампанското повече отколкото на рибата, но пък и самата тя правеше същото.

[1] Кантори — част от детската песничка „Sing a Song of Sixpence“, в която се разказва за косове, кралици, пайове, кантори и, естествено, за шест пенса. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. Задник звучи подобно на името Барси на английски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Беруик обяви вечерната програма — демонстрация на военноморските сили в езерото, проектирана от принц Фердинанд.

— В градините по тъмно? — попита лейди Старк и отново подсмъркна. — Дъщеря ми определено няма да участва. Ние ще се оттеглим.

— Когато човек е по-стар, просто *трябва* да си почива — отвърна Хенри. — Ако желаете, ще придружа дъщеря ви вместо вас.

Лейди Старк си пое дълбоко дъх и злощастно изду и без това твърде пищния си бюст.

— Скъпа — мило каза Хенри, — опасявам се, че имате проблем с роклята си.

Лейди Старк хвърли поглед към дясното си зърно, подаващо се като око на риба над рюша, опасващ корсажа ѝ. Тя рязко покри с носната си кърпичка гърдите си и се изправи.

— Ефи, ела! — изрече с авторитетен тон, какъвто Кейт опитваше да използва спрямо Цезар.

Нейна светлост имаше полза от него почти толкова, колкото и Кейт.

— Мамо, много бих искала да видя представлението — отвърна Ефи. Тонът ѝ бе нежен, но настоятелен. — Ще бъда в пълна безопасност под наблюдението на лейди Рот.

— Ще пазим вашето съкровище много внимателно — увери я лорд Хатауей. Той стоеше прав, разбира се. Веднага щом зърното на лейди Старк изскочи, всички джентълмени се изправиха на крака, макар Кейт да осъзнаваше, че това само мнимо се дължеше на оттеглянето на дамата.

— Съмнявам се, че представлението ще трае дълго — включи се Хенри. — Ще се върнем вътре след няколко минути.

— Много добре — каза лейди Старк, все още притиснала носна кърпичка до гърдите си. — Ефи, очаквам да дойдеш в стаята ми в момента, в който възстановката приключи.

— Да, мамо — отвърна дъщеря ѝ. Звучеше много жизнерадостна.

— Не мисля, че си разбрала онази история правилно — прошепна Кейт на Хенри, докато прекосяваха гостната. — Ефи не би могла да сграбчи лорд Бекам под масата. Не е такава жена.

— Не би знаела какво ще сграбчи, нали така? — каза Хенри. — Трябва да е бил някой друг. Но съм права, че Данте е готов да бъде превзет и че вие двамата доста си подходите. Не виждаш ли какво ще стане, ако той се ожени за нея?

— Ще бъде щастлив — промълви Кейт. — Тя е много сладка по един сериозен начин.

— Никога не се смее, освен ако някой друг не ѝ подсказе — отвърна Хенри, искрено отчаяна. — А аз харесвам Данте. Той е станал много добър човек. Когато беше само на пет години, се облягаше на коляното ми и ме молеше да му разкажа още една приказка — тя присви очи. — Разбира се, самата аз бях много малка. Ако някога кажеш на някого, че съм достатъчно стара, за да съм разказвала приказки на Данте, ще бъда принудена да прибегна до насилие.

— Какво точно насилие? — попита Кейт запленена.

— Преценила съм те — каза Хенри. — Ти не обичаш кучета, но правиш всичко по силите си за тези малки псета на сестра ти. Не те е грижа за лъвовете, но настояваш за по-голяма клетка. Дори няма да позволиш на гадните косове да станат на пай в името на възстановеното достойнство на пастора. Би било лесно да те въртя на пръста си. Всичко, което трябва да направя, е да заплаша, че ще изхвърля Коко на улицата.

— Бих спасила Коко само защото зестрата ми е залепена върху врата ѝ — каза Кейт. Обезпокоителното бе, че Хенри беше права, разбира се. По този начин Мариана я въртеше на пръста си през всичките тези години — като заплашваше да уволни някой лакей, или икономката, или дори скъпия Черидери.

Те излязоха през задната част на замъка. Пред тях се простираха бледите мраморни стъпала, водещи надолу към езерото. Те блестяха като перлени под светлината на факлите, обграждащи стълбите.

— Какво, за бога, си направила с Коко, между другото? Тя така и не се върна в стаята ми.

— Ето тук е — отвърна със задоволство Хенри. — И какво добро момиче ми е тя, никой не чу и звук от нея по време на вечерята —

кръстницата ѝ се обърна и изгука: — Хайде, скъпа — Коко заподскача пред тях и размаха опашка.

— Какво има около врата си? — попита Кейт. — И върху каишката?

— Панделки и цветя, които да отиват на роклята ми, разбира се — каза Хенри. — Бижутата ѝ са си много хубави, но една дама се нуждае от нов тоалет всяка вечер. Така че прислужницата ми махна скъпоценните камъни и ги замени с някакво цвете, наречено лупина^[1], което звучи като полупобъркан вълк, но всъщност е красиво и отива идеално на костюма ми.

— Изглежда сякаш е подала глава от погребален венец — изтъкна Кейт.

— Казано от жена, която носи перука с цвят на цариградско грозде, не значи много — отговори Хенри.

— Трябва да нося перука — изрече твърдо Кейт. — Аз съм инкогнито.

— Звучиш така, сякаш работиш за Външното министерство — каза Хенри. — Сега какво ще направиш, за да изместиш Искрящата Ефи от ръката на Данте? Залепила се е като мида.

Кейт сви рамене.

— Нищо чудно, че си неомъжена на зрялата възраст от двадесет и три — възкликна Хенри. — Лем, ела тук!

Съпругът ѝ, който се шляеше зад тях с вид на леко подпийнал, пристъпи напред до Кейт.

— Да, любима? — каза той.

На Кейт това ѝ хареса. Можеше да понесе съпруг, който пие прекалено много, ако я наричаше любима и я гледаше по начина, по който Лем гледаше Хенри. Сякаш винаги щеше да бъде до нея.

— Можеш ли да влееш малко разум на крыцелницата ми? Тя на практика е на възраст колкото мен и все още не прави нищо, за да се омъжи.

Лем смигна на Кейт.

— Хенри обича брака — отвърна той, поемайки ръката ѝ. — Затова се е омъжвала толкова много пъти.

— Не би ми се налагало, ако мъжете живееха по-дълго — изтъкна съпругата му.

— Има ли някой определен, за когото би искала да се омъжиш?
— попита Лем Кейт.

Принцът, помисли си тя, и прогони мисълта с ужас. Какво, за бога, си мислеше? Просто тази целувка... тази целувка...

— Някой определен — каза твърдо.

— Ами Тулуз? Той е свестен младеж — промълви Лем. — Бил е в моята къща в Оксфорд и така нататък. Някой ден ще бъде виконт.

— Вие също ли сте учил в Оксфорд? — попита Кейт.

— Първенец по философия и история — намеси се Хенри. — Никога не се омъжвай за някой с по-малко мозък от теб, скъпа. Винаги свършва зле.

— Ако съпругата ми беше учила в Оксфорд, щеше да се наложи да въведат и трета дисциплина — отвърна Лем.

— Какво каза? — попита Хенри.

— Съблазняване — прошепна той.

Кейт се изкиска и лорд Хатауей се обърна, поглеждайки назад към тях. Може би си въобразяваше, но той имаше вид сякаш копнее да узнае шегата.

— Кейт не може да се омъжи за Тулуз — каза Хенри. — За бога, Лем. На този мъж му шарят очите. Мога да те уверя в това.

— Всички очи шарят по посока на съпругата ми — изпя Лем.

Хенри се пресегна през Кейт и го смушка.

— Но не и в леглото на съпругата ти, така че бъди щастлив от това. Сега аз мисля, че Кейт трябва да се омъжи за... — тя кимна към гърба на лорд Хатауей.

— Наистина? — попита Лем с леко съмнение.

— Защо не?

— Слушах разговора на масата — каза той — и ми изглеждаше, че госпожица Кейт има ум като бръснач, както би казала баба ми. Напомня ми на теб, скъпа.

— Е, аз наистина я подържах по време на кръщенето ѝ — отвърна Хенри. — Може би съм ѝ го предала.

— А *ти* не би била щастлива в такъв брак — продължи Лем. — Въпросният мъж е смел и с нежна душа, без съмнение. Но след десет години ще заспива в стола си пред камината, след като е прекарал вечерята, оплаквайки се от ботушите си.

— Не е много мило — каза Хенри. — Изобщо не е мило — но се смееше.

— Би ми било приятно — изрече Кейт твърдо. — Имам много малко амбиции и ако знам, че съпругът ми е заспал в стола си срещу мен, самата аз с радост ще задремя. Това, което не искам, е съпруг, който е навън и предлага захаросани сливи на друга жена, докато съм сама у дома.

— Захаросани сливи — повтори кръстницата й. — Човек почти може да си помисли, че го казваш метафорично, скъпа Кейт.

— Кейт? — обади се внезапно Ефи, хвърляйки поглед през рамо. — Да не би да наричате госпожица Далтри Кейт? Колко сладко. Това семейно име ли е?

— Точно така — потвърди Хенри. И се усмихна заканително, показвайки всичките си зъби. — Аз съм нейна кръстница, все пак. Имам галени имена за всичките си близки.

— Тя ме нарича нейната захаросана слива — включи се Лем.

Ефи отново се препъна по стълбите, така че той добави:

— Но я накарах да спре. Твърде деликатно и меко е за, хм, някой като мен.

Кейт не можа да сдържи смеха си.

— Също и твърде дребно — добави с гордост Хенри.

Те бяха стигнали подножието на стълбището и Бериук ги поздрави.

— Имате късмета да пристигнете на време. Няма нужда да гледате от брега, всъщност, можете да се присъедините към представлението — съобщи той. — Ако обичате, последвайте ме.

И ги преведе по кратък път около езерото, спирайки пред позлатена лодка, пищно украсена, с резбован нос, издигнат високо във въздуха. Седалките бяха подплатени разточително и поставени под ъгъл, така че вероятно всички щяха да се облегнат.

— Това прилича на много, много малък викингски кораб — каза Лем.

— Убедена съм, че викингите са били работлива дружина — отвърна Кейт, позовавайки се на книгата, която бе прочела от библиотеката на баща си. — Това ми напомня повече на римско разточителство.

— Викингите? — попита Хенри. — Кои, за бога, са били те?

— Твоите предци — отвърна Лем. И прошепна нещо в ухото ѝ, а тя леко го плесна.

— Какво каза той? — поинтересува се Кейт, следвайки Хенри в лодката.

— Нещо за изнасилвания и плячкосване — отвърна ѝ тя. — Сякаш на някой от партньорите ми някога му е липсвал необходимия ентузиазъм — тя седна на гравираната седалка, която представляваше кърмата на лодката и притисна Коко в скута си.

— Ако не те познавах по-добре — каза Кейт, — бих си помислила, че си влюбена в това куче.

— Двете се разбираме една друга — отвърна надменно Хенри. — Освен това... — тя почеса Коко зад едното ухо. — Много е любвеобилна, нали?

— Не и с мен — каза Кейт. — Фреди започва да ми липсва. Той ме гледа по същия начин.

— Много обичам сляпото обожание — обясни кръстницата ѝ. — Човек не може да получи твърде много от него, от кучета или от мъже.

Лорд Хатауей се покачи в лодката и седна до Кейт в единия край. Алджи ги последва и се настани до Ефи от другата страна. Лем би харесал живота на римски държавник — отпусна се до Хенри и опъна крака.

— Обичам подобни военни забавления. Толкова са различни от това, което човек очаква, насилие и най-общо казано трудности, да не споменаваме за сухарите.

— Какво правим на тази лодка? — попита Ефи, седнала изправена като бастун, вместо да се облегне на подплатената облегалка. — Не би ли било по-добре да гледаме от брега? Езерото е толкова черно вечер.

В този момент един лакей се наклони напред и запали факла на брега пред лодката им, а след това и факлата, прикрепена към носа на корабчето. И двете избухнаха в пламъци — сини пламъци. Ефи изпищя.

— Не се тревожете, госпожице Старк — каза Алджи. — Не може да ви нарани.

— Защо е синьо? — простена тя.

Това затрудни Алджи и Лем обясни провлачено:

— Сложили са малко барут в маслото. Виждате ли, някои лодки са с червен пламък, а други със син. Изглежда има четири от всеки вид.

Алджи беше зает да потупва ръката на госпожица Старк.

— Годеницата ми е същата като вас — каза той. — Дамите са деликатни и лесно се плашат.

— Вашата годеница ни най-малко не изглежда уплашена — изтъкна Ефи и присви очи към Кейт.

Кейт осъзна, че това е знак за нея да си даде вид на боязлива, но не успя съвсем.

— Вярвам, че сме част от морска флотилия — каза тя. — Вижте! Ние сме сините.

— Това, което не мога да разбера — започна лорд Хатауей, — е как ще заемем местата си в езерото. Освен ако не трябва да...

Но в този миг лодката се наклони съвсем слабо и започна да се отдръпва от брега, сякаш теглена от невидима ръка. Естествено, Ефи отново изпищя. Алджи сега бе поел дланта ѝ и постоянно я потупваше.

— Ще я насиниш — каза Кейт.

— Това е магия! — извика Ефи.

Хатауей извиваше врат към едната страна на лодката.

— Макар магията да звучи много хубаво, всъщност сме прикрепени към въже — съобщи той. — Трябва да има човек от другата страна на езерото, който ни тегли.

— И вижте — каза Кейт, — другите лодки също се движат.

Около тях, лодките искрящи в червено или синьо, бавно се движеха към центъра на езерото.

Ефи попита за очевидното:

— Ами ако всички се сблъскаме? Искане ми се да не гледахме назад. Не обичам да седя на обратно и в карета. Винаги карам прислужницата си да седи там.

— Мога да плувам — обяви Алджи.

— Очевидно няма да се сблъскаме — каза Хенри. — Обаче, Лем, помни, че ако трябва да ме извлечеш до брега, по-добре не забравяй скъпата ми Коко или ще ти се прииска ти да си се удавил.

Беше хубаво, че Виктория очевидно не я бе грижа прекалено много за кучетата ѝ. Вероятно Коко никога повече нямаше да затъмни с присъствието си входната врата на Мариана.

Една лодка се плъзна към тях, а червеният пламък затанцува по развълнуваните лица на хората в нея. Принцът не беше сред тях, макар Кейт да прояви слабост дори само като забеляза този факт.

— Разстоянието е едва един инч — обяви Лем спокойно.

— Режикирано е като по часовник — допълни лорд Хатауей. — Лодките се плъзгат една подир друга, трябва да изглежда удивително от брега.

След няколко минути всички лодки бяха пресекли езерото и се приближаваха до противоположния бряг.

Един ухилен лакей ги издърпа.

— Добра работа — каза лорд Хатауей. — Трябва да сте тренирали с дни, за да го изпълните толкова добре.

— Седмици — отвърна мъжът.

— Защо лодките не се сблъскаха? — попита Хатауей.

— Аз мога да отговоря на това — включи се Лем. — Въжетата вероятно са едва на повърхността на водата, така че лодките се плъзгат чрез приспособленията си за закачане. А и те не прекосяват направо езерото, защото в този случай една лодка може да се блъсне в тази, която идва от противоположната страна. Движат се по диагонал, а езерото е овално, така че се разминават на косъм.

Лакеят кимна.

— Сега ще бъдете издърпани до другия край, милорд, и този път ще можете да виждате къде отивате, така че ще бъде по-добре.

Наистина изглеждаше великолепно. Кейт свали дясната си ръкавица и прокара пръсти по водата. Упрекна се мълчаливо, че се чуди къде е Гейбриъл.

— Ръкавицата ли си свалихте? — попита Ефи. Звучеше доста възхитена.

— Да — каза Кейт. Тя вдигна пръсти и пръсна с вода към синята светлина, хвърляна от факлата. — Не е ли прекрасно?

Всички лодки се движеха бавно към брега, отново започвайки режисирания си воден балет.

Ефи погледна към своите ръкавици, но скръсти длани в скута си.

— Давай — промълви Хенри благо. — Няма да кажа на майка ти.

— Една дама... — започна Ефи, но спря. Очевидно току-що си спомни, че би било невъзпитано да предположи, че Кейт не се държи по достоен за една дама начин.

— Една дама никога не бива да се чувства притеснена от поведението си — обяви Хенри. — Статусът е в кръвта. Да покажеш притеснение е все едно да се принизиш. Притеснението е *вулгарно*.

Ефи обмисли това и най-накрая издърпа едната си ръкавица и я повери на грижите на Алджи. Първоначално изпищя от студената вода, но изглежда доби кураж, докато тихо се движеха по езерото. Когато първата лодка се плъзна покрай тях, тя изимитира Кейт и пръсна капки искряща синя вода към тях, кикотейки се лудо на изненаданите лица.

Нямаше и следа от принца, забеляза намусено Кейт. Вероятно бе на брега, настанен удобно до богатата баронеса.

Втора лодка се плъзна покрай тях с леко клатушкане.

— Какво са намислили? — попита Хенри. Тя бе облегла глава на рамото на Лем и щастливо гледаше небето.

— Взели са бутилка шампанско — каза Алджи неодобрително.

— Проклятие, на погрешната лодка съм — меко отвърна Лем.

Съпругата му се пресегна и го оципа по носа.

Алджи гледаше оттеглянето на лодката с червената факла.

— Трябва нарочно да я клатят.

— Глупаво — каза Ефи, щастливо натопила длан чак до китката във водата. Човек би предположил, че това бе първият ѝ досег със свободата.

Приближи ги още една лодка, клатеца се още по-силно.

— Всички са младежи на тази баржа — каза лорд Хатауей. — Нуждаят се от жени, за да ги държат спокойни. И трезвени.

— Не ми казвайте, че ние сме единствената лодка отдадена на трезвеността — отвърна Лем с подигравателна скръб.

— Те... да! — извика Алджи, втрепенен напред. — Един човек е зад борда. Добре е, хвана се за въжето.

— Какви глупаци — изрече лорд Хатауей с отвращение.

— Мокри глупаци — допълни Лем. — Може да започне нова мода в забавленията из замъка. Вместо да се кипрят като пауни, да скачат във водите на езерото.

— Той плува към брега — обяви Алджи.

— Проблемът е във времето — каза Лем с по-различен тон, като се поизправи. — Тази вечер с диаманти ли си обкичена? — попита той съпругата си.

— Не — отвърна му тя. — Е, нося големия си изумруд и се опасявам, че обещаните ми не са добре закрепени — махна ги делово. — По-добре ги вземи — Хенри предаде бижутата си и притисна Коко до гърдите си толкова силно, че обикновено мълчаливото куче тихо изджафка в протест. — Хатауей, ти отговаряш за кръщелницата ми. А Димсдейл, ти ще се погрижиш за Ефи.

— Защо? — попита разтревожена Ефи. — Какво имате предвид, лейди Рот?

— Лем много го бива в подобен сорт неща — обясни Хенри, — и ако той мисли, че...

Но в този момент една лодка ги приближи, само че не се плъзна покрай носа им. Вместо това се заби право в тях. За един миг изглеждаше сякаш всичко ще е наред. Лодката се наклони силно, но се изправи.

И тогава тяхната отново се стрелна напред, вероятно защото лакеят се опитваше да ги издърпа на брега, и се наклони на другата страна.

Ефи изкрещя. Кейт също, за част от секундата, преди водата да се втурне към нея и да падне в езерото.

Водата беше студена, но не ледена. Тя преживя един ужасен миг, мислейки, че лодката е върху ѝ, но тогава осъзна, че се взира в дъното на езерото и успя да заплува нагоре.

Изплува на повърхността и си пое въздух, закашля се и диво се огледа за лодката. Завъртя се в кръг, ритайки силно, за да остане на повърхността, но не можа да ги види. Езерото бе изпълнено с блестящи факли, които сякаш подскачаха нагоре-надолу, но тяхната лодка... Ето я. Отдалечаваше се с всяка секунда.

— Знаех си, че не си дама — каза един развеселен глас в ухото ѝ. — Никоя дама дори не е чувала за тази дума.

Тя изкрещя и щеше да го сграбчи, но Гейбриъл бе зад нея, плъзнал силна ръка около кръста ѝ. Дръпна я срещу гърдите си, така че Кейт на практика лежеше по гръб върху водата.

— Не бъди толкова шумна — прошепна той в ухото ѝ. — Не искаш всички тези останали спасители да те открият вместо мен, нали?

— Какви спасители? — попита го тя, докато плюеше езерна вода. — Кръстницата ми нареди на Хатауей да ме спаси, а той

очевидно се провали в това.

— С удоволствие бих ти казал, че е потънал като камък — отвърна Гейбриъл, ритайки с крака, за да се придвижат през водата, — но не е вероятно. Цялата ми лодка също се преобърна и очаквам Хатауей да е спасил погрешната изпаднала в беда девица.

— Това не ми харесва — каза Кейт мрачно. — Можех да се удавя. Надявам се Хенри да е добре.

— Лейди Рот успя да остане в лодката — съобщи Гейбриъл. — Съпругът ѝ се хвърли към противоположната част в точния момент и възвърна равновесието. Мисля, че госпожица Старк може също да е избегнала водата.

— Хенри сигурно се тревожи за мен — изрече Кейт. — Можеш ли да плуваш малко по-бързо?

— Не, не мога — отвърна той. — Това е най-бързото ми темпо, когато плувам по гръб и едновременно с това те влача. Не мисля, че лейди Рот е разтревожена, защото ме видя във водата и с един рязък жест ме инструктира да тръгна след теб. Така че го сторих.

— Аз също мога да ритам с крака — предложи Кейт.

— Полите ти ми създават достатъчно проблеми — беше отговорът му.

Последва миг мълчание.

— Близко ли сме до брега? — попита тя. Светлините на лодката, която бе помислила за нейната бързо се отдалечаваха.

— Бихме могли да бъдем, но трябва да съм се обърнал в другата посока — каза Гейбриъл. — Отправляме се към далечния бряг.

— Там няма лодки — изтъкна Кейт, надничайки над рамото му.

— Не се оплаквай — отвърна ѝ. — Не тежиш колкото перце, макар да си загубила дванадесет килограма.

— Просто се радвай, че не спасяваш Виктория — каза Кейт.

— Радвам се — после изсумтя, защото както се оказа, плуваше право към мраморния ръб на езерото.

— Мога да го направя аз — каза Кейт, изви се в хватката му и улови мрамора.

Той се изтегли на брега и после се протегна, сграбчи китката ѝ и я издърпа толкова лесно, сякаш беше пъстърва.

— О — промълви Кейт, треперейки неконтролируемо. — Толкова е студено. Ти беше брилянтен, благодаря — тя обгърна с ръце

тялото си и погледна към езерото. — Проклятие, излязохме на далечния бряг.

Гейбриъл се отдалечаваше от нея покрай брега, така че тя се запрепъва след него, с мисълта, че принцовете не бяха толкова големи джентълмени, както се оказваше. Най-малкото можеше да ѝ предложи ръката си. Но в същия миг той се наведе и започна да дърпа въжето.

Кейт стоеше до него и тръпки лазеха от раменете до стъпалата ѝ.

— Ти... лодката ли ще докараш? — попита тя, чувствайки се така сякаш студената вода е замразила мозъка ѝ.

Той теглеше въжето толкова бързо, че то се намотаваше само зад него.

— Не позволявай на въжето да те удари — каза ѝ със стон и тя внезапно осъзна колко усилия полага. И ето, лодката пореше водата в тяхна посока. Беше една от червените, сега факлата ѝ гореше слабо.

Кейт щеше да се разплаче от радост при тази гледка.

— Ще ни издърпат ли обратно? — попита тя. — Не ми отговаряй! Пести си дъха — на светлината на приближаващата факла можеше да види как мускулестите му ръце дърпат, отново и отново, толкова бързо, че въжето се стрелкаше зад рамото му.

Беше... интересно. Много приличаше на отруден фермер, но никой не би го объркал с такъв.

Лодката шумно се блъсна в мраморния ръб.

— Хайде — каза Гейбриъл, дишайки тежко. Скочи вътре и протегна ръка. Тя се покачи и почти загуби равновесие заради мокрите си пантофки.

— Седни. Ще ни издърпат — нареди ѝ.

— Аз... — започна тя с тракащи зъби, но той я дръпна в скута си и това беше краят на каквото бе възнамерявала да каже.

Тялото му бе огромно и топло, а на нея ѝ бе толкова студено, че се сгуши в него и издаде напълно неподходящ за дама звук. Той обви ръце около нея и тя почти простена отново от удоволствие.

— Топъл си — каза му след един миг, чувствайки, че трябва да проведат някакъв разговор. — Лодката движи ли се?

— Да — Гейбриъл я притисна по-здраво към топлината на гърдите си. — Все още ли ти е студено?

— Не толкова много.

— Мога да реша проблема със студа — каза той и гласът му стана неясен и груб.

Тя извърна лице към неговото толкова естествено, като дете, търсещо целувка за лека нощ и устните му разтвориха нейните.

Третата им целувка, помисли си тя замаяно, и вече бе различна от останалите. Сега се целуваха сякаш се познаваха един друг, сякаш и двамата скачаха в огъня, за който са копнели. Изгаряща топлина се плъзна по гръбнака ѝ и тя се откъсна от него с неясно мърморене, почти уплашена от тази сила.

Но ръцете му затегнаха хватката си и Гейбриъл нямаше да я пусне, докато устата му докосваше нейната. Почувства езика му да гали долната ѝ устна, докато не простена от сладката топлина. Той прие стона ѝ като покана и леко я ухапа, захващайки устната ѝ по начин, който някак си накара Кейт да се притисне в гърдите му сякаш искаше да се приближи още и още.

Той само продължи да я дразни, докато тя не отмести длани от гърдите му и не ги обви около врата му, дърпайки главата му надолу към нейната в безмълвна покана.

Можеше да почувства как се смее, а след това Гейбриъл отново я целуваше и езиците им се преплетоха в някаква дива експлозия, която я накара да се почувства замаяна и бездиханна.

Този път *той* се отдръпна.

— Приближаваме се към брега. Скоро ще могат да ни виждат — звучеше леко пиян.

Кейт кимна и го погледна. Очите му бяха черни на светлината на факлите, скулите — хлътнали, а мократа коса бе пригладена назад по главата му. Приличаше на воин казак, който плячкосва села и краде девизи.

Девизи като нея — доячки, бедни родственици и жени с малко близки.

Тя прочисти гърлото си и бързо се премести от скута му на седалката до него.

— Благодаря, че ме предупреди — каза му и веднага започна да трепери.

По лицето му премина странно изражение и тя последва погледа му надолу. Роклята ѝ бе напълно подгизнала, разбира се, и за съжаление восъчните ѝ гърди не бяха оцелели от водата непокътнати.

Една от тях все още бе на мястото си, жизнерадостно поддържайки оскъдните дадености на Кейт. Но другата отдясно, където ръката на Гейбриъл я бе придържала във водата, беше сплескана. Деформираните останки се бяха преместили надолу и се намираха точно над талията ѝ.

Тя погледна натам, отчаяно мислейки какво да каже.

— Хенри ги нарича нейните „сърдечни приятели“ — избълва тя, изричайки първото, което ѝ мина през главата. — Ако бъдеш така любезен да затвориш очи...

Той го стори.

— Един джентълмен не би се хилил така — скара му се Кейт, махайки ледената топка восък от съсипаната си рокля. Със смачканата ѝ бе малко по-трудно, но тя успя да я издърпа от разваления корсаж достатъчно надолу, за да я извади през фустите.

По времето, когато върна гърдите си в естествения им вид, лодката бе близо до брега. За щастие двамата бяха скрити от поглед заради факта, че факлата им най-накрая бе загаснала, макар тя да можеше да различи любопитните лица, наредени до мраморния ръб.

— Добре — каза Кейт, докато вдигаше корсажа си почти до нормалното му състояние.

Той отвори очи.

— Махни това изражение от лицето си! — нареди му сприхаво.

— Или това, или ще те погледна по такъв начин, че всички ще узнаят *точно* за какво си мисля — отвърна Гейбриъл меко.

Тя хвърли поглед надолу и видя как зърната ѝ стърчат през мократа коприна. Лицето ѝ се сгорещи.

— По-добре ми дай останките — каза той. — Ако слугите ги намерят, никога няма да могат да го запазят в тайна.

Беше ги скрила до себе си, но с нежелание му предаде буците восък.

— Нямах нужда от тези — промълви принцът. — Но са забележителни, все пак.

— Можеш да ги задържиш — изрече Кейт. Можеше да види Уик да стои на брега с нещо, което изглеждаше като одеяло в ръце.

— Сега — нареди тя, — отиди да ми донесеш това одеяло. Няма да стоя тук в мокра рокля.

— Не и без своите „сърдечни приятели“ — отвърна той.

Кейт го изгледа яростно и това даде резултат, както с френския фризьор. Гейбриъл стана, все още смеейки се и взе одеялото.

После се върна и го уви около нея.

— Перуката ти я няма — съобщи ѝ, докато я гледаше. — Изглеждаш като удавен плъх.

А той изглеждаше зашеметяващо красив, но тя трябваше да му отвърне подobaващо заради доброто на душата му.

— Ти изглеждаш... — започна Кейт. Но имаше нещо в очите му, което ѝ хареса, нещо страстно, може би, но все пак... — Благодаря — каза тя. — Можех да се удавя без помощта ти и съм много благодарна, че ме измъкна.

По лицето му премина странно изражение.

— Би трябвало да ме зашлевиш заради тази целувка и че се възползвах от факта колко ти беше студено.

Тя го заобиколи, отправяйки се към носа на лодката и протегнатата ръка на Уик. Точно преди да слезе на брега, спря и погледна през рамо.

— Може би аз се възползвах от *теб* — изрече Кейт достатъчно тихо, така че никой на брега да не може да я чуе.

Гейбриъл примигна и после отвърна:

— Мога само да се надявам.

[1] На английски lupine — вълчи боб, лупина. Коренът на думата произлиза от латинското lupus, значещо вълк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Кейт спа до късно на следващата сутрин, след объркана и почти безсънна нощ, в която ту се въртеше в леглото от силно унижение при спомена как Гейбриъл се бе смял на възъчните ѝ гърди, ту се изчервяваше при спомена за целувките му.

Беше събудена от Розали, която ѝ съобщи, че прислужницата на госпожица Ефи пита дали господарката ѝ може да се присъедини към нея за закуска.

— Лейди Рот казва, че не трябва да напускате тази стая през целия ден — съобщи важно Розали. — Сега сте героинята на деня, смее да кажа. Тези младоци, които са причинили прекатурването на лодката ви, се срамуват от себе си и планират да ви дадат някакъв подарък.

— Не! — възкликна Кейт. — Определено не.

— Да, защото вие бяхте единствената, която не бе извадена веднага и е трябвало да плува през езерото. Като русалка, така казват всички.

— Не бях никаква русалка — запротестира Кейт. — Принцът ме извлече като мъртва риба.

— Няма нужда да навлизаме в подробности — отвърна Розали. — А госпожица Старк и лейди Рот бяха спасени от бързата мисъл на лорд Рот. Той изправи лодката и единствените, които паднахте през борда бяхте вие и кучето.

— Коко добре ли е?

— Лорд Димсдейл скочи право във водата, за да ви спаси, но предполагам, че вие сте излязла от другата страна на езерото. Така че той спаси Коко, защото принцът вече плуваше след вас. Във всички случаи, лейди Рот крещеше толкова силно, че можеха да я чуят чак на брега.

— Значи Алджи е спасил кучето, а не мен — отвърна Кейт сърдито, докато се изправяше.

— Лейди Рот не беше много доволна. И беше много рязка с лорд Хатауей тази сутрин — сподели Розали, дърпайки завесите, за да разкрие красивото слънчево утро. — На закуска му каза — където всички можеха да я чуят — че го е инструктирала да ви спаси, а съпруга си да спаси кучето и той е можел да има любезността да направи усилие и да последва препоръките ѝ, вместо просто да стои в лодката.

Кейт не можа да сдържи усмивката си.

— И тогава лорд Рот каза, че от своя страна е много доволен, че Димсдейл е тръгнал да спасява кучето, защото той не искал да си съсипва новите ботуши. А после тя го замери по главата с пушената херинга.

— Много вълнуващо — възкликна Кейт. — Нямах представа, че семейният живот е толкова забавен.

— Прислужницата на лейди Рот казва, че винаги е така в тяхната къща. Препират се ужасно. Докато той не ѝ купи рубин и тогава всичко приключва. Толкова много се обичат, всички го твърдят.

— Предполагам, че трябва да стана, щом Ефи иска да ме посети — отвърна Кейт и отново се прозя.

— Просто ще ви облека халат и ще срещна косата ви — изрече Розали. — Тя няма да очаква от вас да сте в подходяща рокля, не и след ужасния шок, който сте преживяла. Да чувствате, че имате треска, госпожице? Принцът предложи да ви прати доктора на замъка.

— Той има свой собствен лекар? — попита Кейт и праметна крака през ръба на леглото.

— Дошъл с него на кораба — отговори прислужницата. И се разкикоти. — „Корабът на глупаците“, така го нарича господин Беруик, защото херцогът от чуждите земи, изхвърлил половината хора от двора си, включително и шута.

— Нямам нужда от лекар — каза Кейт, докато миеше лицето си. — Ще закуся с Ефи, но после искам вана, Розали. И имам намерение да се облека. Не се чувствам ни най-малко простудена.

— Не бива да се къпете все още! — запротестира тя притеснена. — Толкова силно треперехте миналата нощ, та си помислих, че леглото може да се разцепи наполовина. Моля ви, седнете, госпожице, и ще ви срещна косата. Ще я завържа с панделка за закуската с госпожица Старк и после трябва да се пъхнете право в леглото.

Веднага стана ясно, че Ефи смята, че среднощното им приключение ги бе направило най-добри приятелки. Тя седна срещу Кейт на малката маса, която Розали бе наредила пред бумтящата камина — нямаше значение, че благоуханният въздух влизаше през отворения прозорец — и продължи да прави задъхани коментари на случилото се, сякаш лодката се бе отдалечила в черната, тъмна вода без следа от Кейт.

— Тогава разбрахме, че сте *мъртва* — каза тя със завладяващо натъртване. — Убита от ледената вода!

— За мое щастие, не бях — отвърна Кейт, вземайки си още една от препечените филийки с масло. Беше яздила трепереща в стотици студени утрини, което вероятно я бе имунизирано от студа, макар да не мислеше, че Ефи би разбрала, ако се бе опитала да обясни.

— Лейди Рот беше изправена на крака — продължи Ефи, — и отчаяно оглеждаше водата.

— Можехте ли да видите Коко?

— Плацикаше се до лодката, наистина шляпаше много добре. Трябваше да видите колко малко изглеждаше това куче, след като лорд Димсдейл го спаси, не по-голямо от коте с мокра козина. Лейди Рот се държа така сякаш собственото ѝ дете бе паднало зад борда.

— А къде бях аз?

— Вие най-накрая се показахте в далечния край. Имахте голям късмет, че не си ударихте главата в другата лодка. Всички от нея бяха във водата, макар да излязоха бързо, всички, освен принца. Лейди Рот първа ви забеляза и му изкрещя да ви хване *на минутата* — Ефи се изкикоти. — Никога не бих си представила, че някой може да нарежда на принц да направи нещо по начина, по който го стори тя. И разбира се, той се подчини и заплува натам, за да ви спаси.

— Колко странно — каза Кейт. — Чувствах се сякаш е минал само миг преди да изплувам на повърхността, а лодката вече се отдалечаваше.

— Вероятно бе така — призна Ефи премисляйки. — Бяхме издърпани от лакея, разбира се, който не знаеше какво се случва. Но по онова време изглеждаше много бавно, уверявам ви. Когато не се

появихте на повърхността и светлината от червените и сини факли подскачаше над водата... дори принцът изглеждаше ужасно притеснен.

— Как можехте да видите? Той не беше ли във водата?

— Да, но лейди Рот извика, че ви няма и аз видях очите му. Майка ми казва, че никога повече няма да се приближа до вода. Дори по време на бала.

— Не ми казвайте, че планират да организират същото отново!

— Не е позволено на никого да се качва в лодките, освен на лакеите, които знаят да плуват — съобщи Ефи. — Но вече е планирано, така че ще продължат с подготовката. От лодките ще се изстрелват фойерверки и трябва да призная, че звучи много хубаво. Ще се наложи да гледам от стълбите обаче, защото мама е доста напрегната — в гласа ѝ звучеше копнеж.

— Ще си вземете ли последната препечена филийка? — попита Кейт.

— Не, благодаря — отвърна Ефи. — Ям много малко. Вземете я вие. Има толкова голям риск да се разболеете. Всички говорят за това. След тази ужасна болест, която сте преживяла преди няколко месеца, а сега шока и студа — тя замлъкна. — Макар да изглеждате много добре.

Кейт ѝ се усмихна.

— Чувствам се чудесно.

— Не знаех, че имате толкова дълга коса — каза Ефи. — Защо винаги носите перука? Не намирате ли, че ужасно спарва? Самата аз не мога да ги понасям.

— Харесвам перуки.

— Надявам се да нямате нищо против мнението ми — продължи Ефи, — но мисля, че косата ви е прекрасна. Всички тези различни нюанси червено и златисто... точно като залез. По-хубаво е от онази червена перука, макар че тя *наистина* е модерна.

— „Червено небе на сутринта“ — измърмори Кейт.

— „Моряците мълвят — беда“^[1] — допълни Ефи. Тя повъртя вилицата за миг. — Беше толкова романтично, когато лорд Димсдейл скочи във водата след вас. Искате ми се да можехте да го видите. Лодката се изправи и той извика името ви и после скочи през борда във водата. Макар, разбира се, вие всъщност да не бяхте от онази страна.

— Кой направи това? О, Алджи — каза Кейт. — Наистина звучи романтично. Годеникът ми очевидно има скрити заложби — честно

казано, беше изненадана.

— Те всички са влюбени във вас — заяви Ефи. — Лорд Хатауей също.

— Изцяло ваш е — отвърна веднага Кейт.

— Не съм сигурна... толкова сте забавна. Казвате такива остроумни неща — тя погледна към Кейт със своята сладка сериозност и промълви: — Не искам да си мислите, че съм влюбена в лорд Хатауей, защото не съм. Нямам отчаяното желание да се омъжвам за никого.

— Аз също — изрече Кейт и стана, за да дръпне звънеца. — Нямате нищо против да позвъня за още какао, нали? Мисля, че това *плуване* ме накара да изгладнея.

— Не се запознахме по време на сезона — продължи Ефи, — макар да чух за вас, разбира се. Но никой не ми каза, че сте толкова забавна. Мисля, че за това всички са влюбени във вас.

Кейт избухна в смях.

— За какво, за бога, говорите?

— Всички са влюбени във вас — повтори Ефи. — Лорд Димсдейл и лорд Хатауей, а също и принцът. Видях очите му, нали си спомняте? Бяха подивели от страх.

— *Вие* имате естествена предразположеност към мелодрамата — промълви Кейт. — О, добре, ето я Розали — тя изпрати прислужницата да донесе още какао и още малко препечени филийки с масло.

После отново седна.

— Тръпки ме побиха само като ви слушах да говорите за черната, тъмна вода и светлината на факлите, подскачащи навсякъде.

— Беше ужасно — заяви Ефи. — Продължавах да си представям, че ръка, обвита във водорасли, се надига и ви завлича в мрачните дълбини.

Кейт отново се разсмя.

— В това езеро дори няма риба, то е просто басейн, подхранван от подземен поток. Няма много водорасли!

— Никога не знаете какво живее в подземния поток — каза Ефи, а големите ѝ очи станаха дори по-големи.

— Риби, може би — отвърна тя. — Никой не е влюбен в мен.

Тонът ѝ трябва да бе убедителен, защото след една секунда Ефи отвърна:

— Е, лорд Димсдейл е, разбира се.

Отново бе забравила годеника си.

— С изключение на Алджи — съгласи се Кейт.

— Такава сте късметлийка. С удоволствие бих имала годеник като лорд Димсдейл. Той е толкова внимателен и млад, и красив.

— Е, лорд Хатауей също е такъв — напомни ѝ Кейт доста изненадана.

— Всъщност, той е по-стар.

— Но е много красив и мил. Стабилен — добави тя.

Ефи кимна.

— Зная. Майка ми казва същото.

— Но вас не ви вълнуват стабилни и мили мъже.

— Той ще е добър съпруг, сигурна съм. Обаче не се хвърли след вас.

— Черна точка за него — съгласи се отново Кейт.

— След това каза, че не е могъл да ви види, така че какъв би бил смисълът? Което е логично, но не е каквото би искала да чуе една жена, особено ако е мъртва.

— Може би той би скочил във водата заради вас, не заради мен — предположи Кейт.

— Съмнявам се. Мисля, че ме съжaliaва, което не е същото като дивото обожание, което лорд Димсдейл очевидно чувства към вас — тя се поколеба. — Чухте ли какво... какво се случи с мен?

Можеше ли да има предвид онова с вилицата?

— Не — отвърна ѝ. — Майка ви наистина говори за баща ви в минало време...

— Първо той умря точно преди първия ми сезон, а после леля ми почина на следващата година, а след това пралеля ми умря — нежното малко лице на Ефи стана сурово. — Трябва да има изключение в траура, когато човек просто трябва да направи дебюта си. Хората говорят за мен сякаш съм стара мома, а аз съм имала едва един сезон!

— Глупости — възрази Кейт, потискайки спомена за нехайното описание на Хенри относно напредналата възраст на Ефи. — Аз съм на... — улови се, преди да признае възрастта си. — Изглеждам по-стара от вас. Това е всичко, което има значение.

— Нещата вървяха много добре миналата година — каза Ефи, отпивайки от какаото си — и после се случи ужасното нещо с лорд

Бекам. Запознахте ли се с него?

Кейт поклати глава.

— Майка ми бе толкова оскърбена, че ме заведе в провинцията, след като имах само два бала. Така че тогава трябваше да започна отново тази година.

Това трябваше да е свързано с вилицата.

— Какво се случи? — попита Кейт.

Ефи завъртя очи.

— Той е съвсем луд. Каза... Може да не разбирате това, Кейт, но той каза на всички, че аз съм го *опипала*. По интимните части!

— Не!

— Да, направи го. А истината бе, че той се опита да ме целуне. Не бих имала толкова против, но той се притисна в мен по най-отблъскващ начин. Аз се извъртях и му казах, че е отвратително мекотело. Това го ядоса и той ме сграбчи отдолу — там отдолу с *ръката* си.

Независимо от таланта на Ефи да изпада в мелодрами, този мъж се бе държал отвратително.

— Каква крастава жаба — каза Кейт. — Имахме такъв пекар в селото преди. Баща ми трябваше да го изхвърли от графството.

— Не би го направил, ако моят беше жив — продължи Ефи. — Защото баща ми щеше да го намушка. Както и да е, носехме чиниите си с кайсиеви пастички на балкона, така че грабнах вилицата си и го промуших в ръката. След като баща ми не беше там, за да го намушка, предполагам, че можете да кажете, че аз го сторих сама. Но после той беше разпространил своята версия навсякъде.

— Трябваше да го прободете в бричовете — заяви Кейт.

— Той лъжеше, но никой не ми повярва, освен майка ми, разбира се. Така че трябваше да се оттеглим в провинцията. А тази година — тя имаше много нещастен вид, — е, някой като лорд Хатауей, който е толкова логичен и мил, че, разбира се, не слуша подобни слухове...

— Ужасно — заяви Кейт. — Това е ужасно. Знаех от момента, в който ви срещнах, че не може да е истина, защото...

— Значи и вие сте чула! — Ефи избухна в сълзи.

За щастие Кейт беше неуязвима за тях, след като живееше с Виктория, така че й наля още една чаша какао и я потупа по дланта. И

нищо повече. С Виктория всяка проява на симпатия удължаваше хлипането.

И наистина, Ефи избърса очи и се извини.

— Нервна съм — обясни тя, — защото Бекам пристига днес, а не съм го виждала от миналата година.

Кейт присви очи.

— Той идва в замъка?

— Да, днес — каза сълзливо Ефи. — Не е ли лош късмет? Успях да го избягвам през целия сезон, защото майка ми подкупи един от лакеите му, така че винаги знаехме какво прави. Но сега майка казва, че не можем да си тръгнем, защото лорд Хатауей е на път да ми предложи брак — тя не изглеждаше ужасно щастлива от тази перспектива.

— Харесвам лорд Хатауей — призна Кейт.

— Аз също, разбира се — отвърна Ефи и въздъхна. — Просто... е... той не е точно романтичен, нали? Никога не би ми донесъл цветя, освен ако не са в градината му и не се препъне в тях.

— Какво въображение имате само — промълви Кейт.

— Мога да си представя бедната му съпруга — продължи тя. — Ще чака да дойде рожденият ѝ ден, надявайки се да ѝ подари диамантена тиара или поне индийски шал, а той ще се върне с покривчица за чайник. Очите ѝ ще се напълнят със сълзи, но след като наистина го обича — а и грешката не е негова — ще преглътне тъгата си.

— И сама ще си купи индийски шал, надявам се — допълни Кейт. — Отлична разказвачка сте! Почти можех да видя пълните ѝ със сълзи очи. Защо просто не разгласихте истинската история за Бекам? Сигурна съм, че можете да убедите хората.

Ефи поклати глава.

— Майка ми силно вярва, че една дама никога не бива да споменава подобни неща. Тя изживява всичко дълбоко. Всъщност, днес няма да стане от леглото, защото се чувства толкова разстроена заради това, че почти не умрях снощи.

Кейт повдигна вежда.

— Зная... повечето хора мислят, че вие почти не умряхте, а не аз — Ефи въздъхна.

— Ако кажете на кръстницата ми, Хенри, тя може да размаже Бекам — каза Кейт.

— Наистина ли харесва да бъде наричана Хенри? Толкова странно име за жена.

— Името ѝ е Хенриета, но предпочита Хенри.

— Обичам начина, по който нарича съпруга си захаросана слива — каза Ефи. — Толкова е...

— Романтично — довърши Кейт през смях.

— Чета прекалено много романи — промълви Ефи засрамена.

— Аз не съм чела много, но злодеят винаги си получава заслуженото, доколкото знам. Това ще се случи и на Бекам, обещавам ви. Мислете за Хенри като за фея кръстница. Тя може да размаха магическата си пръчица и да се погрижи за тази гадна малка крастава жаба.

— С какво удоволствие бих гледала как се превръща в ряпа — каза Ефи.

— Само гледайте — обеща ѝ Кейт. — Ще направи от него пюре от ряпа.

[1] „Червено небе през нощта — моряците вдигат веселба, червено небе на сутринта — моряците мълвят — беда“ — древна поговорка, повтаряна от моряците в миналото. Служела е за предсказване на времето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Ще организираш голям лов за зайци този следобед — каза Уик, улавяйки Гейбриъл за ръката след обяда.

— Няма да правя нищо подобно — веднага отвърна той.

— Какво те е прихванало? — настоя Уик. — Никога не си бил най-покорния човек на света, но бих предпочел да не се разбеснееш съвсем, ако нямаш нищо против. Имам замък пълен с хора, а хироманта^[1] на леля ти вече е докарал до припадък половината от дамите, защото четете съдби все едно пръска конфети и всички са се отчаяли.

— Ако искаш отчаяние, отиди да говориш с чичо ми. Трябваше да го слушам цял час миналата нощ, докато хлипаше — хлипаше! — заради провала на военноморския спектакъл.

— Вината е моя — каза Уик. — Гледах ги как репетират отново и отново, и просто не можах да предвидя как ще повлияят пияните гости.

— Е, никой не се удави — успокои го Гейбриъл. — Знам от госпожица Старк, която е закусвала с Кейт, че дамата е съвсем добре. Така че нищо лошо не е станало.

— Щом е така защо не си вземеш ловните такъми и не ме отървеш поне половината от тази навалица.

— Не. Помоли Фердинанд да заеме моето място, какво ще кажеш?

— Ще видя дали мога да го изкарам от кочината — изрече Уик и се обърна.

Когато Гейбриъл се увери, че не може да го чуе, той повика един млад лакей и бързо, но подробно го инструктира.

После отиде в кабинета си, заключи вратата и се приближи до малката картина, висеща на най-далечната стена. На фона ѝ се вихреше битка. На преден план една пойна птица бе кацнала на нисък клон. На земята под нея лежеше броня, изоставена точно, където един рицар бе успял да се освободи от нея. Единственото останало от него,

беше безжизнен крак в дясната част на картината. А птицата пееше и студеното ѝ бдително око изразяваше пълно пренебрежение към сгърчения воин, достатъчно глупав, за да умре под дървото ѝ.

Това беше единствената картина, която Гейбриъл донесе със себе си от Марбург — картината, олицетворяваща омразата му към повтарящото се насилие и спорадичните войни, които бяха белязали всички малки княжества, включително това на брат му.

Той провря пръст под рамката и повдигна картината от стената. Зад нея имаше обикновен лост. Едно дръпване и в дървената ламперия се отвори врата, разкриваща изключително пращен коридор.

Двамата с Уик бяха решили, че ползите от това да наредят на някого да почисти коридора не си струваха потенциалните последици. Съществуването на коридор, минаващ зад дебелите стени на замъка не бе нещо лошо само по себе си. Но фактът, че предлагаше дупки за гледане към повечето спални?

Беше си пращен и си остана такъв.

Гейбриъл пристъпи навътре, прогонвайки от ума си мисълта как щеше да побеснее Уик ако научеше, че е решил да разкрие съществуването на коридора.

Продължи да спира, надничайки в спалните, за да се ориентира. Златисти завеси — значи това беше така наречената „спалня на кралицата“, сега предоставена на лейди Дагоберт. Подмина още четири шпионки, пресмятайки къде се намира и отново надникна. Примигна и после бързо се отдалечи. Ако гостите му бяха избрали да не подремват след обяда, това определено не беше негова работа.

Гейбриъл подмина още четири, отново опита и разбра, че е уцелил стаята, защото там беше Фреди, свит плътно на кълбо в средата на леглото. Не чу нищо, което предполагаше, че прислужницата на Кейт я няма.

Доближи уста до шпионката и каза:

— Кейт.

Нищо.

Изрече го отново по-силно:

— Кейт!

Чу се измърморено проклятие, което го накара да се ухили, и после последваха стъпки пред вратата на спалнята и звук от отваряне. Не можеше да я види, но си представи как се взира в коридора.

Тя отново затвори вратата, по-бавно отколкото я бе отворила и той опита отново:

— Ела до камината и погледни отдясно.

— Мразя хора, които шпионират — каза Кейт високо.

— Не шпионирам! — възрази той. — Мога да видя само леглото ти.

Отговори му смразяващо мълчание.

— На Фреди май му е удобно.

— На Фреди винаги му е удобно. Защо шпионираш леглото на една дама?

— Дойдох да те помоля да се разходиш с карета с мен. Тайно.

— Разбрах, че е тайно. Колко хора се шляят из този коридор вечер?

— Николко — увери я Гейбриъл. — Никога. Ти си единственият човек, освен Уик, който знае, че съществува.

— Това е Англия — изтъкна тя. — Не си построил сам замъка. Вероятно половината от гостите ти знаят за съществуването му.

Внезапно едно око се появи пред него. Беше красиво око, бледозелено като светлината, идваща през прозорец от цветно стъкло и обрамчено с кафяво по края.

— Това ти ли си? — попита го подозрително.

— Разбира се, че съм аз.

— Трябва ли да дръпна някакъв лост, за да те пусна?

— Няма входове до никоя от спалните.

— Само дупки за шпиониране — измърмори Кейт. — Колко отвратително.

— Долу съм подготвил карета и кошница за пикник. Казах на един лакей, че ще изведе една от лелите си да разгледа стария женски манастир.

— Женски манастир ми звучи като буре пълно с маймуни — отговори тя и се извърна. И отново всичко, което можеше да види, бе Фреди. Кейт продължи да говори някъде отдясно: — А леля ти, тя ще се наслади ли са екскурзията?

— Ще бъдем само двамата — каза Гейбриъл и затаи дъх. Никоя благоприлична млада дама не би се съгласила. Никога. Без придружителка, без прислужница, без леля?

Окото на Кейт се появи отново.

— Възнамеряваш ли да ме съблазниш в каретата? — зеленото изглеждаше потъмняло от неодобрение.

— С удоволствие — отвърна той съжалително, — но не бих могъл да живея със съвестта си, затова няма да го направя.

— Имаш съвест що се отнася до хора като мен? Мислех, че ти и Уик сте си направили заключение за положението ми.

— Може да си незаконородена, но не мисля, че си дъщеря на свинар, въпреки подробните ти познания за кочините.

— Не съм — отвърна Кейт и отново изчезна. Можеше да чуе как се разхожда. — Ако бях дъщеря на свинар, би ли ме съблазнил?

— Всъщност никога не съм съблазнявал девица — каза той.

— Колко добродетелно от твоя страна.

— Вероятно не е признак за добродетелност — призна Гейбриъл. — Принцовете почти никога не успяват да останат сами, нали знаеш. Когато бях по-млад, с удоволствие бих полудувал, с каквато и да е девица, но не ми беше дадена възможност.

Окото отново се появи.

— Съгласна съм, стига да се закълнеш в останките от честта си на принц, че няма да ме целуваш. Намирам целувките ти за разсейващи.

Каква плесница беше това.

— Можеш *ти* да ме целуваш — предложи той.

— Няма. Трябва да си намеря съпруг, а годеницата ти... тя не пристига ли днес?

— Корабът е пуснал котва в Англия — съобщи неохотно Гейбриъл. — Вероятно ще пристигне утре.

— Никакви целувки — заяви Кейт.

Той кимна и осъзна, че тя не може да го види.

— Истината е, че ще полудея в тази стая. Ефи ми донесе някакъв потискащ боклук за четене. Не се интересувам много от романи. А Хенри няма да ме пусне да изляза, защото казва, че ако се появя с твърде здрав вид, хората ще започнат да се питат за болестта, която ме е накарала толкова да отслабна.

— Донесох воал, така че никой няма да те разпознае.

— Воал?

— Леля ми ги носи през цялото време. Траурен воал. Ще те чакам пред вратата на спалнята ти след пет минути.

— Може ли да доведе Фреди? Мога да го скрия под воала.
— Категорично не. Леля ми никога не джафка.

[1] Хиромант — човек, който се занимава с гадаене на характера и съдбата спрямо линиите, формата и големината на човешката длан.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Жената, която се появи от спалнята на Кейт беше увита в черно от глава до пети.

Гейбриъл ѝ предложи ръката си и почувства как през тялото му преминава нелепо удоволствие.

— Внимавай да не се препънеш — каза той, докато вървяха надолу по коридора.

Воалът се развя, щом Кейт поклати глава.

— Трудно ми е да вървя. Не виждам къде стъпвам. Как леля ти се справя с това?

— В траур е от доста време — отвърна Гейбриъл.

— Колко дълго?

— Четиридесет години, плюс-минус десет.

Последва мълчание.

— Мислиш си, че прекалява с траура.

— Никога не бих казала нещо лошо за една принцеса — промълви превзето Кейт, макар той дяволски добре да знаеше, че това е лъжа.

— Всъщност беше много умно от нейна страна — отвърна ѝ. — Баща ми щеше да ѝ намери друг съпруг, но тя изпадна в такъв силен пристъп на скръб, че никой не посмя да я поиска.

— Да разбирам ли, че скръбта ѝ не е била такава, каквато е изглеждала?

— С братята ми обичахме да ходим в покоите ѝ. Играехме на отгатване и се обзалагахме с костилки от череша. Тя първа ми даде да опитам коняк, както и много полезни съвети.

— Например?

— Обичаше да измисля невъзможни сценарии. Например, ами ако потопът от времето на Ной се случи отново? Как бихме оцелели?

— Добър въпрос — отвърна Кейт. — Тя имаше ли отговор на него?

— Решихме, че добър кораб с трюм пълен с ядки ще ни спаси. Когато бях малък, крадах лешници от масата, за да създам запас. Предполагам, че тя тайно ги е изяждала, но никога не ме лиши от илюзиите ми. Всеки път, когато валеше, аз щастливо мислех за огромните запаси, складирани под леглото ѝ.

— Много мило от нейна страна — промълви Кейт. — Какво би казала тя за дъщерите на свинарите?

— Стой далеч от тях — веднага отвърна той.

— Баща ми без съмнение би казал същото за почти женените принцове — изрече тя.

Сега двамата слизаха по голямото стълбище.

— Една последна групичка от лакеи и сме свободни — прошепна Гейбриъл.

— Да накуцвам ли?

— Няма нужда. Уик не е тук, а той е единственият, който може да забележи измамата. Ще те настаня в двуколката и сам ще поема юздите. Ще ти кажа, когато не се виждаме от входната врата. Веднага ще излезем от пътя.

В момента, в който ѝ даде знак, Кейт отметна воала и с мъка го свали от главата си.

— Толкова е *топло* — извика тя. Беше се зачервила и...

— Още една перука? — попита я разочарован. Предишната нощ бе толкова подгизнала, че не беше успял да види точно какъв цвят е косата ѝ, но си мислеше, че е руса, като цвета на горчица или отлежало вино.

— Винаги нося перука — отвърна Кейт надменно. Но после го погледна и се разсмя.

Гейбриъл почувства как го прободe желание, толкова силно, че почти изтърва юздите.

— Косата е единственото ми преимущество, така че я пазя за времето, когато ще мога наистина да бъда себе си — Кейт, а не Виктория.

— Днес си Кейт — изтъкна той.

— Не, не съм. Единствената причина, поради която съм навън и се возя с теб, е, че Виктория е малко разпусната — отвърна тя с лукава малка усмивка. — Самата аз никога не бих направила подобно нещо.

— Какво *правиш* тогава, вместо да се държиш разпуснато? — попита Гейбриъл любопитно.

— Това-онова — небрежно изрече Кейт.

Последва кратко мълчание, докато той прекарваше двуколката извън пътя през малка пътечка, минаваща точно покрай стените на замъка.

— Какви неща по-точно? — попита я. — Грижиш се за прасета?

— Всъщност, не за прасета — каза му тя. — Това е ободряваща мисъл, нали? Ако се почувствам потъпкана, мога просто да поразмишлявам какво можеше да бъде — тоест, прасета.

— Чувстваш ли се потъпкана?

— От време на време — отвърна Кейт нехайно. — Имам толкова свиреп нрав, че хората си позволяват да ме тъпчат на собствен риск. Освен това, кръстницата ми ме е взела под крилото си и следващия път, когато ме видиш, ще живея в Лондон с Хенри.

Лейди Рот сигурно й даваше зестра, помисли си Гейбриъл, което бе почетено от нейна страна. Макар да ненавиждаше идеята Кейт да флиртува с идиотските лондончани. Всъщност, това го караше да поиска да я грабне и...

И да се държи като лошия принц в някоя приказка.

Исусе.

— Изглеждаш малко сгорещен — каза Кейт. — Къде е този женски манастир, между другото?

— Всъщност не отиваме в женския манастир. Заобикаляме замъка и ще влезем в една от градините, в тайната.

— Тайна градина... как, за бога, я откри? Не ми казвай, че някоя фея ти е показала пътя.

— Беше ми даден ключ. Тайна е само защото портата се отваря единствено откъм земите на замъка, а не от външния двор, така че никой няма да ни безпокои там. Дори Уик не я е проучвал.

За няколко минути заобиколиха замъка. После Гейбриъл дръпна юздите и скочи, хвърляйки ги върху един малък храст. Грабна кошницата от двуколката и се обърна, за да подаде ръка на Кейт, но тя вече бе слязла.

Той искаше... Това, което искаше, беше нелепо. Искеше да се държи крайно собственически, да я грабне от каретата и да я пренесе

до портата. Искаше да я хвърли върху одеялото и да издърпа нагоре полите ѝ, точно там на открито, където всеки можеше да ги види.

Искаше да...

Беше си загубил ума.

Това бе обяснението, помисли си той, крачейки след Кейт, която подскачаше и береше цветя като петгодишно дете. Уик беше прав. Цялата работа с брака, с предстоящото пристигане на принцеса Татяна, бе разбъркала ума му.

Щеше да се жени. Да се жени. Което правеше още по-злостен факта, че... той спря и нагласи бричовите си... че не искаше да бъде с никоя друга, освен с незаконната дъщеря на свинар, която береше маргаритки на няколко стъпки от него.

Точно като във вълшебна приказка, с изключение на това, че животът не беше като в приказките и принцовете не се събираха с дъщерите на свинари, не и освен ако не нарушаха всяка социална норма, която бяха научили в живота си.

А той нямаше да го стори.

Нямаше значение, че да гледа тялото на Кейт — наведено, за да откъсне още едно цвете — будеше такъв глад и собственическо чувство, че караше пръстите му треперят. Гейбриъл остави кошницата на земята и си позволи поредица от мълчаливи проклетия, любимият му начин да си възвърне самоконтрола.

Беше проработило в двора на брат му, проработи и сега.

— Да влезем вътре, какво ще кажеш? — извика той, отпрати се към вратата и я отключи. Тухлената стена беше висока и много стара, толкова стара, че можеше да види как на места се рони, там, където бръшлянът я рушеше.

Гейбриъл отвори вратата, разкриваща бъркотия от бял равнец, лечебна овчарка и пурпурно зарасличе. Тук-там бяха разпръснати кимащите глави на божури, а венчелистчета бяха разхвърляни по земята сякаш младо момиче бе разпиляло храна за птички.

— О! — възкликна Кейт. — Прекрасно е! — тя затича напред, повдигнала полите си. — *Наистина* е тайна градина. Има и тайни статуи. Виж, ето една, почти скрита в този шипков храст.

— Вероятно е на богиня — каза Гейбриъл, докато Кейт дърпаше бръшляна, увит около бледите каменни рамене. Двата издърпаха няколко заплетени клонки, висящи над лицето на статуята.

— О — промълви Кейт. Гласът ѝ беше приглушен. — Красива е.

— Тя плаче — отвърна Гейбриъл изненадан.

Кейт се пресегна и дръпна още една заплетена клонка.

— Тя е ангел.

Крилете на младия ангел бяха прибрани. Тя гледаше надолу, лицето ѝ бе бяло като сняг и по-тъжно от зимата.

— О, боже — каза Гейбриъл, отстъпвайки назад. — Това не е тайна градина, а гробище. Можеха да ми кажат за това.

— Тогава къде са гробовете? — попита Кейт. — Виж, под краката ѝ няма нищо, освен пиедестал. Семейството нямаше ли да е заровено в параклиса?

— Да — отвърна с облекчение, мислейки за гробовете на лордовете и дамите Помрой, подредени спретнато в параклиса на замъка. — Но защо, за бога, иначе ще е тук?

Кейт се навеждаше и дърпаше още бръшлян от пиедестала. Внезапно започна да се кикоти.

— Какво?

— Това *наистина* е гробище — отвърна му и се разсмя дори по-силно.

— Напомни ми никога да не те придружавам на свещена земя — каза Гейбриъл и се наведе. Започна да чете на глас: — *На светлата памет на...* кого? Не мога да го прочета.

— *Скъпият ми Пакостник* — довърши Кейт. Издърпа настрани шипката и заобиколи пиедестала. — И не е само на Пакостника. Тук са Денди и... — тя отново заобиколи — Фреди! О, боже, трябва да доведа моя Фреди тук. Ще е като посещение на гробовете на предците в Уестминстърското абатство.

— Изглежда, че имам свое собствено гробище за кучета — заяви Гейбриъл. — Ако имах глутница като теб, можех да измеря малките им гробове, докато са все още живи. Щях да започна с Фреди, след като е най-вероятно той да умре от страх всеки момент. Ще покажа това място на чичо ми, може би ще се почувства по-добре, ако поставим статуя тук за ядящото маринована храна куче.

Тя го смушка.

— Държиш се абсурдно.

Гейбриъл се пресегна и издърпа перуката ѝ. Тя се отдели от главата ѝ сред разпилени фиби и Кейт изписка. Той я стовари върху

многострадалния ангел.

— Хубаво — каза ѝ със задоволство и нямаше предвид ангела, който сега имаше вид на подпийнала повлекана с розова перука.

Слънцето падаше върху старите розови тухли и галеше косата на Кейт — всеки маслен, гневен кичур от нея.

Тя му крещеше, разбира се. Никой никога не му крещеше. Никой, освен Кейт... и това беше, защото тя бе от друга класа, защото... явно не знаеше, че никога не можеш да се караш на принц.

Гейбриъл дори не беше наказван като малък. Дойката му и тези на братята му си знаеха местата. Той ги предизвикваше, когато беше младеж и се опитваше да разгневи прислугата. Никой не го смъмри, дори когато подпали килимчето в детската стая. А когато Рупърт направи дете на една от прислужниците, баща му просто се разсмя.

Само Уик го бе погледнал с отвращение, щом видя килимчето и му каза, че е пълен глупак. Гейбриъл го удари, разбира се, а той му отвърна, и двамата свършиха търкалящи се по пода, а след това се почувства по-добре. Защото едно дете знае кога заслужава да му се скарат и ако никой не го направи...

Е... Ако някой беше хокал брат му Огъстъс от време на време, помисли си Гейбриъл, той нямаше да е толкова уязвим към този дяволски монах, който се бе появил с обещанията си за позлатени ореоли. Огъстъс вътрешно знаеше — както знаеха всички — че не заслужава това, което притежава.

Тази истина караше човек да не се доверява на хората, защото те лъжеха... В случая на Огъстъс, това го караше да се страхува какво ще стане след смъртта му.

Кейт не лъжеше. Беше забележително да чуе истински гняв в гласа ѝ. И този гняв, по някакъв перверзен начин, накара бричовите му да се издуят. Или може би беше косата ѝ. Сияеше като ягоди, потопени в злато.

— Само исках да видя най-голямата ти гордост — обясни той, прекъсвайки тирадата ѝ. — Права беше. Красива е.

— *Казах* ти — отвърна Кейт, но Гейбриъл отново я прекъсна, докато тя си поемаше дъх.

— Зная. Пазеше я за момента, в който ще срещнеш самия принц *Чаровен*. Глупости — бе опряла длани на хълбоците си и го гледаше

втречено като същинска продавачка на риба. Гейбриъл почувства прилив на щастие.

— Може за теб да са глупости — каза яростно Кейт. — Но ти обясних причините си, а ти — *ти* просто ги стъпка, защото си мислиш, че всичко, което правиш, е приемливо.

Той примигна, щом осъзна думите ѝ.

— Не е ли така? — настоя тя. — В ограничения ти арогантен малък свят можеш да грабнеш перуката на някоя жена просто защото искаш, можеш и да късаш крилата на пеперуди, без съмнение, и да правиш деца на доячки, и...

— За бога — възкликна Гейбриъл. — Как стигнахме от перуките до доячките и пеперудите?

— Всичко се върти около теб — отвърна тя, гледайки го втречено.

Нелепото беше, че макар да изричаше ужасни неща за него — всичките верни, с изключение на пеперудите и незаконните деца — той само се възбуждаше повече, искаше да открадне още една от онези целувки и да не спира до там, а да я повали в тревата.

— Не си мисли, че разбирам погрешно този поглед — каза тя и собствените ѝ очи станаха дори по-остри.

— Какво си мисля? — и проклет да бъде, ако гласът му не излезе от дълбините на гърдите му с дрезгавия звук, който един мъж издаваше, когато...

— Мислиш, че ще нарушиш собственото си обещание — каза тя и скръсти ръце пред гърдите си. — Ще се самоубедиш, че аз наистина *искам* да ме целунеш, макар да обеща, че няма да го правиш. Защото в *твоя* свят...

— Чух тази част — отвърна той. — За ограничения ми свят. Искаш ли да те целуна?

Почувства се сякаш целия свят затаи дъх в тази секунда, сякаш безгрижните врабци замлъкнаха, а пчелите се спряха и се заслушаха.

— За бога — каза тя с отвращение и се обърна. — Никога няма да разбереш, нали?

Той разбираше, че извивката на врата ѝ бе някак си по-сладка от тази на всяка жена, която бе виждал от години. Докато тя беше извърната с гръб към него, той отново бързо нагласи бричовете си.

— Мислиш ме за магаре — каза той услужливо. — Вероятно си и права. Защото обещах, че няма да те целувам. От друга страна, никога не съм обещавал да не махам перуката ти. Що се отнася до нея, ти само ме инструктира, което за мен е нещо доста различно от това да дам думата си.

— Издребняваш.

Тя продължи упорито да стои с гръб към него. И все пак някак си деликатната линия на гърба ѝ бе дори по-съблазнителна, отколкото извивката на бюста. Прииска му се да падне на колене и да проследи всяка изпъкналост на гръбнака ѝ с език.

Не биваше да мисли за това, осъзна замаяно Гейбриъл. Тя не беше за него. Не за него... не за него. Кейт се наведе, за да разгледа по-отблизо нещо, скрито в тревата и умът му възпроизведе картина как целува талията ѝ, а после се плъзга по-надолу, надолу...

— Ще обядваме ли? — попита той, изръмжавайки думите.

— Има още един мраморен блок там — каза Кейт, докато издърпваше плетеницата от бръшлян и бурени.

Той изсумтя и пристъпи до нея. Дръпна ги толкова силно, че голям наръч от бръшляна се откъсна заедно с корена, запращайки почва и листа във въздуха.

— Този път е статуя на дете — продължи Кейт и се отпусна на колене.

Безотговорната, сластолюбива част от тялото на Гейбриъл одобри действието. Да... на колене...

Той се обърна и се завъртя към изхода на градината, за да донесе кошницата за пикник, проклинаяки похотта си.

Уик беше прав. Преследваше Кейт само защото не можеше да се ожени за нея, както и защото не можеше да спи с нея. Накратко, защото беше идиот.

И вероятно тя имаше право. Той бе самомнителен задник, който смъкна перуката ѝ, просто за да си угоди. Ставаше също като Огъстъс. Като Рупърт. Уик го държеше в правия път през по-голямата част от живота им, озаптяваше го, когато започнеше да вярва, че титлата му означаваше всичко...

Но беше ли се превърнал въпреки това в задник, докато Уик не внимаваше? Вероятно да.

ГЛАВА 23

Кейт почисти и последните бурени от статуята на детето. Представляваше дундесто засмяно пеленаче, стъпило на земята и облечено в ризка.

— Здравей — измърмори Кейт на малкото каменно момиченце.
— Чудя се...

Издърпа бръшляна от пиедестала и откри съвсем просто посвещение: *Мери, съкровището ми.*

— Ръкавиците ти са съсипани — дойде един глас зад рамото ѝ.

— Прислужницата ми донесе купища кутии с ръкавици — отвърна тя. — Виж, Гейбриъл. Не е ли сладка? Има си букли.

— И крила — изтъкна Гейбриъл. — Тя е ангелче.

— Мислиш ли, че тя самата е била Мери — или може би Мери е била обичано котенце? Напомня ми на купидончетата в северния коридор. Може би е направена от скулптора, който бил откраднат от Италия. Избягалият в гюм за масло.

— Нима човек издига статуя за едно котенце? Предполагам, че това е паметник, ако не и гроб — той се наведе и махна белия равнец, свел цветчетата си до бузата на детето.

— Колко тъжно — промълви Кейт.

— Хората инстинктивно искат да запомнят детето, докато си играе и се смее — отвърна той. — Когато бяхме на разкопки в Северна Африка преди две години, открихме, че детските гробове са пълни с играчки, така че да могат да играят щастливи в отвъдното.

Кейт кимна.

— Предполагам, че не е толкова различно от това да издигнеш статуя на Мери в градината.

— В стаята си имам малък керамичен съд, над който работя. Бил е в гроб и по принцип в него е имало ашици. Вероятно са били играчки на момче. Някой ден ще ти го покажа.

— Звучи прекрасно — отвърна Кейт и наистина го мислеше.

— Старият ми професор Бигитстиф е пълен дръвник и изхвърли съда заедно с ашиците, и всичко останало. Всъщност, той накара мъжете да затрупат с пръст гроба, след като откри, че вътре няма злато.

— Той само от злато ли се интересува?

— Честно казано, не. Но е запленил от славата. Исква голямо, вълнуващо откритие. Нещо толкова незначително като гроб на бедно дете никога не би привлякло вниманието му. Това ме притеснява в разкопките на Картаген. Той ще се развилнее, ще търси гроба на Дайдо и без съмнение ще унищожи всякакви интересни артефакти.

Гласът му отново се бе отдалечил и тя погледна през рамо, за да открие, че Гейбриъл разпъва одеяло на относително чисто място върху тревата.

— Ела да ядеш — извика той.

Кейт се изправи и се присъедини към него.

— Цяло пиршество е — каза тя със задоволство.

— Свали тези мръсни ръкавици — нареди Гейбриъл и размаха една пилешка кълка към нея.

— Ммм — промърмори Кейт и махна ръкавиците си. — Всичко е толкова по-ароматно на открито, забелязал ли си? — тя захапа пилето.

Той не отговори, просто ѝ подаде чаша вино, което се плъзна — леко и газирано, по гърлото ѝ.

Докато не изяде пилешката кълка, една тарталета с месо, парче вкусно сирене чедър и мариновано пълпърче яйце, не забеляза, че Гейбриъл не ѝ отговори. Всъщност, той дори не ядеше. Просто я гледаше, подпрял се на лакът. И ѝ подаваше храна.

Тя присви очи към него над парче бадемова торта.

— Какво? — настоя Кейт.

Гейбриъл повдигна вежда.

— Нищо.

— Какво си намислил?

— Опитвам се да те охраня — отвърна той с готовност. — Прекалено слаба си, дори и да не си била болна през пролетта.

— Никога не съм била закръглена — заяви Кейт.

— О, но се нуждаеш от нещо повече от тази великолепна коса, за да си хванеш съпруг — подразни я той. — Най-хубавите англичанки са пухкави. Дори пищни. Виж лейди Рот, кръстницата ти. Тя е като великолепна сочна кифличка, дори на нейната възраст.

Кейт изяде останалата част от тортата си и се смъмри мълчаливо за раздразнението си, задето той очевидно не я намира за изкусителна.

Гейбриъл се бе претърколил и лежеше по гръб с кръстосани крака, докато ядеше пилешка кълка. Бричовете му бяха прилепнали по мускулестите бедра. Погледът ѝ се плъзна по широките рамене. Очите му бяха присвити срещу слънцето и миглите му лежаха върху бузите подканващо.

— Не исках да кажа, че си късал крилата на пеперуди — призна тя внезапно, прогонвайки от ума си атрибутите на принца.

— Ами незаконните деца, които съм имал от дузини доячки? Това мислеше ли го? — попита я заинтересуван, макар да не си направи труда да отваря очи. Вместо това, просто протегна ръка. — Може ли да получа една от онези малки пастички?

Тя сложи тарталета с месо в дланта му.

— Бих предположила, че принцовете могат да имат колкото си искат копелета — каза тя. — Коя жена би могла да ти устои? И не го казвам като комплимент.

— Разбрах те — отвърна той. Остана мълчалив за миг.

— Не искам да кажа, че би използвал сила — добави Кейт, чувствайки пробождање на съвестта си. Той беше толкова красив, че дори не се нуждаеше от титла, за да падат жените в краката му.

— Знам.

И отново протегна ръка. Широка, но с тънки пръсти, силната ръка на мъж. Тя постави втора тарталета по средата на дланта му.

— Брат ми Рупърт — каза Гейбриъл, — има безброй копелета. Той е хубав младеж.

— Ти си... — Кейт спря тъкмо навреме.

— Не толкова хубав — довърши той. — Рупърт прилича повече на принц от мен. Трябва да го видиш, когато е наконтен и напудрен. Ще те докара до сляпа ярост, без съмнение.

— Наистина?

— Изглежда като излязъл от вълшебна приказка и се държи като герой от книгите на Аретино — потвърди Гейбриъл, обърна се и се облегна на лакът.

— Аретино? Сякаш си спомням името, но не съм сигурна...

— Определено не си спомняш името. Той не е автор, познат на повечето дами. Аретино е бил италианец. Специализирал е в книги с

неприлични рисунки, които ме научиха на много като младеж. Баща ми има копие преведено на английски, макар да трябва да кажа, че езикът не е важен. Попитай съпруга си за тази творба някой ден.

Кейт потисна едно ухилване. Тя знаеше точно от къде си спомня това име. Бе открила „Училището на Венера“ на Аретино в библиотеката на баща си преди две години. Илюстрациите бяха откровение.

— Ето, пийни още вино — каза Гейбриъл. То се изля в чашата ѝ като втечнено цветно стъкло — златисто, ароматно и опияняващо.

— Външният вид на Рупърт заедно с титлата имаха лош ефект върху него — той се подсмихна. — Знам, трудно ти е да се съгласиш с мен, че една титла може да има лошо влияние върху човек.

Тя се разсмя гласно. Гейбриъл, който се надсмива над себе си и титлата си, беше смайващ. Кейт почувства пробождане в областта на сърцето и прогони усещането.

— Тренираше с жените от домакинството още откакто навърши четиринадесет, докато не започна да прилага наученото в цялата околност. Баща ми мислеше, че е забавно.

— Но ти не.

— Рупърт никога не успя да проумее, че имаше вероятност жените да се страхуват да не загубят работата си, ако не се съгласят. За него всичко беше забавление — омайваше ги със сладки приказки и без съмнение им доставяше удоволствие в леглото. Но...

— Какво ставаше с децата му?

Гейбриъл сви рамене.

— Няколко от тях са в замъка с нас. Заедно с майките си, разбира се. Когато Огъстъс прочисти замъка си, изхвърли и падналите жени без значение кой ги е направил такива.

— Това е просто погрешно — каза Кейт, отхапвайки яростно от парче захаросана круша. — Но ти нямаш никакви твои деца — знаеше го инстинктивно. Гейбриъл беше арогантен, колкото можеше да бъде един мъж, но крепеше цял замък на раменете си като доказателство, че не бяга от отговорностите си.

— Уик би ме убил, ако започна да произвеждам фалшиви монети — отвърна той провлачено. — Иначе сега бих съблазнявал някоя дючка — и я дари с преувеличена похотлива усмивка, която не остави съмнение коя бе въпросната дючка.

Кейт се пресегна и грабна още едно парче круша от ръката му.

— Значи Уик те държи в правия път. Това ми харесва. Той е добър човек.

Гейбриъл пресуши чашата си.

— Вярваш или не, Катрин, аз обичам да правя любов с жени, които няма да бъдат наранени от това, че съм ги съблазнил. Иначе... — той я дари с усмивка, която самият дявол с удоволствие би изимитирал. — Иначе сега щеше да си по гръб в тревата, а ти, момичето ми, щеше да ми позволиш да правя каквото си поискам с теб, със или без титла. Дори да бях свинар.

Устата ѝ остана отворена.

— Очарователно! Ти си арогантно животно!

— Става ми навик да бъда честен — Гейбриъл се наклони поблизо до нея. — Ти си тази, която ми каза, че англичаните предпочитат неудобните истини.

— Не мога да разбера какво общо има това. *Ти* не си англичанин. Не си и неустоим.

— Нека да се преструваме на англичани и да си разменяме неудобни истини. Може да си първа. Или след като ти само такива изричаш, кажи ми някоя друга.

— За какво говориш?

— Кажи ми нещо, което мислиш, че не искам да чуя.

— Има толкова много неща, които не искаш да чуеш — отвърна тя, позволявайки си в гласа ѝ да се прокрадне лека подигравка.

— Ако ще ми казваш, че съм безобразно привлекателен, вече знам, че не е истина.

— Каза *истини* — отговори Кейт. И без това носът му беше твърде голям, за да е безобразно красив.

Той се разсмя.

— Вярно е, коравосърдечна малка Кейт. Продължавай тогава.

— Мисля, че си... — тя се поколеба.

— Арогантен? — предложи ѝ Гейбриъл.

— Това го знаеш.

— По-лошо?

— Мисля, че ще разбиеш сърцето на съпругата си — каза тя събирайки смелост.

Това го изненада и той извърна глава. Косата се изплъзна от опашката му и се изви върху рамото.

— Защо?

— Защото смяташ да я изоставиш и да отидеш да разкопаваш този древен град, за който ми разказа. Мога да го видя, всеки знае, че тук само чакаш благоприятния момент.

— Сам ти го казах. Не можеш да претендираш, че си прозряла в характера ми.

— Ще заминеш за Картаген — каза тя равно, — а това не е правилно. Не е уважително към брачните обети.

Той повдигна една вежда.

— Да обичаш и уважаваеш — каза тя. — В болест и здраве. Щом като си в Картаген, как ще разбереш, ако съпругата ти се разболеє? Ако умре при раждане?

— Името ѝ е Татяна. И не бих я изоставил, ако чака дете!

— Как би могъл да знаеш? Жените често не разбират с месеци. За да бъда дори още по-пряма, планираш ли да не спиш с Татяна за три месеца преди да побегнеш към Картаген? Защото това ще бъде друг проблем.

Гейбриъл седна.

— Има жени, които не искат съпруг, душещ около фустите им през цялото време, нали знаеш. Изглежда имаш много романтична представа за брака, а повярвай ми, такъв не се среща сред кралските семейства.

— Чела съм за династичните бракове. Виж нашия крал Джеймс. Той така и не обикнал съпругата си. Живели разделени и според някои хора, обичал херцога на Бъкингам повече от нея.

— Сега ме шокира — отвърна небрежно той. Но очите му избегнаха нейните.

— Няма да го направиш — каза тя, внезапно осъзнала къде греши. — Няма да можеш да си тръгнеш.

— Да си тръгна?

Кейт кимна.

— Определено ще си тръгна — отвърна той с цялото упорство на малко момче, настояващо, че иска да поязди понито си още веднъж.

— Не, няма. Не е присъщо на Гейбриъл *Принцът*.

— Да го вземат дяволите — каза ѝ и с едно бързо движение се хвърли към нея, поваляйки я върху одеялото.

— Хрх! — изхърка Кейт и дъхът ѝ секна.

Той просто погледна надолу към нея, сякаш топлината на тялото му не изгаряше крайниците ѝ.

— Шокиращо — каза Кейт. Звучеше като глупаво, блеещо агне. Но отнемаше цялата ѝ енергия да не се сгуши в него и да не замърка. Вместо да увие ръце около врата му, тя се насили да го блъсне в раменете.

— Вие, сър, сте регенерат!

Гейбриъл наведе глава на една страна и тя почувства дъха му по бузата си.

— Регенерат? *Регенерирам*. Хм.

— Махни се от мен — каза тя през зъби. — Ти обеща.

— Обещах да не те целувам — съгласи се с готовност Гейбриъл.
— И няма да го направя — главата му се наклони, докато тя буташе раменете му. — Ние *дегенератите* не си даваме труд да целуваме — и след това нежно, порочно, влажният му език се плъзна по бузата ѝ. — Или имаше предвид, че аз съм *ренегат*?

— О! — тръпка премина надолу по тялото на Кейт като вид предупреждение, последвано веднага от вълна топлина. — Махни се от мен! — изкрещя му. — Обеща да не...

Езикът се плъзна по врата ѝ и тя не можа да се въздържи, заизвива се срещу твърдото му тяло и тихо скимтене се откъсна от устните ѝ.

— Целувките като косата ти ли са? — въпросът беше толкова тих, че тя почти не го чу, изгубена в чувствената мъгла. — Само за един мъж... запазени за мъжа, за когото ще се омъжиш?

— Да, и двете са запазени — каза Кейт и леко ахна, опитвайки да си върне самообладанието. Някак си ръцете ѝ бяха уловени между телата им, така че не можеше да го избута по начина, по който искаше.

— Ами облизванията? — попита Гейбриъл.

Кейт едва го чу заради дивото биене на сърцето си. Самият му мирис бе опияняващ. Кой да знае, че мъжете — или бяха само принцовете? — миришеха така, като тайна подправка с лек примес на кожа и сапун?

— Нелепо е да мислиш, че ако видя косата ти, това ще отложи бъдещото ти семейно щастие — казваше Гейбриъл в извивката на врата ѝ. — Абсурдно е.

Шепотът му изгори кожата ѝ, изпращайки малки тръпки надолу по тялото.

— Не е ли така? — попита той, като вдигна глава и я погледна. Очите му сияеха с някакво опасно задоволство. Тя знаеше, че бе опасно и все пак...

— Предполагам — промълви Кейт, чудейки се с какво точно се съгласява.

— Класов предразсъдък — продължи Гейбриъл. Устните му се плъзнаха по извивката на бузата ѝ. — И не си мисли, че това е целувка, Кейт, защото не е. Глупост е да мислиш, че не можеш да показваш косата си на никого, докато не се представяш със собственото си име.

Тя ахна. Устните му галеха ухото ѝ.

— О! — не можа да се въздържи и обърна глава настрани, така че той да може...

— Това ти харесва — каза Гейбриъл. Гласът му беше дрезгав, мелодичен.

Гласът на дявола, помисли си Кейт замаяно, но не я бе грижа.

— Ако обеща да не те покварявам, Кейт, може ли да те целуна? Моля те?

Тя усещаше само тежестта на изкусителното мъжко тяло и сладкия глас, но с мъка си наложи да мисли ясно. Имаше ли значение дали е целунала принц в градината? Това променяше ли факта, че щеше да си намери добър мъж и да се омъжи за него?

Не мислеше. Не и една целувка. Ако всичко приключеше с една целувка.

— Не трябва да ме прелъстяваш — каза тя и замръзна при звука на гласа си, някак си снижил се до нисък и чувствен тембър, който никога не бе чувала до сега.

Той също реагира на звука. Тялото му изведнъж сякаш стана по-тежко върху нейното. Изправи се на лакти и ръцете ѝ се освободиха, но не го удари или отблъсна. Вместо това двамата просто се взираха един в друг, там в слънчевата обител, заобиколени от заплетени диви цветя и няколко полуизядени пая с месо.

— Не искам да ме прелъстяваш — каза Кейт, призовавайки опита си в пазаренето с търговци. Трябваше да го изясни, преди да я е връхлетял с цялата си красота на принц. — Аз съм... аз съм девица и възнамерявам да бъда такава и в брачната си нощ.

Гейбриъл кимна и кичур коса отново падна над очите му. Беше толкова красив, толкова абсолютно мъжествен, че гърлото ѝ се сви и тя не можеше да си спомни какво друго щеше да каже.

— Няма да ти отнема девствеността — отвърна той. Дълбокият му глас беше непоколебим. Тогава устата му се изви и отново докосна с устни нейните. — Дори да ме молиш.

— Арогантна свиня — измърмори Кейт. — Не съм ти забавление, Гейбриъл. Не мога да си представя защо си тук с мен, но знам, че би трябвало да си в замъка с гостите си.

— Поради някаква причина съм луд по целувките ти, Кейт.

Погледът му улови нейния и тя притихна както заек пред жизнерадостна лисица.

— Не знам на какво се дължи. Не мога да спра да мисля за теб. Да те целувам бе първото нещо, за което си помислих тази сутрин, когато се събудих — каза той разговорливо.

Тя примигна.

— Сънувах нашата целувка на лодката, когато ти беше мокра и сгушена в ръцете ми.

— Звучи така, сякаш съм първокласна пъстърва!

— Искаше ми се да оближа всяка капка езерна вода — продължи Гейбриъл и устните му се плъзнаха отново по бузата ѝ. — Ако беше моя, щях да те увия цялата, а после бавно да те разопаковам пред камината.

Кейт опита да намери думи, но изглежда ги изгуби в бурята от усещания — грубия тембър на гласа му, вълнуващия натиск на тялото му, дори случайната песен на чучулига вплетени в магията, която я държеше неподвижна.

— Събудих се тази сутрин — каза Гейбриъл — и не мислех за нищо друго, освен да те претърколя, да те взема в обятията си и да те целувам отново. Да те целувам — само да те целувам. Сякаш съм недорасло четиринадесетгодишно момче. В случай, че не го осъзнаваш, Кейт, целуването не е обичайното желание на един мъж сутрин.

Тя му се намръщи.

— О, за бога — възкликна той, — та ти си девица.

— Няма нищо лошо в това да си девица — каза тя смело. — Сега, ако си приключил с преразказването на непристойните си кошмари, имаш ли нещо против да станеш? Отнасяш се с мен като с пухен дюшек.

— Ако се отнасях с теб като с пухен дюшек, Кейт — а повярвай ми, няма нищо друго, което бих искал да направя — щеше да викаш от удоволствие.

Кейт изсумтя.

— Няма ли край суетата ти?

— Предизвикваш ме да се докажа ли?

— Не! — веднага отвърна тя и толкова решително го бутна, че той се изтърколи на една страна и тя успя да се отдръпне.

ГЛАВА 24

Гейбриъл не си направи труд да се изправи. Просто се изпружи в краката ѝ — отпуснат и заливащ се от смях. В този миг не изглеждаше като принц, а въодушевен и развълнуван като всеки англичанин, тръгнал да ухажва някоя жена.

— Ти... — започна тя и спря, клатейки глава.

— Си си загубил ума — допълни Гейбриъл. — Уик казва същото — той сложи ръце зад главата си и ѝ се ухили. — Всичко, за което мисля, си ти.

— Абсурд — Кейт прехапа език, вместо да изтъкне, че е кльощава и стара. — Не искам да се съгласявам с преценката на Уик, но замъкът ти е пълен с жени, които са десет пъти по-красиви от мен. Сигурна съм, че и невестата ти ще им съперничи. Защо не мислиш за принцеса Татяна?

— Защото има нещо дяволски съблазнително в теб, Кейт. Обзалагам се, че си по-красива от закръглената и напудрена Виктория. А тя е била най-красивото момиче на брачния пазар тази пролет, всички го твърдят.

— Споменават го между оплакванията как горката Виктория е загубила красотата си — изтъкна тя.

— Те са глупаци. Ти си десет пъти по-прекрасна от този ангел ей там. И не го казвам само защото ти смъкнах перуката. Знаеш ли, че устните ти имат цвета на малини?

— Много хубаво — отвърна Кейт. Беше убедена, че трябва да спре комплиментите му, но нямаше сили да го стори. Те бяха манна небесна след униженията и страховете от последните години.

— Обичам малини — продължи замечтано Гейбриъл. — Обичам да ги гриза и да ги смуча, докато не избухнат в порой от вкусове. Обичам ги по всякакъв начин — пресни, сготвени, в пай.

— Да не намекваш, че аз бих била хубава на вкус в един пай? — попита тя и се засмя. Седна на ръба на одеялото за пикник и вдигна чашата си с вино.

— Би била хубава на вкус по всякакъв начин — каза Гейбриъл.
— Особено обичам малинов сироп — в смеха му имаше порочна нотка.

В ума на Кейт една след друга се появиха картини от книгата на Аретино, но... какво можеше да има предвид?

Студеното вино се плъзна по гърлото ѝ. Не можеше да си позволи да бъде победена от желанието. Защото точно това усещаше — острата горещина между краката си, желанието да се хвърли върху него и лесния начин, по който цял живот изпълнен с моралност, беше заменен от копнеж, подтикващ я да...

— Не — заяви тя.

Той отвори очи.

— Попитах ли те нещо?

— *Защо* си си загубил ума? — поинтересува се Кейт. — Защото ти позволих подобни волности ли е?

— Може би.

Тя се намръщи.

— Предложи ми позицията на твоя любовница и ще те намушкам с вилицата, също както Ефи е намушкала Бекам. Само че няма да се целя в ръката ти. Аз не съм за забавление.

— Обичам любовниците ми да са дебели и сочни — отвърна Гейбриъл и ѝ хвърли още един бърз лукав поглед.

— Ако въобще стана любовница на някой мъж, не че някога ще го сторя, той ще има коса с цвета на изгрева и очи сини като... като сапфири.

— Такова денди ще се интересува повече от собствената си красота, отколкото от своята — той се пресегна и си взе ябълка.

— Със сигурност не — заяви Кейт, започвайки да харесва въображаемия си приятел. — Той няма да е суетен относно външния си вид. Ще е съвършеният джентълмен — скромнен, сериозен и напълно почтен. Ще бъде толкова влюбен в мен, че ако заплаша да го изоставя, той ще...

— Ще построи погребална клада и ще скочи в нея — прекъсна я Гейбриъл.

— Никога. Ще се хвърли в краката ми и ще ме моли за прошка.

— Там е проблемът, Кейт. Той би трябвало да е там от самото начало, а не да плаща за удоволствието от компанията ти.

— Прав си, няма да бъде негова любовница. Вместо това ще се омъжи за него — тя вдигна лимоновата тарталета и обмисли дали да я изяде. Ни най-малко не бе гладна, но десертът изглеждаше вкусен. И щеше да я възпре да не гледа Гейбриъл, който имаше дори още по-апетитен вид.

— Значи планираш да се омъжиш за мъж със златна коса, сини очи и характер на пудинг? Звучи ми като Хатауей.

— Обмислям го — каза Кейт. — Може ли да получа още малко от това вино, моля?

Гейбриъл се пресегна зад себе си и вдигна бутилката, а после се подпря на лакът, за да може да налее вино първо в нейната, а след това и в своята чаша.

— Той не е лош.

— Зная — отвърна тя, усещайки, че звучи малко фалшиво. — Единственият проблем е, че на Ефи също би й харесало да се омъжи за него.

— Ефи е това момиче, което беше в лодката с теб миналата нощ.

— Да.

— И тя е момичето, на която предложи да подражаваш, тази, която пробола някого с вилица, когато той я помолил да бъде негова любовница?

— Било е по-лошо от това. Бекам я целунал по непристойно интимен начин.

— Разкажи ми — изрече Гейбриъл. — Те целували ли са се по начина, по който се целуваме ние?

Той беше издърпал връзката си и ризата му разкриваше триъгълник оголена плът. Беше изключително неприлично. Кейт извърна поглед.

— *Ние* не се целуваме по някакъв определен начин — поправи го тя. — Може да сме разменили няколко целувки в миналото, но...

— Целуваме се така, сякаш проклетата стая е избухнала в пламъци — прекъсна я Гейбриъл. — Целуваме се сякаш любенето не съществува и на света има само целувки.

— Престани с това! — тя преглътна. — Бекам се е отъркал в нея.

— Аз правя това — каза Гейбриъл, а в гласа му личеше дълбоко задоволство. — Бих искал да го направя отново в скоро време. Премахна ли забраната относно целуването? Не мога да си спомня.

— Не, не съм — веднага отвърна Кейт, налагайки си мимолетен самоконтрол. — Та значи Ефи каза на Бекам, че той е крастава жаба или нещо от този род.

— Това го няма в нашите целувки — каза той. — Ти отстъпваш. Всичко, което съм чул от теб, са тихи окуражаващи мърморения.

Тя реши да не му обърне внимание.

— Това разярило Бекам, така че той се пресегнал и просто я сграбчил.

— Сграбчил я е? Не го ли е бил направил вече?

— С ръка — допълни Кейт намръщена. — Между краката. Бедната Ефи бе толкова разстроена, че едва можа да ми го обясни сега, цяла година по-късно.

— И аз искам да го направя — каза той и въздъхна.

Кейт взе една вилица.

— Но не съм — допълни бързо. — Значи тогава тя го е намушкала?

— Да, само че той казал на всички, че го е опипвала под масата и така е бил намушкан.

Гейбриъл я погледна изпод гъстите си мигли.

— Моля те, ще ме опипаш ли под масата, моя Кейт?

— Не съм твоята Кейт — заяви тя и почувства как устните ѝ се извиват. Предателското ѝ сърце не можеше да се съревновава с един флиртуващ принц в летен ден.

— Това е странното — отвърна Гейбриъл и отново легна по гръб, закривайки очи с ръка. — Такава си, такава си, такава си.

Кейт допря чашата до устата си, защото ако не го стореше, щеше да се протегне и да допре устни до неговите.

— Значи тя го е намушкала с вилица — каза Гейбриъл след секунда.

— А той преднамерено е унищожил репутацията ѝ в отплата. Хатауей е свестен човек. Очевидно е прозрял през слуховите и е осъзнал, че Ефи никога не би опипала никого.

— Не би било хубаво от твоя страна да откраднеш Хатауей от бедната Ефи при тези обстоятелства — каза Гейбриъл. — Освен ако не харесваш човека. В този случай можеш да запомниш, че брачният живот с Хатауей обещава да е скучен. Тези прекалено почтени мъже не одобряват опипването.

— Съпругите не опипват съпрузите си под масата — отвърна Кейт и се изкикоти.

— Ще го направя част от брачното споразумение — заяви Гейбриъл. — Имам нужда от опипване веднъж седмично или ще повехна като лилия.

— Не би повехнал, а... — тя рязко спря.

— Какво бих направил? — попита Гейбриъл.

Клепачите ѝ се сведоха, но все пак нямаше нищо за губене.

— Би отишъл при друга жена.

Нещо премина по лицето му толкова бързо, че тя не можа да го разгадае.

— А, титлата ми отново подава грозната си глава — каза той с лека студенина в гласа.

— Няма нищо общо с титлата ти. Съпрузите кривват от правия път. Имат любовници и си вземат *приятелки*.

— Не всеки е приятелски настроен като кръстницата ти — гласът му все още беше студен.

Кейт повъртя в ръце вилицата.

— Баща ми беше... приятелски настроен.

Гейбриъл кимна.

— Моят също, Уик е доказателство — той се изправи на крака с едно леко движение. — Ще видим ли дали има още статуи скрити в градината?

Кейт пое ръката му, докато той ѝ помагаше да се изправи и почувства облекчение. Този разговор беше неудобно интимен. Поинтимен дори от целуването, което беше странно.

— Виждам няколко издутини от бръшлян, които може да са статуи — каза Гейбриъл с ръце на хълбоците. — Там и срещу задната стена.

Една от издутините бръшлян се оказа купчина паднали тухли.

— Чудя се какво е било преди — каза Кейт.

— Няма начин да се разбере, след като е цялото на парчета. Мисля, че ще доведе няколко мъже да построят малка беседка тук. Би било приятно място за вечеря за двама.

— Принцовете някога имат ли такива интимни вечери?

— Разбира се!

— Но замъкът е пълен с хора, настояващи за вниманието ти — промълви Кейт. — Някога оставаш ли сам?

— Разбира се — отново каза той. На лицето му имаше странно изражение.

— Когато отиваш на археологически разкопки някой знае ли, че си принц?

Гейбриъл дръпна още клонки бръшлян и разгледа падналите тухли.

— Не ги е грижа. Аз съм дявол-чужденец, който е достатъчно странен, че да иска да копаят внимателно, а не просто да дълбаят тунел до златото.

Това обясняваше много за копнежа на Гейбриъл по Картаген.

— По-добре си намери друг синеок педант, за когото да се омъжиш — каза той, премествайки се до лозите, обраснали към задната стена на градината. — Изглежда Ефи се нуждае от Хатауей или в противен случай ще плете бебешки шапчици за чуждите деца.

— Хатауей не е педант! — възпротиви се Кейт и дойде при него да му помогне. — Той е почтен и честен.

— Щом казваш — Гейбриъл звучеше отегчен. — Може би това, от което Ефи се нуждае, е някой да прободне Бекам не с вилица, а с шпага.

— Не би помогнало на Ефи, ако го понижеш, освен ако Бекам не признае какво се е случило, така че всеки да знае, че е било лъжа. Ще помоля Хенри да се погрижи за това.

— Лейди Рот без съмнение е страховит рицар, но какво възнамеряваш да й кажеш да направи?

— Не зная — отвърна Кейт. — Знаеш ли, това може да е порта. Мисля, че грешиш и има врата към външния двор на замъка. Това е единственото логично нещо.

— Търсихме от другата страна — каза Гейбриъл, откъсвайки още от бръшляна. Той падна върху него, целите му рамене се покриха с клони. — Няма порти във външните стени.

— Приличаш на сатир — отбеляза Кейт и се разсмя.

— Дай ми виното и танцуващите момичета — отвърна Гейбриъл и й се ухили.

— Внимавай! — каза тя и с танцова стъпка се отдръпна. — Ще ти настъпя опашката.

— От къде знаеш как изглеждат сатирите? Мислех, че си много необразована.

— Мога да чета — промълви Кейт. — Баща ми имаше „Пантеонът“ на Бойс, така че съм го чела — тя му хвърли лукав поглед и не можа да устои. — Библиотеката му беше доста богата. Имаше и Аретино.

Гейбриъл се навеждаше и разтърсваше глава, за да махне и последните листа от косата си. Изправи се и изражението му предизвика горещ спазъм, който премина право през стомаха на Кейт.

— Опитваш се да ме подлудиш — каза той сговорчиво и се приближи до нея с грацията на хищник.

— Не — тя изпищя, звучейки като блеещо агне. — Аз... аз...

Целувките им бяха точно такива, каквито той ги беше описал — като стая, обхваната от пламъци, като къща без въздух. И я замени с неприлични образи от порочната книга на Аретино, картини на мъжки тела, които бяха целите мускули и гладка кожа, мъже с диви изражения на лицата си — само че не бяха просто каквито и да било мъже. Лицето, което виждаше в ума си беше на Гейбриъл.

Ръцете му сега се плъзгаха надолу по гърба ѝ, движеха се бавно по посока, в която не биваше да се движат, надолу...

Но той не биваше и да я целува, не беше честно.

— Ти обеща — промълви тя, откъсвайки се от него.

Очите му бяха потъмнели.

— Недей — отвърна Гейбриъл. Думата беше като стон.

Коленете ѝ омекнаха.

— Съгласихме се да не се целуваме.

— Това беше преди да признаеш, че си надничала в изкуството на Аретино, ако човек може да го нарече така.

— Не виждам какво общо има това.

Той се облегна на стената и се разсмя.

— Това значи, скъпа моя Кейт, че си онова рядко създание сред младите дами — жена изпълнена с любопитство. И ако трябва да съм пряк, със страст.

Бузите на Кейт започнаха да порозовяват, можеше да го почувства.

— Не съм изучавала тази книга — каза тя надменно, макар да го бе правила. — Просто я прелистих и се уверих, че е неприлична, преди

да я сложа обратно на лавицата.

— Лъжкиня — той мързеливо направи една крачка, така че отново бе до нея, макар и да не я докосваше. — Кой ти бяха любимите, единствена моя Кейт? Харесаха ли ти онези порочните с повече от двама души в леглото?

— Не — отвърна тя, отказвайки да се поддаде на страстната покана в очите му. — Мисля, че сега трябва да се върна в покоите си.

— Добре. И аз не ги харесвам — каза той безгрижно. — Нямам желание две жени да бъдат на мое разположение или, да не дава господ, друг мъж да инспектира моя Уили.

— Уили? — тя се изкикоти. — Дал си му име? Защо не Пийти? Или Тинкъл, като си започнал?

— Това е термин, също като *чеп*, но не толкова цветист — каза Гейбриъл. — А ти, Кейт, си като прокълната митологична жена от приказките.

— Това не е много мило — отвърна тя и му се намръщи. — Следващото нещо, което ще кажеш, е, че косата ми се превръща в змии.

— Не Медуза. Ти си като една от онези богини, на които никой не може да устои.

Тя се усмихна при думите му пряко волята си. Но слънцето се снижаваше над старите тухлени стени и позлатяваше върховете на косата му.

— Наистина трябва да се връщам в замък. Определихме ли какво е това?

— Това е врата — отвърна Гейбриъл, като издърпа и последния бръшлян и го пусна на земята.

Беше огромна порта, боядисана в червено, с пищни панти от ковано желязо във формата на френски лилии.

— Това не е просто врата — изрече Кейт впечатлена. — Това е като врата на катедрала.

Челото на Гейбриъл се проясни.

— Разбира се! Трябва да е вход към задната част на параклиса — той дръпна голямото чукало, но вратата не помръдна. — Заключена е — измърмори той. — И няма ключ, доколкото знам.

— Вероятно е в параклиса — предположи Кейт. — Искam да ми обещаеш нещо.

— За теб всичко — отвърна той и каквато бе глупачка, сърцето ѝ прескочи един удар.

— Без повече пътешествия по този коридор зад спалнята ми. Ще покрия дупката в стената, но не искам да се чувствам така сякаш хората ме шпионират посред нощ.

— Ако имаш проблеми със съня, ще бъда щастлив да ти разтрия гърба — изрече Гейбриъл хищно.

Тя сбърчи нос и се отправи към одеялото за пикник.

— Ти също трябва да ми обещаеш нещо — извика той, без да помръдне от мястото си.

— Какво?

— Ако успея да изиграя Бекам така, че репутацията на Ефи да бъде възстановена, тогава ти...

Кейт присви очи.

— Какво точно трябва да направя?

— Помагам ти — изтъкна той. — От чисто благородни подбуди. Ако репутацията на Ефи е спасена, тя ще си избере любим, а ти ще имаш по-добър шанс да отмъкнеш префърцунения Хатауей.

— Той не е... — започна Кейт и се отказа. — Та какво ще трябва да направя, ако извършиш това чудо?

С една дълга крачка Гейбриъл се озова до нея.

— Ще трябва да ми позволиш да те целуна.

— Хмм — проточи тя. — Ако броим целувката, която току-що открадна и тогава пак ще си ми дължник.

— Не такава целувка — гласът му беше дълбок и плътен.

Кейт замръзна, несигурна какво има предвид.

Ръцете му се обвиха около нея.

— Ще те запазя девица, Кейт. Давам ти честната си дума. Но позволи ми да те открия, да ти дам удоволствие, да те любя.

— Л...

Той пое думата от устните ѝ. Целувката им беше необуздана като градината, в която стояха. Беше от типа целувки, които се плъзгаха по ръба на приличието, макар ръцете му да останаха опрени до гърба ѝ, а нейните обвити около врата му.

Плъзгаше се по ръба на приличието, защото и двамата знаеха, че целувката беше като правенето на любов, че имаше взаимност, притежание, покорност, даване и получаване, забранена близост.

Кейт се отдръпна, олюлявайки се с омекнали колене. Извърна се, вместо да срещне погледа му, коленичи в ъгъла на одеялото за пикник и започна да събира сребърните прибори обратно в кошницата.

— Ще изпратя лакей да почисти, глупаво същество — промълви Гейбриъл.

— Не съм същество и няма нужда да създаваш работа на някого, когато и сами можем да се справим.

— Не създавам работа — той се пресегна и я издърпа на крака. — Това е тяхна работа. И ако не мислиш, че един лакей няма да подскочи от радост при предложението да избяга от орловото око на Уик, тогава не познаваш брат ми достатъчно добре.

— Все пак — отвърна Кейт несигурно. Извърна очи към него и видя, че ѝ се мръщи. — Не започвай да мислиш, че се трудя като прислужница вместо като свинарка — каза му. Обърна се и се насочи към портата. — Никога не съм била прислужница.

— Разбира се, че не — каза Гейбриъл и пое ръката ѝ. — Ти си дама.

Кейт му хвърли подозрителен поглед, но той ѝ се усмихна невинно, сякаш беше направил коментар за времето.

ГЛАВА 25

Очевидно Бекам беше негодник. А негодниците, според опита на Гейбриъл, обикновено показваха истинската си природа, когато бяха пияни.

Той сподели част от плана си с Уик, инструктирайки го да накваси гостите му с обилно количество шампанско. При тази заповед Уик извъртя очи, но по време на вечерята Гейбриъл забеляза как лакеите пърхаха наоколо и пълнеха повторно чашите, забързани като мравки по време на жътва.

Планът определено имаше желан ефект върху собствената му маса. Дъщерята на лейди Дагоберт, Арабела, спря да му хвърля изпълнени с копнеж, макар и неискрени, погледи, и изцяло насочи усилията си към младия лорд Партридж от дясната си страна. По време на четвъртото блюдо тя се обагри в очарователен нюанс на розовото и леко се наведе към рамото на Партридж.

От другата му страна майка ѝ придоби съвсем лишения от очарование нюанс на керемидено и остана напълно изправена.

А блюдата и шампанското продължаваха да прииждат. Графинята разхлаби корсета си, метафорично казано, и му разказа дълга история за болна леля, която живеела в Тънбридж Уелс.

— Боледуването — произнесе тя — не бива да се окуражава. Леля ми го превърна в доживотен навик, а аз не одобрявам това.

Начинът, по който Кейт избухваше в смях, предполагаше, че разговорът на нейната маса бе доста по-оживен от този на неговата. Единственият път, в който Гейбриъл погледна през рамо, видя как Хатауей се навежда към нея толкова, че определено можеше да види бюста ѝ. А след като имаше възможност, вероятно го правеше.

Тази мисъл очевидно предизвика изключително свирепо изражение на лицето му, тъй като лейди Дагоберт попита дали е получил спазъм.

— Леля ми — довери тя — претендираше, че има спазми точно през четвърт час. Казах ѝ, че щом е така, значи със сигурност ще умре

от апоплексия, когато часовникът удари дванадесет на обяд.

— Предполагам, че не се е случило? — попита Гейбриъл.

— Искях да ѝ бъда от помощ — каза графинята. — Ако спазмите не водят до апоплексия, тогава не си струва да им се обръща внимание и трябва да се пренебрегнат.

— Любопитен съм за един от гостите ми — изрече Гейбриъл, безразсъдно изоставяйки темата за лелята от Тънбридж Уелс. — Знам, че вие, скъпа лейди, сте близка с всеки в Лондон... какво можете да ми кажете за лорд Бекам?

Тя реагира на снижения му глас и желанието за клюки, както едно от кучетата на Кейт към бучка сирене.

— Е — каза тя, — той е племенник на херцога на Фестикъл, както вероятно знаете.

— Фестикъл? — повтори Гейбриъл, обмисляйки името. — Подходящо име.

— Подходящо? — произнесе лейди Дагоберт със съмнение. — Не ви разбирам, Ваше Височество — и след това допълни: — Той не е от уважаваното общество. Не общувам с този млад мъж.

Сега бяха стигнали до същината.

— Преценката ми напълно съвпада с вашата — каза ѝ той, пренебрегвайки факта, че всъщност все още не се беше запознал с Бекам. — Има нещо похотливо в него.

— Той е разпуснат — отвърна графинята, подръпвайки тюрбана си, който щеше да цопне в съомгата ѝ. Беше от бял сатен с диамантен полумесец, заплашващ да одраска Гейбриъл по бузата всеки път, когато тя се наклонеше прекалено близо.

— Разкажете ми за една-две негови лоши постъпки — помоли Гейбриъл и я дари с усмивка, която подканяше към споделяне на тайни.

— Не бих му позволила да се доближи до дъщеря ми — каза графинята, бодейки съомгата си с ножа. — Съсипал е повече от една репутация, нали знаете. Младите дами не са в безопасност около него.

— Луда глава, както казва херцогът на Йорк — предположи Гейбриъл.

— Не знам за главата му — отвърна графинята, следвайки собствената си мисъл. — Но всички тези дами... тези, чиято репутация той срива... очевидно са се държали като леки жени около него. Не

казвам, че нямаме някои млади дами, които не са нещо повече от това. — Тя спря.

— Така е навсякъде по света — включи се окуражително Гейбриъл.

— Но ако аз бях млада и глупава, и склонна да се държа разпуснато, каквато *никога* не съм била — каза графинята, — не би било с него, ако разбирате какво искам да кажа.

— Именно — потвърди Гейбриъл и кимна. — Много сте прозорлива, милейди.

Графинята примигна към него.

— Европейски комплименти — обяви тя. — Достатъчно ядох от тази съомга — тя повика един лакей.

— Още шампанско — каза му Гейбриъл. Беше любопитен да види дали лейди Арабела действително ще се строполи в ръцете на младия лорд.

След като повечето от гостите му бяха напуснали трапезарията залитайки, а тези, които не можеха да ходят сами бяха подпомагани от лакеи, той откри Бекам в стаята за билиард.

Мъжът се излежаваше в единия край на помещението, наблюдавайки как Тулуз побеждава Димсдейл или Алджи, както го наричаше Кейт, с математическа точност. Изглежда, че Тулуз, както никой друг, беше недокоснат от морето от шампанско, което се бе изляло из трапезарията.

Разбира се, щом Гейбриъл влезе в стаята, последва обичайното раздвижване. Групата, наблюдаваща играта, започна да оправя бричовите и саката си. Сякаш един принц — или някой друг с титла — се интересувахе дали бричовите им се бяха намачкали около слабините. Тулуз вдигна поглед от масата и му се поклони. Поклонът на Алджи беше по-дълбок и определено по-нестабилен. Силно се надяваше, че не играят за пари.

Гейбриъл от своя страна поздрави всички джентълмени: Лорд Дюбери, безцеремонен и сърдечен и дъвчеш цигарата си, съпругът на Хенри — Лем, лорд Рот, който държеше чаша шампанско, естествено, но без да изглежда повлиян от него. И най-накрая, Бекам.

Бекам, както се оказа, беше мъж без брадичка.

Абсолютно никаква.

Главата му изникваше с плавна извивка от тънък врат към уста, украсена с мустаци, след което се разширяваше към доста грациозно чело. Неблагоприятната липса на брадичка означаваше, че главата му приличаше на тантуреста кегла за боулинг. Беше около тридесетте, миришеше на цибетка^[1] и беше боядисал бакенбардите си. Безспорно трябваше да се оцени факта, че мустаците бяха опит да се разшири долната част на лицето, но ефектът беше неблагоприятен.

Наистина, Ефи е била щедра, когато го е нарекла крастава жаба, помисли си Гейбриъл и му се усмихна широко, както мангустата би се усмихнала на кобрата^[2].

— Кога ще пристигне годеницата ви? — попита Бекам.

— Надявам се преди бала — каза Тулуз, внимателно натриващ с креда щеката си. — Всяко цвете на Англия е тук, изпълнено с надеждата да бъде откъснато от Негово Височество, и те няма да се предадат, докато невестата не се появи. Никоя дори не благоволява да флиртува с останалите от нас.

Бекам се изсмя.

— Обиждаш домакина ни, Тулуз, стари друже. На континента се държат по-официално, отколкото ние тук. Трябва да простите на човека — обърна се той към Гейбриъл и снижи глас. — Неприличен е, но не го казва с лоши чувства.

Гейбриъл срещна погледа на Тулуз над рамото на Бекам.

— В този случай, Тулуз е прав — отвърна той. — Не познавам невестата, която брат ми е избрал за мен. И все пак имаме, как да кажа, няколко седмици, през които да си помислим — той съзнателно добави известна доза несигурност в речта си. Англичаните винаги подценяваха тези, които не говорят езика им съвършено. Глупав навик, който някой ден щеше да ги вкара в голяма беда.

— Междувременно можете да огледате нашите английски красавици — допълни Бекам и весело го тупна по рамото.

Гейбриъл се удържа да не размаже мъжа като комар.

— Младите английски дами са толкова прелестни в своята... прелестност. Градина от очарователни цветя, както господин Тулуз ги нарече.

Тулуз изсумтя, докато слагаше креда на щеката си и Гейбриъл му хвърли предупредителен поглед.

— Скъпият Тулуз ме представи на очарователно момиче тази сутрин — каза той. — Госпожица... как ѝ беше името? Ефи някоя си. С прекрасни сини очи. Много съм запленил от нея.

Веждата на Тулуз хвъркна нагоре. Измежду всички мъже в стаята, той със сигурност знаеше, че не бе водил госпожица Ефи Старк, в каквато и да било близост до Гейбриъл.

Последва кратко мълчание, докато групичката мъже явно се опитваше да намери начин да представи неприятната клюка, която Бекам беше разпространил.

— Ефронзия Старк е малко стара — каза самият Бекам с хихикане. — Трябва да е на повече от двадесет.

— Тя няма най-добрата репутация — заговори Дюбери, — но никога не съм разбирал защо. Мисля, че има някакво недоразумение — той задъвка цигарата си и погледна право към Бекам.

— Да, защото кой би могъл да повярва, че малката Ефи би избрала Бекам? — включи се меко лорд Рот и се приближи. До момента трябва да бе изпил няколко бутилки шампанско, но като по чудо беше стабилен. — *Ние* те обичаме, разбира се, Бекам, но...

Червенината се плъзна от високата яка на Бекам към лицето му и той отново се изхихика.

— Имам си почитателки — каза той.

— Каква беше историята? — попита Алджи с обичайния си слисан маниер. — Тя целуна ли ви или нещо подобно, Бекам?

— Мили боже — възкликна Гейбриъл. — Вярвам, че не ви е целунала пряко волята ви, лорд Бекам. Макар че човек трябва да се запита дали *има* такова нещо като нежелана целувка от подобна очарователна млада дама.

— Повече от целувка — отвърна Бекам леко намусено. Изглежда долови, че атмосферата не беше напълно приятелска.

Гейбриъл се обърна и направи знак на лакея, който стоеше до вратата.

— Шампанско за всички.

Дюбери беше от типа мъже, които не биха толерирали безчестието. Гейбриъл можеше да го види в погледа му. Рот изглеждаше сякаш може да се напие до безсъзнание, но дори тогава не би забравил джентълмена в себе си.

— От това, което чух — извика Тулуз от масата за билиард, където отново подреждаше топките, — тя е била толкова запленена от неописуемия ти чар, Бекам, че е опитала да те погали интимно.

Гейбриъл позволи на очите си да се плъзнат надолу по лицето на Бекам, да спрат на мястото, където трябваше да бъде брадичката, да продължат надолу към раменете с подплънки, пристегнатата талия и обувките с големи катарамии.

— Странно... Не че го казвам като обида, скъпи мой лорд Бекам. Но младите дами обикновено са толкова фриволни, нали? Толкова склонни да гледат външността, вместо да се убедят във вътрешната стойност на един мъж.

— Странното, по мое мнение — изрече Дюбери, — е, че госпожица Ефи не е единствената. За едно от момичетата на братовчед ми, което било на гости от Шотландия, се появи подобен слух. Само че младото момиче, Делия, се предполагало да е завлякла лорд Бекам в килер.

Бекам хвърли поглед към вратата, но Гейбриъл стоеше точно между него и пътя за бягство.

— Толкова са авантюристични, тези английски момичета — изкоментира Гейбриъл. — И все пак изглеждат сякаш — как го казвате — са глътнали бастун.

— Точно така е — каза Дюбери и застана до рамото му. — Делия не беше авантюристично момиче и има различна версия на случилото се.

— Наистина? — попита Гейбриъл. — Имал сте късмет, че баща ѝ не е спорил с вас, лорд Бекам. Но, разбира се, на континента ние сме толкова по-склонни да се обърнем към рапирата, за да решим различията си — той подпря показалец на дръжката на собственото си оръжие и очите на Бекам проследиха движението.

— Делия тогава вече бе сгодена, а сега си има две дечица — продължи Дюбери. — Но тя нямаше баща, който да отмъсти на негова светлост. Също като госпожица Старк, макар да не се бях замислял до този момент.

— Не виждам какво общо има всичко това с първоначалния въпрос на принца — каза Бекам с небрежния си писклив глас. — Елегантността винаги ще събужда амбициите на жените, нали знаете.

Ако вие, джентълмени, искате съвети как да повишите интереса на една жена, с удоволствие ще ви дам няколко. От личен опит.

— Значи мислите, че Ефи Старк е била обхваната от похот заради костюма ви? — попита Тулуз и се премести, заставайки до другото рамо на Гейбриъл. — Странно, защото, ако ми простите, Бекам, тя никога не е правила и най-малък опит с мен.

Тулуз без съмнение беше най-елегантният мъж в стаята. Нямаше пристегната талия или обработени с восък мустаци, но Гейбриъл прецени, че дори брат му Рупърт би закопнял по фрака и френските ръкавели на Тулуз.

— Е — каза Бекам, — дамите обикновено предпочитат изтънчеността, Тулуз. Ако ми простите — добави той.

Наистина имаше нещо агресивно мъжествено в Тулуз... може би беше изражението в очите му. Или начина, по който държеше щеката за билиард. Невероятен бе начинът, по който мъж в бродирано сако можеше да придобие излъчването на докер.

— Не ви разбирам — оплака се Алджи. — Или Ефи е завлякла Бекам в килер, или не е.

— Не е — заяви Бекам.

— Не, Делия го е направила — включи се Гейбриъл.

— О, значи са били две — каза Алджи. — Помислих, че едно момиче е направило всичко. Ефи Старк е малко дребна, за да влачи мъже, не мислите ли? Не става за това, бих казал.

— На мен ми изглежда, че е имало и трета — включи се Рот. Той се облягаше на една страна. Изглеждаше така, сякаш много се забавлява. — Нямаше ли история от преди две години, Бекам? Някаква похотлива мома те подгонила в Алмак.

— Не! — възкликна Гейбриъл. — Но това е забележително. Мъж с такъв късмет, че да доведе три дами до недискретност.

— Но ето го въпросът — каза Алджи, завалявайки леко думите. — Третото момиче имало ли е баща? Е, предполагам, знаем, че е имала, но той жив ли е бил?

— Добър въпрос, скъпи ми племеннико — отвърна Гейбриъл. — Много добър. Лорд Рот, спомняте ли си името на младата дама? Или — той се обърна към Бекам — със сигурност вие трябва да го помните, милорд. Макар тези събития изглежда да ви се случват с

обезпокоителна честота... все пак трябва да си спомняте въпросните дами.

Бекам сви рамене.

— Целият този разпит... толкова е неприятен, джентълмени. Очаква ли се от мен да си спомням всяка кокетка, която съм срещал през годините? Алмак е пълен с разпуснати хубавици — той пресуши чашата си с шампанско. — Наистина трябва да си легна.

— Не, не — изрече меко Гейбриъл. — Няма смисъл да си говорим празни приказки, лорд Бекам. Спомняте ли си или не си спомняте името на третата млада дама, която сте обвинил, че е предприела нежелани аванси към вас?

Бекам стисна зъби.

— Спомних си — каза Рот. — Фамилията ѝ беше Уодърспуун, макар проклет да съм, ако мога да си спомня останалото.

— Сър Патрик Уодърспуун — изрече Дюбери и свъси вежди. — Умря преди години. Бяхме заедно в Итън.

— Без баща — тъжно каза Алджи. — И тя няма баща.

— Боже мили — изкоментира Гейбриъл. — Англия изглежда е заразена от разпуснати млади дами без бащи.

— *Добре* — сопна се Бекам. Той направи знак с брадичка към лакея. — Ти. Още шампанско.

Последва мълчание, докато виното гъргореше в чашата му. Той отпи и вдигна поглед, а в очите му се разгоря мимолетен кураж.

— И без това го искаха — каза той. — Не са нищо повече от добитък в хубави дрехи. Махнете повърхностния слой на въпросната дама и няма да намерите нищо повече от повлекана, разтваряща краката си за първия ухажор, който спре погледа си върху нея.

— Но вие не сте първия, който им обръща внимание. Объркана фраза, но достатъчно ясна — каза Гейбриъл. Обърна се и кимна на лакея. — Моля, доведи Беруик. Лорд Бекам ще си тръгне скоро.

— Можеше да стори същото на моята Виктория — продума Алджи, взирайки се в Бекам с някакъв неясен ужас. — Тя също няма баща. И тогава тя щеше да е опозорена.

— Сега е прекалено късно да се помогне на госпожица Уодърспуун — каза Дюбери и скръсти ръце пред гърдите си. — А Делия е омъжена, чисто и просто. Но госпожица Ефи Старк — ето това

е проблем. Защото бих предположил, че младите мъже не говорят с нея, не и след вашата история.

— Той трябва да се ожени за нея — каза Алджи. — И трябва да се закълне в честта си, че никога повече няма да прави така.

— Той няма чест — възрази Дюбери в същия момент, в който Рот каза:

— Съмнявам се, че госпожица Ефи ще го вземе. Той е прекалено грозен, освен всичко останало — изрече го студено над ръба на чашата си.

По врата на Бекам още веднъж се появиха червени петна. Обърна гръб на лорд Рот и рязко се поклони на Гейбриъл.

— Сигурен съм, че бихте искал да напусна тази плесенясала купчина тухли, Ваше Височество, и ще го направя. С удоволствие.

— Не още — спря го Гейбриъл. — Ще си тръгнете. Безценният ми Бериук ще ви помогне в пътуването. Но първо... наистина трябва да обсъдим въпроса с компенсирането на госпожица Ефи Старк.

Хихикането на Бекам сега наистина имаше злобни нотки.

— Значи да отида там и да им кажа, а? Ще им кажа, че съм целувал момичето и тя се целува като умряла риба, така че съм спестил неприятностите на другите мъже.

Юмрукът на Гейбриъл се заби в челюстта на Бекам. Той залитна назад, блъсна се в ъгъла на масата за билиард и се строполи на пода.

— Извън играта ли е? — попита Тулуз, след като Бекам не помръдна.

— Не — каза Алджи, внимателно изливайки шампанското си върху лицето на мъжа. — Мисля, че клепачите му потрепват.

— Каква загуба на хубаво шампанско — изкоментира Рот. — Но искам да ви поздравя за въздържаността, принце. Помислих си, че ще му се нахвърлите, когато той започна да говори нецензурно.

Гейбриъл направи няколко крачки и изправи Бекам на крака. Мъжът примигна и се олюля, но остана изправен.

— Имаме ли нужда да говорим още, лорд Бекам?

— Ще се изненадам, ако не сте ми счупили челюстта — каза Бекам и постави пръст в устата си, за да си провери зъбите.

— Да репетираме ли какво ще кажете за госпожица Ефи Старк?

— Ще им кажа, че принцът иска да изчистя името на неговото малко канарче, а?

Той отново полетя, този път стоварвайки се върху масата за билиард.

— Не изливай шампанско върху него — извика Тулуз разтревожен. — Ще съсипеш филца!

Алджи издърпа Бекам, така че да седне на ръба на масата. Клепачите му потрепнаха, но после главата му се наклони назад и той отново се плъосна върху масата.

— Уморителна работа — отбеляза Гейбриъл, — но вярвам, че той вероятно е готов да каже истината — обърна се към другия лакей. — Върви в покоите на лейди Дагоберт. Предай й комплиментите ми и я помоли да се присъедини към мен тук, в стаята за билиард, по повод изключително спешен въпрос.

Устата на Дюбери зина отворена, а Тулуз се изсмя гласно.

Няколко минути по-късно Бекам примигна, изскимтя тихо и седна.

— Зъбът ми! — той изплю малко кръв и каза с нещо като фъфлене: — Изкъртил си ми зъб, проклето чуждестранно... — спря веднага, уловил погледа на Гейбриъл.

— Лейди Дагоберт ще пристигне след миг, за да чуе признанието ви — отвърна му Гейбриъл. — Признанието, както казват, е балсам за душата. Във вашия случай, то е единственият ви шанс да запазите останалата част от зъбите си. Разбирате ли?

— Не мога. Ще ме превърнете в парий — задъха се Бекам. — Не разбирате нито Англия, нито англичаните.

Алджи се пресегна, взе пожълтения зъб от масата за билиард и го пусна в ръката на Бекам.

— Не искате да оставите това. Малък сувенир от визитата ви в замъка, може да се каже.

— Никъде няма да ме канят — изхленчи Бекам. — Нямате представа какво ми причинявате. Ще се наложи да гния в провинцията.

— До живот — допълни Дюбери сериозно.

— Ще... ще се ожения за момичето! — каза Бекам, местейки див поглед от лице на лице. — Това е най-доброто, което мога да предложа, а тя веднага ще се съгласи, знаете, че ще го стори. Ще го направя само за да покажа какъв джентълмен съм, защото тя...

— Ефи няма да иска да се омъжи за вас — заяви Гейбриъл. — Особено с тази голяма дупка, където досега беше зъбът ви. Кара ви да

приличате на дегенерат, което ви подхожда.

— Имам хубаво имение — каза Бекам, започвайки да говори несвързано. — Ще е късметлийка с мен. То няма ипотека и...

Вратата зад тях се отвори.

— Извинете ме — дочу се величествен глас. — Очаквах поне да намеря стъкнат огън, но виждам само грачещи подпийнали джентълмени и не мога да разбера как *това* може са се определи като спешно.

Гейбриъл се обърна и се поклони. Графинята очевидно бе възнамерявала да си легне. Носеше обемно боне и беше увита в надиплен бял памучен плат, достатъчен, за да покрие цялото село.

— Оказвате ми твърде голяма чест — каза той и целуна ръката ѝ.

— Чувствам се задължена да ви кажа, Ваше Височество — отвърна лейди Дагоберт, — че не смятам за прилично през нощта да се правят срещи с другия пол, нито пък оценявам подобни молби.

— Напълно разбирам и все пак вие сте единственият човек в замъка, към когото мога да се обърна с такава молба — изрече Гейбриъл, отдръпвайки се настрана, така че графинята да може да види Бекам.

Тя подсмръкна с отвращение.

— Юмручен бой, разбирам.

— Лорд Бекам иска да направи признание — обясни Гейбриъл — а като повелител на *обществото*, реших, че вие сте най-подходящия човек, който да го изслуша.

— Вярвам, нямате предвид, че съм като папата — рече графинята. — Лорд Бекам, кажете каквото искате да казвате. Но ако обичате, само след като избършете кръвта от брадичката си. Много съм гнуслива.

Бекам се подчини на заповедта, потрепери и примигна няколко пъти.

— Свършвай с това, човече — нареди лейди Дагоберт.

— Ефи Старк...

— За вас е госпожица Ефронзия Старк — намеси се тя. — Не одобрявам тези разпуснати маниери сред младите хора.

— Госпожица Ефронзия Старк не... ъ-ъ... не приветства вниманието ми — каза Бекам. — Всъщност... тя ме намушка с вилица, след като отблъсна нежелана интимност от моя страна.

Графинята кимна.

— Вие сте мерзавец — изрече тя. — Знаех го от момента, в който ви видях, а аз никога не греша относно нечий характер. Надявам се никога да не ви видя отново през живота си.

Бекам преглътна, като изглежда силно се надяваше желанието ѝ да се сбъдне.

— Ще се погрижа за репутацията на госпожица Ефронзия утре — продължи тя и никой в стаята не се усъмни, че до пладне името на Ефи ще бъде неопетнено като на новородено бебе. — Ще се уверя, че ще избира от най-добрите в *обществото*. Намирам, че мнението ми има известна тежест пред другите.

— Където отивате вие, другите винаги ще ви следват — каза Гейбриъл.

— Ние ще ви последваме — включи се Алджи.

Графинята му хвърли презрителен поглед, но успя да се спре да не отсъди за характера му. Обърна се към Гейбриъл.

— Убедена съм, казахте, че лорд Бекам ще предприеме пътуване заради здравето си.

— Да — отвърна той и ѝ се усмихна. — Ще го стори.

— Мисля, че Ямайка е хубаво място — продължи тя. — Чух, че там един от всеки двама бива изяден от акули. Това прави шансовете стимулиращи, по мое мнение.

Гейбриъл се поклони.

— Желанието ви е заповед за мен, милейди.

Тя изсумтя.

— Европейски комплименти — и с тези думи напусна стаята.

— Какво каза тя? Няма да отида в Ямайка — запротестира Бекам, докато думите ѝ проникваха в ума му. — Може да гния в провинцията за есента. Или може би дори за следващия сезон. Макар че това ще бъде саможертва, казвам ви. Ще липсвам на другите.

Гейбриъл хвърли поглед през рамо. Уик стоеше в коридора с редица от лакеи зад гърба си. Миг по-късно лорд Бекам беше изведен от стаята и всичко, което остана от него беше вопъл, затихващ надолу по коридора.

— Знаех достатъчно, за да събера две и две, но не се замислих — каза лорд Дюбери, удряйки ръба на масата за билиард с юмрук. — Срамувам се от себе си.

— Може би е бил нужен мъж, заинтересуван от една от тези млади дами, за да прозре проблема — намеси се лорд Рот. — Госпожица Ефронзия Старк е късметлийка, че ви е срещнала, принце.

— О, не съм се запознавал с нея — отвърна Гейбриъл. — Опасявам се, че просто се престорих на заинтересуван от нея, за да го разоблича. Ще поиграете ли с мен, Тулуз?

— Съсипахте Бекам от добро сърце? — попита Тулуз, повдигайки вежда. — Такава добродетелност... — той му подаде щеката. — Почти ми е тъжно, че честта ме задължава да ви разпердушина на билиард.

— О, така ли? — каза Гейбриъл, докато слагаше креда върху щеката.

— Заради честта на страната ми — отвърна Тулуз и кимна. — Кой би помислил, че фамилията Помрой е имала подобна великолепно маса между другото?

— Нямали са — Гейбриъл се наведе, за да нагласи щеката.

— Наистина? — попита Алджи, жизнерадостно поставяйки лакти на ръба на масата. — Тогава от къде е дошла?

— Тя е единствената мебел, която донесох със себе си от Марбург — каза Гейбриъл и се усмихна хищно на Тулуз. — Не споменахте ли, че играете с високи залози?

Опонентът му избухна в гръмогласен смях.

[1] Цибетка — дребен нощен хищник от рода на мангустата, срещана в тропическа Азия и Африка, особено в тропическите гори. Известни са със силната си мускусна миризма, използвана в парфюмерията. — Б.пр. ↑

[2] Мангустиите са известни като специалисти в лова на отровни змии. Борбата на малката индийска мангуста с индийската кобра е класическа гледка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Както се оказа, словесната офанзива на лейди Дагоберт определено беше по-ефикасна от предвижданията. Кейт научи за позора на Бекам още на сутринта, щом Розали ѝ донесе горещото какао. Слухът се потвърди, когато по покана на лейди Арабела, тя се срещна с група дами в розовата гостна за демонстрация как се прави дамска чантичка от маншон от лебедов пух, представена от прислужницата на Ефи.

Никой не си направи труда да си играе с маншони, какво остава да ги оформя в чантичка. Бяха прекалено заети да се съгласяват, че никога не са вярвали на Бекам и да уверяват Ефи, че е светица.

— Покажи ни как си държала вилицата — каза Хенри и грабна една от масата за чай. — По-скоро бих се научила как да пробивам дупки в мерзавец като Бекам, отколкото да превърна любимия си маншон в чантичка. Така ли? Или така?

Кейт избухна в смях, наблюдавайки как Хенри мушка вилицата си във въздуха като мъж, който се учи да се фехтува.

— Наистина не бих могла да кажа — отвърна Ефи. Бузите ѝ бяха порозовели от вълнение. — Всичко се случи толкова бързо. Разбрах, че трябва да се спася, така че го сторих.

— Само се надявам, че не съм на възраст, на която мъжете ще се колебаят да ми предложат нещо неприлично — заяви Хенри. — Мисля, че съм овладяла захвата съвършено. Сигурна съм, че мога да нанеса съществени поражения, само ако някой ми даде възможност. Може би бих могла да убедя съпруга си, че се нуждае от тренировки.

Лейди Дагоберт вдигна поглед от малкото писалище, където пишеше писма на, както тя се изрази, всеки, който имаше значение.

— Смятам, че да намушкваш с вилица съпрузи показва липса на морал — обяви тя.

— Това е, защото би набила със сопа Дагоберт, ако поиска — измърмори Хенри на Кейт.

— Да поговорим за утрешния бал — извика Арабела, след бърз поглед към майка си. — Госпожице Далтри, какво ще облечете? Имате толкова безупречен вкус... ще носите ли чифт стъклени пантофки?

Кейт отвори уста, но Хенри се намеси:

— Стъклени пантофки? Какви са те? Нещо, което съм пропуснала заради това проклето пътуване в чужбина миналата пролет, сигурно.

— Те са най-прекрасните пантофки на света — изпадна във възторг Арабела. — И госпожица Далтри ги въведе на мода. Искане ми се само да имам чифт такива, но мама е много безсърдечна по въпроса.

— Със същия успех може да са направени от диаманти, защото струват почти толкова — каза лейди Дагоберт, отново вдигнала глава. — И са загуба на пари.

— Вероятно ще се счупят и ще ти порежат пръстите ли? — попита Хенри с интерес. — Мисля, че навярно съм твърде пищна, за да се напъхам в стъкло.

— Не са наистина направени от стъкло — каза Кейт и разрови в паметта си, опитвайки да си спомни какво бе казала Розали за тях. — И да, ще ги нося.

— Всичко изключително модерно е ужасно скъпо — поясни Хенри. — Гардеробната ми беше отрупана с щраусови пера след тази луда година в двора. Струват доста, а с тежестта на седем от тях получавам ужасно главоболие.

— Аз ще нося бяла сатенена фуста със златна драперия от брюкселска дантела на бала — обяви графинята. — С осем бели щраусови пера. Изглежда не страдам от неприятните ефекти на подобно оперение.

— Бяло, бяло, бяло — измърмори Хенри. — Човек да си помисли, че е булка. Някой трябва да й каже, че с толкова много сняг разораното поле винаги изглежда десет пъти по-широко.

— Хенри! — възкликна Кейт и лудо се закикоти.

— Права си да ме поправяш — отвърна кръстницата й. — Това поле не е било разоравано от години.

— Аз ще нося туника с драперия на бала — обади се Ефи. — Кажи ми какво ще носиш, Виктория. Намирам те за такова вдъхновение.

Кейт нямаше ни най-малка представа.

— Донесох три или четири тоалета с мен — каза тя нехайно. — Никога не решавам до последната минута.

— Косата ви в гръцки или в римски стил ще бъде? — попита лейди Арабела.

— Наистина не знам — отвърна Кейт и сръга Хенри в безмълвна молба да смени темата на разговора. — В момента съм увлечена от перуките си.

— Донесох с мен великолепна перука — каза Арабела.

— Джентълмените не се интересуват от перуките на момичетата — намеси се графинята и отново вдигна поглед. — Казвала съм ти отново и отново, Арабела, един джентълмен поглежда към косата на една жена, за да види какъв цвят коса ще предаде на децата си.

Последва миг на мълчание.

— Хубаво е, че харесвам перуки — каза Хенри. — Иначе тримата ми съпрузи можеха да гледат в друга посока.

— Извинявам се заради майка си — тихо промълви Арабела.

— Чух те, дъще — изрече графинята. — Ако има нужда от извинения, аз сама ще ги изкажа — тя погледна към канапето. — Съжалявам, Хенри. Не ми е работа да говоря за деца пред теб.

— Минаха години от тогава — отвърна Хенри и леко сви рамене. — Но знаеш ли, Мейбъл, мисля, че това е първият път, в който ме наричаш с името, което предпочитам.

— Няма да го направя отново — каза графинята, връщайки се към писмото си. — Ужасно вулгарно е да се използват малки имена в разговор, какво остава за подобни прякори.

— Знаех си, че имам определена причина да харесвам името — възкликна Хенри. — Заради неизличимата ми вулгарност е.

— Ще ти кажа какво е вулгарно — каза графинята. — Вулгарен е начинът, по който госпожица Емили Джил прави мили очи на този принц. Е, той все пак *наистина* е принц.

— И при това изключително привлекателен — намеси се Хенри.

— Не е неприятен — призна графинята. — Но е чужденец и е принц, както и наш домакин. И се предполага, че има принцеса, която пристига днес, за да се омъжи за него. Емили Джил се взираше в него сякаш е бог или нещо подобно.

— Със сигурност не е — каза Хенри дълбоко шокирана. — Тези богове никога не носят дрехи, поне не и някой от мраморните статуи

на лорд Елджин. Прекарах много време да ги изучавам, така че знам.

— Приеми го, както искаш — заяви графинята.

— Тя е омаяна — намеси се Арабела. — Каза ми, че принцът ѝ се усмихнал миналата нощ и сърцето ѝ забило толкова бързо, че едва не припаднала.

— Дори той да не чакаше принцеса, никога не би се оженил за нея. Поддръжката на този замък трябва да е цяло състояние — каза лейди Дагоберт и се огледа. — Само разходите за поддържането на персонала сигурно са няколко хиляди лири годишно.

— Искане ми се да имам състояние — въздъхна Арабела. — Той е толкова красив.

— Няма да те омъжа за зестрогонец — заяви майка ѝ, довършвайки последното писмо със замах. — Ето... — тя повика един лакей. — Изпрати ги със следобедната поща, ако обичаш.

— Много мило от ваша страна — срамежливо каза Ефи. — Знам, че майка ми би ви казала същото, но беше толкова разстроена от новините за заминаването на лорд Бекам, че се оттегли в леглото.

— Майка ти има куража на мокро пиле — отвърна графинята. — Това ще свърши работа — в тона ѝ имаше сурова увереност. — Дори този негодник да избяга от кораба, на който принцът го е качил, няма да посмее да си покаже лицето пред възпитаното общество отново. Писах на всеки, когото познавам. А онези, които не познавам, не си струва да се познават.

— Наистина е много мило — повтори Ефи.

— Включително — продължи графинята — на някогашната госпожица Уодърспуун. Била е една от първите дами, които е прелъстил. За щастие годеникът ѝ е бил уговорен от люлката... знаете ли коя е сега?

Хенри се намръщи. Арабела, Ефи и Кейт поклатиха глави.

— Херцогиня Калвърт — каза графинята триумфално. — Писах на нея и на херцога. Познавах го, когато беше момче, разбира се. Помислих си, че е по-добре да знае истината за съпругата си.

— По мое мнение — обади се Хенри, — истината за нечий брачен партньор става ясна само след няколко седмици брак. Ако не и няколко часа.

— Съгласна съм — каза графинята. — Но не може да навреди. Ако Бекам посмее да си покаже носа в Англия, херцогът ще го отреже.

Има само едно нещо, което бих искала да знам.

Те я загледаха безмълвно. Графинята убеждаваше всички, че знае всичко, така че разкритието за невежество беше забележително.

— Защо го е направил? — попита тя.

— Мъжете от този тип не могат да се спрат — отвърна Хенри с неудоволствие. — И преди съм попадала на тях. Бекам не се е справял, така че е унищожил тези, които са имали смелостта да откажат авансите му, както нашата госпожица Ефи.

— Не *той* — прекъсна я лейди Дагоберт. — Принцът. Защо принцът го е подгонил така?

— Негово Височество е като крал — каза Арабела с благоговение. — Вижда несправедливост и я поправя, като крал Соломон.

— Мисля, че съвестта му не може да търпи несправедливост — включи се Ефи и гласът ѝ придоби драматична нотка. — Като ангел на отъмщението, той слиза с небесен меч и покосява злодея.

— Не си научила тези безсмислици в Свети Андрю — каза графинята, мръщейки се на Ефи. — Не ме карай да мисля, че трябва да си поговоря с майка ти. Ще те накара да прочетеш Библията още тази вечер.

— Моля ви, не казвайте нищо на майка — отвърна разтревожено Ефи. — Тя вече изрази притесненията си, че танците тази вечер ще бъдат прекалено изнурителни за мен. Нямам търпение да видя руската принцеса. Очевидно се очаква да пристигне преди вечеря.

— Танци тази вечер, така ли? — рече графинята — И бал утре. По-добре да се оттеглим за една хубава почивка, Арабела. Напълно изтощена съм от цялото това драскане по хартията. Ефронзия, ти идваш с мен.

Ефи и Арабела послушно се изправиха на крака и излязоха от стаята като кралски кораб, теглен от две малки лодки.

ГЛАВА 27

Хенри проследи с поглед как си тръгват, а след това се обърна към Кейт:

— Предполагам, че *ти* не знаеш нищо за невероятния изблик на рицарско поведение от страна на принца?

— Може и да съм му споменала безизходицата на Ефи — отвърна предпазливо Кейт.

— И той се е втурнал като рицар в бляскави доспехи да изпълнява заповедите ти? Любопитно, мила моя. Много любопитно. Ако бях на твое място, щях да съм внимателна. Когато мъжете започнат да се държат като членове от двора на крал Артур, обикновено планират да търкат чаршафите, ако ме извиниш за израза. *Твоите* чаршафи, в този случай.

— О, не — изрече Кейт неуверено. Кръвта ѝ се сгореци от картината, изникнала в ума ѝ — Гейбриъл, оплетен в чаршафите ѝ, ръцете му, придърпващи я към него, неговите...

— О, да — потвърди Хенри. — Не залагай парите си в игра на карти, скъпа моя, защото греховете ти са изписани на лицето.

— Грехове? Не съм...

— Бъдещи грехове — поясни кръстницата ѝ. Но в очите ѝ имаше усмивка. — Само не се прави на глупачка. Знаеш ли как да се предпазиш от забременяване?

— Да — каза Кейт. Бузите ѝ се сгоресиха от червенина. — Но няма нужда да го знам. Казах му... — тя затвори уста.

— Забележително — изрече Хенри. — За съжаление, бъдещата му съпруга очевидно ще пристигне в имението всеки момент. Би ли заела нейното място, ако можеше?

Кейт поклати глава и пое изящната малка чаша, която Хенри ѝ подаде.

— Не.

— Защо не? Той е красив, има хубави крака и не мирише. Можеш да попаднеш и на много по-лош.

— Той е като копие на баща ми — отвърна равно Кейт, — до самия факт, че му се налага да се ожени за пари. Вината не е точно негова, нито пък баща ми е бил виновен. Но няма да лежа в затъмнена стая, докато съпругът ми е навън и ухажва други жени.

Хенри прехапа устната си.

— Чувствам нежелано пробуждане на вина. Трябва да ти кажа, че обикновено никога не си позволявам тази емоция.

— Нямах предвид теб — промълви Кейт. — Честно казано, много ми се иска баща ми да беше лудувал с теб, вместо с Мариана. Просто искам да кажа, че той не е обичал майка ми. Не я е ценял и дори не го е било грижа за нея истински. Искam *истински* брак, Хенри.

— Истински брак... Трудно е да разбере какво имаш предвид с това, съкровище. Бракът е сложно същество.

— Със сигурност е по-малко сложно, ако човек започне с уважение и привързаност — каза Кейт.

— От къде знаеш, че принцът не изпитва това към теб?

— Изпитва похот — отвърна прямо тя. — Което не значи много.

— Без похот няма нищо друго — възрази Хенри. — Между мъжете и жените, имам предвид. Само помисли за предполагаемия си годеник, лорд Димсдейл. Ако една жена е достатъчна късметлийка да изпита похот към него, привързаността може да последва. В противен случай... не съм толкова сигурна.

— Гейбриъл не харесва факта, че му се налага да се жени за пари. Не подхожда на характера му, така че ме ухажва в свободното си време. Играе си с идеята да ме направи своя любовница. Изпълнява ролята на принца, запленил от дъщерята на свинаря.

Последва кратко мълчание.

— Това е доста студена преценка — каза Хенри накрая. — Аз го виждам повече като страстен мъж, от онзи вид, който би преминал и през огън, ако срещне жената за него.

— Никой принц не може да го стори — отвърна Кейт. — Бракът му е въпрос на кралски протокол и преговори, както и други подобни неща.

— Не можеш да кажеш, че е като баща ти в това отношение — изтъкна Хенри.

— Баща ми трябваше да се ожени за теб.

— Тогава ти нямаше да си тук — изрече кръстницата ѝ. — Още повече, че обичах първия си съпруг. Обичам и Лем. Вторият ми съпруг не беше ужасен, макар да не мога да кажа, че бях ентусиазирана като него. Не искам да мислиш, че Джулиет просто е чезнела, защото не е така. Аз също не съм.

Кейт се разсмя.

— Не мога да си представя ти да чезнеш.

— Именно — потвърди Хенри. — Няма полза от това.

— Просто не бих искала да се омъжа заради пари.

— По-важното е да не се влюбиш в някого, *който* се жени заради пари.

— Няма — обеща Кейт.

— Искане ми се да ти вярвах — отвърна ѝ тя доста печално. — Самата аз бих се влюбила в принца, ако бях на твоята възраст.

— Ще намеря мъж, който ще ме обича заради мен самата и после ще се влюбя в *него*.

— Опитвам се да си спомня дали някога съм била толкова млада като теб, но ако е било така, споменът е загубен в мъглите на времето.

— Не съм млада — заяви Кейт ухилена. — На практика съм старица, както ти нарече Ефи.

Хенри въздъхна.

— Предполагам, че горкият Данте вече не участва в състезанието? Мисля, че много те харесва.

— Той е чудесен мъж — изрече Кейт.

— Твърде скучен е, бедният ми, с всичките си разговори за косове и пастори. Накрая все пак ще се събере с Ефи. Макар че сега я харесвам много повече, отколкото преди.

— Той ще е късметлия ако се обвърже с Ефи — каза Кейт. — Тя ще го държи в напрежение. В нея има лека драматична жилка, нали знаеш.

— Видя ли лицето на графинята, когато Ефи описа принца, размахващ небесен меч? Определено умее да си служи с думите — Хенри се изправи. — Това ще бъде много, много интересна вечер. Надявам се, че руската принцеса наистина е красива... за собственото ѝ добро.

ГЛАВА 28

Докато вървеше след кръстницата си на излизане от стаята, Кейт не можеше да се съгласи с Хенри за *интересната* вечер.

Беше ли нормално, можеше ли да бъде нормално, да бъдеш завладян от нещо толкова силно, колкото изглежда беше нетърпението ѝ за вечерта?

От момента, в който се бе събудила сутринта, тя не можеше да се концентрира върху нищо друго, освен обещанието на Гейбриъл да я целуне, да я открие, да ѝ дари удоволствие. А не каза ли той... да я люби? Какво значеше това?

Манията ѝ стана по-голяма, след като беше ясно, че Гейбриъл е изпълнил своята част от сделката. Бекам беше на път за непознати земи, репутацията на Ефи беше възстановена и вероятно тя щеше да се омъжи след няколко седмици, ако лейди Дагоберт поемеше нещата в свои ръце.

Кейт трябваше да изпълни своята част от обещанието и да позволи на Гейбриъл да прави с нея каквото поиска.

Хенри отиде да намери съпруга си и Кейт продължи нагоре по стълбите, отчаяно опитвайки се да подреди мислите си.

„Да ѝ дари удоволствие.“ Звучеше... звучеше прекрасно. Всяка част от тялото ѝ потръпна от мисълта, обля се в топлина и се размекна. Беше като огън в кръвта, като някаква лудост. Не можа да се сдържи да не търси Гейбриъл навсякъде, мислейки, че може да се появи иззад ъгъла всеки момент.

Нужен ѝ бе целият самоконтрол, за да не слезе обратно по стълбището и да не се шляе в гостната, чакайки го. Или по-лошо, да се унизи като попита Уик къде може да бъде намерен брат му.

Самата мисъл накара гръбнака ѝ да се скове и тя забърза надолу по коридора, който водеше до западното крило.

Трябваше да му позволи целувката, каквато и да беше. Но нямаше нужда да се унижава като му позволява да разбере колко е нетърпелива.

Просто щеше да изтърпи каквото беше планирал... като запази достойнството си. Сърцето ѝ заби силно при мисълта и тя започна да въври по-бързо и по-бързо.

Не би трябвало да се изненада, когато зави покрай ъгъла на картинната галерия и се блъсна право в някого.

Не беше Гейбриъл. Знаеше го инстинктивно, защото цялото ѝ същество познаваше парливата му мъжка миризма. Този мъж миришеше леко на свинарник под мириса си на сапун.

— Ваше Височество — ахна тя и направи дълбок реверанс пред чичото на Гейбриъл, принц Фердинанд. — Извинявам се. Не гледах къде вървя.

— Госпожица Далтри, нали? — попита той, взирайки се в нея и примигвайки лудешки. Сивата му коса стърчеше право нагоре, а пенснето му беше закрепено точно на върха на носа му. — Нищо лошо не е станало, скъпа моя. Изучавах тези картини, опитвах се да осмисля част от историята на семейство Помрой. Историята е ужасно важна, нали знаете.

Той стоеше пред портрета на дългонос патриарх.

— Това е първият от тях — каза той. — Изглежда, че този приятел е построил замък през 1400 г.

— От колко време никой от фамилията Помрой не е живял тук? — попита Кейт. Любопитството замени притеснението.

— Векове — отвърна принц Фердинанд. — Тази сутрин се консултирах с някаква книга за родословието на благородниците, която стоеше в библиотеката. Родът спрял да съществува заедно с този на Тюдорите — той се придвижи надолу по коридора. — Виждате ли тази дама? Тя е последната от тях — принцът стоеше пред жена с нежно лице и малко момиче в скута. Носеше колосана дантелена яка, а малко куче подаваше нос изпод стола ѝ.

— Тя е била последната херцогиня? — поинтересува се Кейт и се зачуди дали кучето беше Пакостник, Денди или може би Фреди.

— Те не са били херцогини — поправи я той. — Нищо по-високо от барони, всъщност. Барони с добро положение, би предположил човек. Със замък с подобен размер, вероятно са били полезни на короната, доставчици на армията или нещо подобно. Англия е била доста сурово място в онези дни.

— Знаете ли името ѝ?

Принц Фердинанд извади лист хартия, покрит с нечетливи бележки.

— Еглантин — каза той след миг. — Или може би това е било името на детето. Не, била е лейди Еглантин. Нека да видя дали мога да намеря името на дъщеря й... Знам, че го записах някъде.

— Може ли да е било Мери? — попита Кейт и протегна пръст, за да докосне изрисуваната буза на усмихнатото момиченце.

— Изглежда е така — отвърна принцът, обръщайки листа наопаки. — Да, написал съм го тук. Родена през 1594, умряла през 1597 г. Била е само на три години, бедното мъниче.

— В градината има паметник за нея — каза Кейт.

— Вероятно е заровена в параклиса — предположи принц Фердинанд. — Ще погледна, но изглежда не мога да намеря ключа. Племенникът ми трябва да го е скрил някъде, Бериуик не знае къде е. Нямаме си свещеник, нали знаете. Всички религиозни останаха в Марбург, а ние грешниците се качихме на кораба за Англия.

Кейт отмести очи от Мери и майка й.

— За кого е била омъжена лейди Еглантин? За този джентълмен? — тя посочи към един свиреп на вид лорд, с ръка, подпряна на меча му.

— Доста скандално от нейна страна, изглежда тя не е била омъжена — отвърна той и прокара длан през косата си, което накара всичката сива перушина да се изправи нагоре. — Този джентълмен е брат й, последният лорд Помрой. Умрял по време на скандал и доколкото знаели, не оставил наследник. Той също никога не се оженил и, разбира се, Еглантин не би го наследила. Така че замъкът преминал към някакъв далечен братовчед, джентълмен на име Фицкларънс, и оттогава родът му заживял тук. Преди две години замъкът се превърнал в част от херцогство Марбург.

— Как, за бога, е станало това?

— Брат ми, Великият Херцог Албрехт Варл-Марбург-Баалсфелд, беше свързан с рода Фицкларънс чрез първородната дъщеря на краля на Прусия Фредерик Уилям Втори, принцеса Фредерика Шарлот, херцогинята на Йорк и Олбъни... и чрез втория ми братовчед с Каролин от Брънсуик — каза той, декламирайки имената като катехизис. — Някак си наред всичко това, Албрехт се сдобил със замък. Такива неща се случват по-често, отколкото си мислите.

След като Кейт никога не би си помислила за това, тя запази мълчание.

— Вероятно никой не го е било грижа за замъка — продължи принц Фердинанд, — и щял да си се разпадне, но Огъстъс търсеше начин да изгони безчестните си роднини — в гласа му се долавяше ръмжене, което достигна до ушите на Кейт.

— Англия е удобно място за живеене — предложи тя. — Вали доста, но сме свестни хора.

— Мога да го видя — каза принц Фердинанд. — И нямах намерение да омаловажавам това, скъпа моя. Всички усещаме ударите и стрелите на жестоката съдба от време на време. Този, когото съжалявам, е младият Гейбриъл. Няма да го разберете, като го гледате, но той е брилянтен. Абсолютно брилянтен.

— Наистина? — рискува да попита Кейт. Като мислеше за пламенните очи на Гейбриъл, за челюстта му... *наистина* човек разбираше, че е брилянтен, само като го гледаше.

— Взе най-високата степен. Кръстоса погледите на всички във вашия Оксфорд. Публикува някакъв труд, който ги принуди да се замислят за начина, по който разкопават старите места. Грижа го е, виждате ли. А много от тях — не.

Кейт го погледна и внезапно осъзна, че той говори за две неща: за Огъстъс, когото очевидно не го беше грижа за бързо примигващия си, застаряващ чичо и за Гейбриъл, когото го беше грижа за роднините му. Бе го беше грижа и за историята.

— Мисля, че принцът е щастлив да бъде тук с вас — каза тя.

— По-скоро иска да е в непознати земи и да се цапа в гробовете на крале и изчезнали градове — отвърна принц Фердинанд. — Но ето пък, аз съм достатъчно стар, за да знам, че животът не ти дава каквото искаш.

— Бихте ли искал да сте в Марбург, вместо тук?

— Не и в момента — изрече той. — Не и така както стоят нещата сега. Тези религиозни типове могат да са доста неприятни. Винаги карат човек да наизусти този или онзи ред от Библията — усмихна й се леко. — Още едно нещо, което научих в живота си — не се учим на доброта дори да наизустим цяло евангелие от Библията. А това е важното за мен.

И без думи за сбогуване, той се поклони и закрачи по посоката, от която Кейт беше дошла, оставяйки я да стои пред портретите.

Тя още веднъж погледна към Еглантин и дъщеря ѝ, Мери, а след това отново се отправи към стаята си.

Кога Гейбриъл щеше да поиска целувката си? Вероятно преди бъдещата му невеста да пристигне. Всичко беше твърде нелепо. Самата идея да целува сгоден мъж бе скандална. И някак си не я беше грижа.

В кръвта ѝ отново плъзна огън.

Щеше да си приготви парфюмирана вана. След всички тези години в работа за Мариана, все още намираше лукса на ваната за най-голямото удоволствие от живота на една дама.

След това имаше намерение да влезе в спор с Розали. Не искаше да носи „сърдечните си приятели“. Беше ѝ дошло до гуша да стърчи отпред като нос на кораб, както и от чувството, че излага гърдите си на поднос, за да ги зяпат мъжете.

Макар, разбира се, да имаше най-голямо значение кой зяпаше.

Самата мисъл за очите на Гейбриъл и начинът, по който бе гледал мокрия ѝ корсаж, след като я спаси от езерото...

Тя рязко отвори вратата на стаята си с мисълта да дръпне връвта на звънеца и да повика прислужницата си. Втурна се вътре, протегна ръка... и замръзна.

Не беше сама.

ГЛАВА 29

Беше се настанил на стола до прозореца и четеше, а слънцето позлатяваше косата му.

— Не бих дърпал тази връв, ако бях на твое място — каза той и обърна страницата. Лукава усмивка повдигаше ъгълчетата на устата му. — Прислужницата ти може да се шокира.

— Гейбриъл — изрече тя, чувствайки как кръвта пулсира през тялото ѝ. Обзе я ужасна, странна радост. — Какво правиш в стаята ми?

— Чакам те — отвърна ѝ и най-накрая вдигна очи. — Длъжница си ми. В случай, че си забравила.

— Чух нещо по въпроса — потвърди Кейт и се отдалечи от него към противоположната част на стаята. С присъствието му, сякаш помещението се бе смалило. — Къде е Фреди? Обикновено спи в леглото докато ме няма.

— Този, за когото трябва да питаш, е Цезар — каза Гейбриъл. — Кучето е избухливо като леля ми Софонисба, а това вече си е постижение.

Кейт се намръщи и погледна към другата част на леглото.

— Какво си направил с тях?

— Фреди е тук — отвърна той. — Мързеливо приятелче.

Тя се огледа и видя Фреди да лежи между подлакътника на креслото и крака на Гейбриъл. Брадичката му почиваше на бедрото на принца, а на лицето му беше изписано изражение на пълно блаженство. Тя се разсмя.

— Е, тогава какво стана с Цезар?

— Заключен е в гардеробната ти — каза Гейбриъл. — Мисля, че този пес ме помисли за натрапник.

— Ти си натрапник — отвърна Кейт и отвори вратата към малката си гардеробна. — Ето те, Цезар. Опита ли се да ме предупредиш, че някой е нахълтал в стаята ми?

— Помислих, че ще получи апоплектичен пристъп — изрече Гейбриъл.

Сега Цезар изглеждаше смирен. Изръмжа към ботушите на Гейбриъл, но иначе устата му остана затворена.

Кейт се отпусна на колене и го взе в себе си.

— Ти си добро куче — каза му. — Знаел си, че на този подъл принц не му е мястото в стаята ми, защото може да съсипе репутацията ми и си направил каквото си могъл, за да съобщиш на всички, нали?

Цезар изджафка тихо и утвърдително.

— Човек почти би си помислил, че харесваш това животно — отбеляза Гейбриъл и остави книгата си.

Тя го погледна над копринената глава на Цезар.

— Трябва да напуснеш стаята ми, Гейбриъл. Ако някой узнае, че си бил тук...

— Знам — отвърна той и издърпа дълга черна дантела. — Донесох воала. Никой няма да ни види да напускаме стаята заедно.

— Никъде няма да ходя с теб — изрече тя веднага. — Искам вана, а след това ще си почина преди вечерта. Принцесата ти пристигна ли вече, между другото?

— На път е — каза й Гейбриъл. — Би трябвало да е тук след няколко часа. Уик е хвърлил в смут цялата прислуга заради това.

Кейт го погледна със съмнение.

— Трябва да си... Вълнуваш ли се, че ще я срещнеш?

— Във възторг съм — отвърна той равно. — Тази вечер има танци, а ти не можеш да танцуваш.

— Мога да опитам — изрече тя с достойнство.

— Не и когато не си взимала уроци. Не и когато не искаш никой да узнае, че не си Виктория. За щастие, като се има предвид пристигането на принцеса Татяна, никой няма да забележи, ако не се появиш. Ще са прекалено заети да я зяпат.

— Ще забележат, ако *ти* не танцуваш — изтъкна тя.

— Ще трябва да идвам и да си отивам — каза Гейбриъл.

— Да идваш и да си отиваш от къде? — попита го подозрително. — Обещах ти само една целувка, Гейбриъл. Караш го да звучи като събитие.

— Миналата нощ поех живота си в ръце, когато се сбих с този мерзавец — каза той с невинен поглед. — Разбира се, очаквах да прекараш известно време с мен.

— Да прекарам известно време къде? — попита тя. — Беше ли наистина в опасност?

Той протегна длан. Все още коленичила и с Цезар в скута си, Кейт се наведе и видя мъничка рана на едно от кокалчетата му.

— Мили боже. Бих могла да припадна само като помисля за опасността, в която си бил.

— Горката — отвърна той. — Мисля, че трябва да оставим Фреди тук, какво ще кажеш? — той прокара пръст по гладката глава на кучето. — Не бихме искали да го засраим — Фреди въздъхна дълбоко. — Уик ще изпрати лакей, който да изведе кучетата по-късно.

— Никъде няма да ходя — заяви Кейт. — Както казах, възнамерявам да взема вана и да си подремна.

— Одобрявам — отвърна той. — Ще бъде саможертва, но ще те оставя да се изкъпеш сама, обещавам.

— Тук ми харесва — каза му упорито.

— Покоите ми са в кулата — обясни Гейбриъл. — Моля те, Кейт. Ще ти покажа онзи съд, онзи, в който са били ашиците.

Тя отвори уста, за да каже не, но в очите му имаше сянка на несигурност. Също и нещо друго, нещо, което никога не бе виждала в мъжки поглед досега.

— Татяна още не е тук — промълви той. — Не е в моя замък. Моля те.

Очите ѝ се насочиха към устата му и в този миг бе изгубена.

— Ами прислужницата ми? — попита безпомощно. — Скоро ще дойде да ме облече.

— Казах на Уик да я държи заета.

— Казал си на Уик? — тя скочи на крака и Цезар скочи на пода. — Какво точно каза на Уик?

Гейбриъл също се изправи.

— Повярвай ми, бях в по-голяма опасност от Уик, отколкото от Бекам. Беше побеснял, когато му заявих, че ти ще...

— Не мога да повярвам, че си ми казал това! — извика Кейт. — Не знаеш ли какво си направил? Всеки в този проклет замък ще мисли, че съм повлекана преди вечерта да е свършила!

Гейбриъл стисна зъби.

— Уик ми е брат. Той е дясната ми ръка и най-близкият ми приятел. Никога не би изрекъл и дума, ако не заради друго, то поне

защото дълбоко не одобрява.

— Така и трябва — сопна се тя. — Не мога да дойда в покоите ти! Дори да бъда видяна в коридора, водещ към тях, е равносилно на съсипана репутация.

— Няма да те видят — увери я Гейбриъл. — Леля ми е настанена в същата кула, в която съм аз, а ти ще носиш нейния воал.

— Това е прекалено опасно — каза тя. — Може да се натъкнем на познат на принцесата. Ами ако срещнем лейди Дагоберт? Тя ми каза наскоро, че познава всички. Алджи ще се чуди къде съм.

— Уик вече информира лейди Рот и предполагаемия ти годеник, че страдаш от стомашно неразположение — веднага отвърна той.

— Много си позволяваш — заяви тя и го изгледа заплашително.

— Моля те, Кейт.

Тъжната истина беше, че неговото „моля те“ бе неустойимо.

— Предполагам, че бих искала да видя малкия съд. Бих могла да те посетя за час. Най-много — добави тя.

Той протегна воала към нея.

— Ако обичаш, любима.

— Не ме наричай така — нареди тя и намести плата, така че плътния пласт черна дантела застана между нея и света. — Не съм твоята любима. Просто съм... просто съм...

— Кажи ми — отвърна той и пое ръката ѝ. — И за да задам предишния си въпрос по различен начин, какво си ти? Уик искаше да знае същото и заплаши да ме убие, когато казах, че за мен си най-красивата жена, която някога съм си мечтал да съблазня. Не че планирам да го сторя.

— Почти ми се иска да те беше убил — каза Кейт. — Сигурна съм, че всичко това ще свърши зле.

— Е, само помисли върху това — всеки би помислил, че флиртувам с госпожица Виктория Далтри, не с теб — отвърна Гейбриъл.

— Те вече си го мислят — изрече Кейт унило. — Виктория ще ми е бясна.

— Защото си развалила репутацията ѝ?

— Дори не е изживяла забавлението от флирта — изтъкна тя. — Да не споменаваме факта, че Виктория е влюбена истински в Алджи.

— Намирам това трудно за вярване — каза Гейбриъл. — Той беше с нас миналата нощ, знаеш ли. Каза ми, че щял да учи в Оксфорд, но преценил, че е загуба на време.

— Да, това е Алджи — потвърди тя примирено. — Съжалявам.

— Остър завой надясно и не сме видели жива душа. Защо съжаляваш? Той очевидно е издънка на *мое* семейно дърво.

За неин ужас, в този момент тя чу жизнерадостен, познат глас някъде наблизо.

И този глас пееше.

— Точно тази сутрин през пролетта дойдох аз — пееше Алджи доста мелодично. За неин ужас, звучеше леко подпийнал. — И намерих красавица напълно гола... — той спря, очевидно ги беше забелязал.

Кейт опита да надникне през воала, но всичко, което можеше да види, бяха силуети на хора, изглеждащи като движещи се въглени.

— Принцеса Мария-Тереза, мога ли да ви представя лорд Дюбери и лорд Димсдейл — произнесе Гейбриъл.

Тя се наклони в несигурен реверанс, мърморейки нещо.

— Голямо удоволствие е да се запозная с вас — каза лорд Дюбери.

Алджи без съмнение правеше един от дълбоките си, стигащи до пода поклони.

— Отстъпи, за бога, човече — каза Дюбери. — Ще паднеш, ако се накланяш напред по този начин.

Сърцето на Кейт биеше толкова силно, че имаше чувството, че всички го чуват. Ако Алджи я разкриеше, щеше да бъде едно, но лорд Дюбери...

— Надявам се, че сте в добро здраве, Ваше Височество — изрече жизнерадостно Алджи.

— Леля ми без съмнение е шокирана от песента ви — отвърна Гейбриъл преди тя да успее да каже нещо. — Опиянен сте от гроздето ли, виконте? — той звучеше по-помпозно, отколкото би могла да си представи.

— Бяхме на обиколка из винарските изби с Бериук — потвърди Алджи. Да, той определено беше леко подпийнал, ако не и напълно пиян. — Прекрасна колекция вино имате, Ваше Височество.

— Ще придружа леля си до покоите ѝ — каза Гейбриъл. — Ако ни извините, джентълмени.

— Предполагам, че тя е и моя леля, в определена степен — каза Алджи. — Да поема ли другата ви ръка, Ваше Височество?

Кейт се сви към Гейбриъл и силно поклати глава.

— Принцесата е много придирчива към тези, с които се сближава — изрече Гейбриъл. Гласът му звънна авторитетно, сякаш беше самият Велик Херцог.

— Разбира се — отговори забързано Алджи. — Нямах намерение да се отнеса непочтително, Ваше Височество.

С огромно облекчение тя чу тропането на токовете им, докато продължаваха надолу по коридора. А после, точно когато звукът замлъкна, чу Алджи да казва:

— Жената изглежда като отвратителна коза в тези дрехи. Някой трябва да ѝ каже, че тук не живеем с монахини.

От страна на Дюбери се чу мърморене и последната дума имаше Алджи:

— Само казвам, че прилича на самата Смърт. Може да я използва, за да плаши децата нощем.

Дланта върху ръката на Кейт трепереше.

— Спри да се смееш! — изсъска тя.

— Не мога — отвърна Гейбриъл задавено. — Човек никога не бива да се сближава с роднините си. Толкова е унизително за *amour propre*^[1].

— Какво значи това? — попита Кейт. — Стигнахме ли вече?

— Само стълбите вляво — промълви той и хвана по-здраво лакътя ѝ. — *Amour propre* е чувството на човек за самия него. Самата идея за Алджернон, красящ семейното ми дърво, намалява самоуважението ми.

— Хубаво — отвърна твърдо Кейт. — Вероятно за първи път в живота си Алджи е бил полезен.

[1] *Amour propre* — самоуважението (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Високо каменно стълбище се виеше по вътрешната стена на кулата. Кейт се концентрира да не се препъне в дългия до земята воал и опита да не мисли за глупавата грешка, която правеше, изкачвайки тези стъпала.

Гейбриъл имаше намерение да я съблазни. Знаеше го. Тогава защо, защо изкачваше стъпало подир стъпало към бърлогата му, така да се каже? Щеше ли да бъде втората от дъщерите на баща си, която ще опозори паметта му като остане неомъжена и с дете?

Не че паметта на баща ѝ би могла да бъде опозорена, напомни си тя. Каквото и позор да имаше, той сам си го беше причинил. Самият спомен за него и изневерите му я накараха да стисне зъби.

Щеше да види малкото съдче на Гейбриъл. И щеше да му позволи да я целуне. Но нищо повече, и то само защото — би било глупаво да го отрича пред себе си — беше ужасно запленена от този мъж.

Кое то вероятно се случваше на принца най-малко всеки вторник и освен ако не искаше просто да подхрани арогантността му, никога не би му позволила да научи. Затова, когато отхвърли воала, изобрази на лицето си равнодушно изражение, сякаш редовно посещаваше покоите на джентълмени.

Сякаш същите тези джентълмени планираха да я целуват необуздано и до полуда, и единственото нещо, което стоеше между тях и добродетелта ѝ, бе силата на волята ѝ.

За негово нещастие, волята ѝ, която я бе превела през седем години на тежък труд, скръб и унижения, щеше да ѝ помогне да осуети плановите на принца и тя щеше да остане невредима след тази среща.

— Каква прекрасна стая! — извика тя и се завъртя. Отвън двете кули на замъка изглеждаха ниски и кръгли като шапките на пекари. Но стаите вътре бяха просторни и с високи тавани. — Сложил си стъклени прозорци — каза одобрително и се приближи, за да погледне.

— Бяха си тук, когато пристигнах — отвърна Гейбриъл и застана до рамото ѝ.

— И каква гледка — възкликна тя.

Замъкът се извисяваше на върха на нисък хълм. Прозорецът, до който стоеше сега, гледаше към задната част на замъка и поддържаните ливади се простираха пред нея, поръбени в далечината с редица от букове.

— Лабиринтът изглежда толкова лесен като го гледаш отгоре — измърмори тя, допряла пръсти върху хладното стъкло. — И все пак Хенри и аз не можахме да стигнем до центъра и излязохме ей там, до клетката на щрауса.

— Лесно е, но е умно измислено. Ще ти покажа как да стигнеш до центъра — облегнат на стената, той гледаше нея, а не лабиринта.

Очите му сякаш я галеха и изпращаха предупредителни тръпки надолу по гръбнака ѝ. В същото време, дълбоко в тялото ѝ се плъзна топлина. Не би трябвало да я гледа по този начин. Обиграните прелъстители не гледаха така. Не нашепваха неща, които предполагаха бъдеще отвъд настоящето, бъдеще отвъд тази малка стая.

— Мога да остана само за една-две минути — промълви тя, колкото на него, толкова и на себе си.

— Гледката оттук ще ти хареса — каза Гейбриъл, пое дланта ѝ и я поведе през стаята. Прозорците на отсрещната стена гледаха надолу към прашната алея, по която беше пристигнала с Алджи само преди няколко дни. Гледан отгоре, пътят се извиваше, криволичещ във виолетовата далечина, където слънцето се скриваше в тъмна горичка.

— Кара те да мислиш за вълшебна приказка — каза тя възхитена.

— Такава, в която принцът те очаква в краката ти? — изрече го безгрижно, но в гласа му имаше и нещо друго.

— Една принцеса пътува по този път — изтъкна Кейт, след което отново се извърна и започна безцелно да обикаля из стаята, докато не се опря в леглото. Тя смени посоката, сякаш се бе изгорила, и се насочи към противоположния край на помещението.

— Е, може би трябва да се целунем сега.

— Не още — отвърна Гейбриъл.

Кейт седна на един красив малък стол, тапициран в кораловочервено кадифе и продължително занাগлася полите си, а после вдигна очи. Беше уморена от играта на остроумие помежду им.

Тя бе твърде изтънчена за нея и твърде много напомняше за сложните и префинени разговори, които Хенри навярно беше водила със своя любим.

— По-рано зададе правилния въпрос — каза тя. — Коя съм аз? — той седна срещу нея, без да сваля очи от нейните. — Аз съм най-голямата дъщеря на баща си, Виктор Далтри. Той бе най-младия син на граф и имаше хубаво имение, построено с парите от зестрата на майка ми. След като тя почина, той остави цялото имение на мащехата ми — Мариана, която го подари на собствената си дъщеря, Виктория.

— Не си незаконородена — заяви той.

— Не. Родителите ми бяха венчани.

— И дядо ти е бил граф.

— Нямам почти никаква зестра — продължи тя. — Мариана отпрати гувернантката ми и повечето от домакинския персонал преди седем години, когато баща ми умря. Мога да се пазаря за цената на хляба, мога да кърпя чорапи. Но не мога да танцувам полонез^[1].

Той пое дланта ѝ и я обърна.

— Съжалявам.

— Би трябвало да си тръгна преди години, но това би значело да оставя прислугата и наемателите на баща ми на милостта на Мариана. Останах, макар мащехата ми да уволни управителя на имението. Не можеше да уволни мен, нали разбираш.

Гейбриъл доближи дланта ѝ до устните си и я целуна.

— Продължавай.

— Няма друго за казване — отвърна тя. — Сега реших да си тръгна, така че Мариана вероятно ще изхвърли повечето от наемателите ни, които едва свързват двата края. Миналата година реколтата беше слаба.

Той кимна.

— Жената, която е на път да пристигне при теб... тя е принцеса.

С жест, толкова елегантен и толкова естествен за него, Гейбриъл се плъзна от стола и падна на колене до нея.

— Вярно е.

— Брат ти Огъстъс е задник, задето е изхвърлил семейството си, но ти трябва да издържаш замъка. Знам какво е да имаш подобни отговорности.

Той затвори за миг очи и цветът на миглите му беше като цвета на съжалението. С пронизваща печал, тя осъзна, че никога нямаше да забрави този принц.

Не заради тъмната му красота, пламенните очи или буйната коса, а заради начина, по който бе приютил странните си роднини, менажерията, хироманта на леля си, и дори щрауса, и ядящото Маринована храна куче. Заради начина, по който я гледаше. Начинът, по който се смееше. Начинът, по който беше махнал плевелите от лицето на Мери.

И тя никога, никога нямаше да забрави мига, в който един принц бе коленичил до стола ѝ. Дори когато остарееше и посивееше и се замислеше за живота, който се надяваше да е бил много задоволителен, все още щеше да си спомня това.

— Ако не бях принц, щеше ли да ме приемеш? — изрече го с толкова нисък глас, че тя почти не го чу. — Да го кажем по друг начин, ако имаше хиляди паунда, Кейт, ако имението на баща ти ти принадлежеше, щеше ли да ме купиш? Защото от това се нуждаех, нали разбираш. Нуждаех се от жена, която да помисли, че си струвам цената и брат ми ми намери една в Русия.

— Не ме питай това — прошепна тя. — Майка ми е купила баща ми и той никога не ѝ даде и миг щастие. *Никога* не бих купила някой мъж.

Гейбриъл отново наведе глава.

— Въпросът е неуместен. Извинявам се, че те попитах.

— Защо ме попита?

— Имаш ли представа какво е да си принц? — отново рязко изправи глава и в очите му имаше горчивина, а устата му се присви в права линия. — Не мога да правя каквото пожелая. Не мога да се ожена, за която пожелая.

Тя прехапа устни.

— Научен съм да поставям честта и дома си над всичко. Мисля, че цялото това напрежение подлуди в известна степен Огъстъс. Той е задник, както каза ти. Но също е и осакатен от бремето да има толкова много души, които да зависят от него.

— Съжалявам — прошепна Кейт.

— Бих искал поне веднъж, някоя жена да ме види като нещо различно от човек с корона. Просто като мъж, не по-различен от

другите — думите се откъсваха от дълбините на душата му.

Тя го спря като сложи длани върху лицето му.

— Шшт — устните му бяха хладни и меки под нейните и за миг Кейт просто застина в една невинна целувка, като тези, които девойките разменяха помежду си.

Но кожата му под пръстите ѝ беше бодлива, а мирисът му, мъжкият му мирис, я посрещна, и устата ѝ се разтвори инстинктивно. Едно погалване на езика ѝ и ръцете му я обгърнаха, силни като стоманени обръчи.

Тя залитна напред към гърдите му и Гейбриъл плъзна ръка под краката ѝ и просто я задържа така, притисната към него. Устата му беше бавна и пламенна едновременно. Целуваше я толкова сладко, че би заридала и все пак топлината, която се плъзгаше по краката ѝ при всяко докосване на езика му в нейния, съвсем не я караше да плаче.

Тя измърмори несвързано и обви ръце около врата му.

— Да — прошепна той яростно. — Така е с нас, Кейт. Нали?

Тя не можа да отговори, защото го чакаше да я целуне отново.

— Моля те — промълви накрая.

Той се разсмя, тъмен звук, който беше като сладко вино, плъзгащо се във вените ѝ.

— Засега си моя, Кейт. Чуваш ли ме?

Тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Не принцът, а мъжа — прошепна му, прокарайки длани през гъстата му коса, така че панделката му се плъзна върху едното рамо и падна на земята. — Гейбриъл, не Негово Височество.

— А ти си Кейт, моята Кейт — каза ѝ той. Устните му се отъркаха в нейните, сякаш бяха млади ухажори, твърде простовати, за да познават порока. — Няма да отнема девствеността ти, защото ти трябва да я отдадеш, а не аз да я взема. Но Кейт, предупреждавам те сега, възнамерявам да взема всичко останало.

Той я погледна и изражението в очите му беше чиста порочна покана. Кейт почувства как устните ѝ се извиват несъзнателно.

— Откъде знаеш — прошепна тя, — че няма да сторя същото с теб?

Гейбриъл затвори очи за миг.

— В това не се съмнявам.

Тя се наклони напред и облиза внимателно, силния му врат. Тръпка премина през тялото му и той се изправи, като все още я държеше. Кейт помисли, че ще я положи на леглото и ще разкъса дрехите ѝ.

Но вместо това той нежно я остави обратно на кадифения малък стол.

— Остани — заповяда ѝ, сякаш тя беше Цезар.

— Гейбриъл — промълви Кейт, осъзнавайки дрезгавия тембър на гласа си. — Няма ли... няма ли да ме целунеш отново? — и се изправи, защото не беше добра в приемането на заповеди, както би могла да потвърди Мариана.

— Толкова по-висока си от другите жени — изрече той. Постави пръст на носа ѝ, а после бавно го прокара надолу до брадичката ѝ. — Имаш красив нос.

— За този комплимент мечтаех — отвърна тя иронично.

— Това е моята вечер — припомни ѝ Гейбриъл — и я планирах много внимателно.

Кейт постави ръце на бедрата си. Почувства се дръзка, чувствена и радостна едновременно, сякаш желанието и смехът бълбукаха във вените ѝ.

— О, значи си мислиш, че можеш просто да се разпореждаш с мен?

— Ще трябва да идвам и да си отивам — каза той и ѝ се ухили. — Но знаеш ли какво съм намислил, Кейт?

Тя поклати глава.

— Някоя дяволия, без съмнение — измърмори тя.

— Ще те подлудя — каза Гейбриъл небрежно. — Ще те целувам и ще те дразня, и ще те вкусвам... и ще си тръгна. А после ще се върна и отново ще направя същото. И отново.

Устата ѝ остана отворена.

— Така ли? — за неин срам, гласът ѝ не прозвуча толкова скандализиран, колкото изпълнен с любопитство.

Той се отдръпна от нея.

— Каза, че искаш да си починеш. Какво би искала първо, вана или дрямка?

Кейт огледа голямата кръгла стая. Част от нея беше отделена със завеса в единия край, но освен това, нямаше друго помещение.

— Искаш да подремна? Тук? — той сигурно нямаше представа как кръвта бушува във вените ѝ, как стопля части от тялото ѝ, за които рядко мислеше. — Не съм сигурна, че в момента мога да почивам.

— Разбирам — отвърна Гейбриъл толкова учтиво, сякаш ѝ бе предложил чаша чай. — Може би по-късно. Е, опасявам се, че трябва да се облека за вечеря. Би ли искала да седнеш? Няма да отнеме дълго.

Кейт примигна. Да не би да възнамеряваше да се съблече пред нея?

— Ами камериера ти?

— Беше му наредено да помага на Уик за тази вечер — обясни той и се ухили. — Така че трябва сам да се облека — протегна се и започна бавно да развързва шалчето си.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита Кейт, хипнотизирана от златистата кожа, която се появи, когато той издърпа плата.

Докато я гледаше, Гейбриъл поклати глава и се разкрачи. Сякаш по команда, движението накара очите ѝ да се отправят към краката му. Бричовите му бяха тесни, прилепнали по бедрата. Засрамена, тя рязко вдигна поглед.

С плавно движение той свали самото си и го хвърли върху леглото. Носеше жилетка от раиран шантунг, поръбена с алено. Прилепваше по гърдите му. Красива ленена риза се показва, когато Гейбриъл небрежно я издърпа от колана на бричовите си.

Кейт гледаше като изпаднала в транс, без да изрече и дума. Почти се почувства като в цирк, на специално частно представление. Около Гейбриъл имаше аура на театралност и драматичното, насмешливо пламъче в очите му показваше, че се възползва от всяка секунда на вниманието ѝ.

— Имам нужда от помощ с маншетите си — каза той. С лека стъпка, той протегна едната си ръка към нея. Тя наведе глава над снежнобелия лен и откопча малките рубинени копчета, които държаха маншетите.

Без да каже и дума, Гейбриъл протегна и другия маншет. Беше странно еротично, начина, по който обръщаше китката си, начина, по който ризата падаше по ръката му.

— Как получи това? — попита Кейт, докосвайки един бял белег на ръката му.

— При разкопки в Египет — отвърна той. — Преди две години. Бях ухапан от змия багра. Единственото лекарство е да разрежеш ухапаното място колкото можеш по-бързо и да оставиш кръвта да изтече. За щастие имах нож под ръка.

— Ужасно! — възкликна Кейт. — Но е дало резултат?

— Бях болен няколко дни, но в кръвоносната ми система не беше проникнала много отрова — той отстъпи назад и ръкавите му се смъкнаха до лактите.

Тя си представи как Гейбриъл разрязва собствената си ръка и замръзна.

— Кейт — промълви той.

Тембърът на гласа му беше някак дълбок и това изпрати лека тръпка надолу по краката ѝ. Той си играеше с най-горното копче на жилетката. Очите ѝ бяха привлечени от тези сръчни пръсти. Откопча го и се придвижи на второто. Устата ѝ пресъхна, докато гледаше как копчетата се разкопчават едно след друго.

Материята на ризата му прозираше и ѝ позволяваше да види малко от стегнатите мускули под нея. Гейбриъл не каза нито дума, просто бавно се местеше от едно копче на следващото.

Когато откопча и последното, той свали жилетката и я хвърли към леглото. С тъгълчето на окоето си, Кейт видя как дрехата се приземи върху покривката и се плъзна на пода.

Но цялото ѝ същество беше съсредоточено върху тези дразнещи ръце.

— Доста е топло тук — каза Гейбриъл. В гласа му се долавяше заплашително веселие.

Кейт направи неуверен опит да възвърне част от самообладанието си.

— Опасявам се, че забравих да си донеса ветрилото — отвърна тя.

— Ето ти едно — отвърна ѝ той, пресегна се към голямата маса отдясно и ѝ го подаде.

Беше женско ветрило, изящно, нежно и очевидно скъпо. Сърцето ѝ внезапно заби силно, осъзнала, че е имало и други жени в тази стая, че вероятно не беше първата, която гледа как принцът се съблича.

Но Гейбриъл клатеше глава.

— Не е това, което си мислиш, любима. Това ветрило е от седемнадесети век, принадлежало е на германска благородничка и върху него е нарисувана интересна картина. Купих го в Бамберг.

— Разбира се — каза тя и внимателно го разтвори. — Този лебед вероятно олицетворява Зевс?

— Да, Леда стои отдясно, благоприлично облечена в дрехите на буржоазна съпруга. Това е едно от нещата, които ме заинтригуваха във ветрилото.

Кейт размаха ветрилото точно под очите си. Поради някаква причина то ѝ вдъхна кураж да се държи неприлично и тя го задържа пред устата си.

— Нямаше ли да свалиш ризата си?

— Всъщност — каза той, издърпвайки задната част на дрехата, — обикновено свалям първо бричовете си.

Кейт издаде тих звук.

— Първо ботушите — каза той разговорливо. Обърна се, наведе се и издърпа десния.

Кейт повдигна ветрилото, за да го развее точно под очите си. Вторият ботуш също беше свален и той отново се обърна с лице към нея.

— Следват бричовете... или пък чорапите?

Чувствената извивка на устата му бе достатъчна, за да я накара да се размърда с жадно чувство за власт.

— След като ме питаш — отвърна Кейт, отново развявайки ветрилото, — чорапите.

Гейбриъл отново се наведе. Гледката на мускулестата извивка на крака му накара сърцето ѝ да забие яростно.

После той се изправи пред нея, разкрачен, с ръце на бедрата.

— Бричовете — изрече към нея с примитивна радост в очите си.

Тя повдигна една вежда, сякаш нищо, което можеше да ѝ покаже, не би предизвикало особен интерес. Разбира се, тя знаеше как изглежда мъжката анатомия, дори само заради притеснителното ѝ — но очароващо — проучване на гравюрите на Аретино.

Но беше съвсем различно да гледа как дланите на Гейбриъл ловко разкопчават предницата на бричовете под прикритието на бялата риза. Той я наблюдаваше напрегнато.

— Да продължа ли, лейди? — попита той, учтив като средновековен рицар.

— Да — отвърна тя. Прочисти гърлото си и дръзко срещна погледа му. — Направи го.

Дланите му спряха на бедрата, очите му не се отделиха от нейните.

— Бих искал ти да направиш това, вместо мен — каза Гейбриъл.

Тя почти изтърва ветрилото.

— Коленичила в краката ми — изрече той, — дърпаща бричовете ми, така че да паднат на пода, за да можеш да ме докоснеш... да ме вкусиш... да направиш, каквото пожелаеш.

Кейт преглътна.

В ума ѝ не се появиха картините на Аретино, а образи на нея самата, коленичила пред него, дърпаща бричовете му надолу, точно, както правеше той сега. Да се наклони напред и...

Ризата му беше надигната отпред. Тя се намръщи, опитвайки да си спомни най-малките детайли в онези гравюри. Това беше проблемът. Те бяха малки.

— Изглежда, че нещо задържа интереса ви, милейди — каза той.

— Ъмх — смотолеви Кейт. — Можеш да продължиш — тя размаха ветрилото.

Бялата риза се надигна, покри лицето му, развя се във въздуха, падна настрана.

Устата на Кейт остана отворена, но беше скрита зад ветрилото, така че да не може да я види. Гейбриъл сигурно бе три пъти по-голям от мъжете, които Аретино описваше.

— Малко по-голям си, отколкото предполагаша картините — прошепна тя.

— Италианци — каза Гейбриъл, застанал с ръце на бедрата и очевидно наслаждаващ се на запленения ѝ поглед. — Почакай да видиш статуите във Флоренция. Някой от тях са надарени колкото момченца.

— Е... — изрече Кейт, насилвайки се да премести очи нагоре, но това само ѝ даде възможност да види как изглежда останалата част от него, стегнатият стомах, мускулестите гърди, пътеката косъмчета, водеща надолу до... до *там*.

— А сега трябва да се облека — каза Гейбриъл и небрежно се обърна. — Помолих камериера си да извади вечерните дрехи. Тази вечер ще танцуваме, споменах ли това?

Кейт прехапа устната си, докато го гледаше отзад, силната извивка на раменете му, стесняваща се в талия. Дори задникът му беше мускулест и силен, толкова различен от закръглените, пълнички задни части на Алджи, колкото можеше да си представи човек.

— Да — отвърна тя слабо.

Той се наведе, за да вдигне костюма, оставен му на отсрещната маса.

— Невинаги си правя труда да нося бельо — изрече Гейбриъл небрежно. — Но, когато един мъж носи копринени бричове, се придържа към здравия разум. Особено, ако има и най-малката възможност чепът му да се надигне.

Тя закима като глупава кукла, докато той обу бельото си, последвано от чорапи, с извезани със златна нишка часовници върху тях.

— Тези са много хубави — успя да изрече Кейт и отново прочисти гърлото си.

— Не мога да кажа, че обикновено обръщам много внимание на дрехите си — Гейбриъл намъкна чифт копринени бричове, толкова тесни, че показваха всяка издуптина. *Всяка издуптина.*

— Не можеш да носиш това — ахна тя, преди да помисли.

— Не одобряваш ли? — той й се ухили.

— Мога да видя... всеки може да види... — и посочи към предната част.

Той нехайно се потупа.

— Това няма да ходи никъде, докато не изляза от тази стая. Ще трябва да вървя бавно надолу по стълбите и да мисля за нещо ужасно скучно.

Широка риза беше напъхана през главата му, но тази бе доста по-елегантна от предишната, която бе носил, с великолепен малък набор около врата.

— Трябва да ви помоля за услуга, милейди — каза той, сериозен като царедворец.

— Да?

— Маншетите ми.

Пръстите ѝ се плъзнаха и разтрепериха, докато пъхаха малките рубини през илиците на ръкавите. Ако трябваше да е честна, чувстваше се ненаситна. А това не бе прилична емоция за една млада дама.

— Ето — изрече тя. Гласът ѝ прозвуча като дрезгаво ръмжене.

Гейбриъл се премести до огледалото и за секунда завърза шалчето си, ръцете му се движеха сръчно, надипляха, сгъваха и завързваха, така че едва можеше да ги следи.

— Как връзваш шалчето си? — попита Кейт, отчаяно опитвайки се да започне разговор. Какъвто и да е разговор. Каквото и да е, за да я спре да не изпитва похот сякаш е същинска повлекана.

— Гордиев възел — отвърна той. — Не е прекалено висок или претрупан и ми позволява да дишам.

— Алджи ми каза, че често съсипвал четири до пет шалчета — отвърна Кейт. — Опитва се да създаде *Trône d'Amour*^[2], но той го нарича тромпетиста.

Тъгълчето на устата му увисна надолу.

— Той прилича на дълговрата гъска.

Следваше копринена жилетка в тъмно синьо-зелено с черна бродерия. И най-накрая облече сако, направено от същата материя, толкова прилепнало, колкото и ослепително.

После обу чифт обувки с катарамии.

— Предполагам, че мога да нося и обикновени — каза Гейбриъл, — но ще ми е дяволски студено по тези каменни стъпала.

Без да спира, той се премести отново пред огледалото, дръпна назад гъстата си коса и я събра в опашка.

— Пудра? — запита се, а после се извърна към нея. — Трябва ли да я пудря? В собствения си замък съм, все пак.

— Със сигурност повечето джентълмени ще бъдат с перуки — успя да изрече Кейт. От гол, силен мъж, той се бе трансформирал в принц от вълшебна приказка. — Твоята... принцеса Татьяна ще очаква да носиш перука.

— Мразя ги. Върху себе си и върху теб. Това трябва да е достатъчно. Мечът ми — измърмори Гейбриъл и се огледа. Вдигна рапирата и я закрепил с колана около ханша си под сакото. — Ръкавици — той грабна един чифт от масата.

После застана точно пред нея и падна на едно коляно, плъзгайки се в грациозен дворцов поклон.

— Милейди, боя се, че трябва да ви напусна.

Кейт си пое дълбоко дъх. Мъжът пред нея бе олицетворение на елегантността, най-великолепният представител на мъжкия пол, който някога бе украсявал замъка с присъствието си. Изправи се и протегна ръка.

Той я вдигна до устните си и тя почувства докосването на езика му като дамга. Пръстите ѝ потрепераха и Гейбриъл я възнагради с усмивка, която би накарала и светец да припадне.

— Ще се върна веднага щом мога — обърна се и широките поли на сакото му се развяха зад него.

Кейт остана на мястото си и го наблюдаваше, чувствайки се като омагьосана. Той почти бе излязъл, когато се обърна в последната минута.

— Забравих — каза ѝ. — Ето нещо, което да държи гостенката ми заета по време на отсъствието ми.

Протегна се, взе малка книга, облечена с кадифе и ѝ я подхвърли. Тя рефлексивно се протегна и я хвана във въздуха.

— Това е моята Кейт — изрече той и крива усмивка изви устните му. — Знаеш ли колко жени биха изпищели и позволили на книгата да падне на земята?

Вратата се затвори тихо зад него.

Кейт остана неподвижна за един миг, а после погледна към книгата. Пръстите ѝ потъркаха кадифето и бавно отвориха корицата. Прочете заглавната страница: „Училището на Венера“.

[1] Полонез — бавен, тържествен танц по двойки, възникнал в Полша и намерил широко разпространение в Европа. — Б.пр. ↑

[2] Trône d'Amour — Вид възел (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Гейбриъл спря след първия завой на стълбите, водещи надолу и опита да успокои пулса си. Членът му заплашваше да разпори коприната, а единственото нещо, за което можеше да мисли, бяха устните на Кейт, разтворени от изненада, когато го видя гол.

Не я бе уплашил. Тя беше от типа жени, за които мъжете мечтаеха, от онези, които не биха се уплашили под завивките, докато чакат изпълнението на съпружеския си дълг. Беше жена, с която човек можеше да остарее, винаги откривайки нови неща, без никога да се умори, непрестанно очарован, омагьосан, изпълнен със страст.

Той облегна глава на каменната стена. Сърцето му блъскаше в гърдите, изкушаваше го да се обърне, да се втурне през онази врата и да покрие устата ѝ със своята.

Но тя не бе негова. Не можеше да бъде негова. Отрезвяващата истина бавно премина през кръвта му като ледения дъжд, който Данте описваше в ада.

Не можеше да е негова, защото той трябваше да издържа този проклет замък. А това означаваше, че трябва да отнесе хубавия си задник на долния етаж и да се срещне с Татяна, жената обкичена с руски рубини.

Трябваше да си надене усмивка и да я очарова по време на вечерята. Да танцува с нея веднъж, а после още веднъж. А утре, на бала, да открие танците с нея, облегната на ръката му.

Трябваше да се оженят месец след годежния бал... ако всичко минеше добре. Разбира се, щеше да мине добре.

Вече нямаше проблем с бричовите. Гейбриъл хвърли поглед надолу и приглади гънката на самото си, а после заслиза по стълбите.

Но все още имаше тази нощ, тази последна нощ. Щеше да остане на вечерята за известно време, а после да намери някакво извинение, за да се върне горе, за да се върне при Кейт.

Лека усмивка изви устните му. Имаше планове.

В момента, в който го забеляза да слиза по стълбите, Уик затвори вратата на гостната зад себе си.

— Къде, по дяволите, беше? Принцесата пристигна преди цял час, а ти трябваше да си тук, за да я поздравяш — каза той с яростен шепот. — Чичо й е очевидно недоволен.

— Съжалявам — отвърна Гейбриъл.

— Принц Димитри изглежда не е темпераментен, но беше чиста обида, когато не се появи, тъпоглав идиот такъв.

— Ще се извиня.

Уик присви очи към него.

— Няма ли да попиташ как изглежда бъдещата ти съпруга?

Гейбриъл обмисли въпроса и поклати глава.

Уик изрече нещо под нос, а после каза:

— Принц Димитри и племенницата му говорят съвършен английски, между другото. Ще те придружи принцеса Софонисба. Принцеса Мария-Тереза ще остане в покоите си тази вечер.

— Проклятие, леля Софонисба ще е с нас? — възкликна Гейбриъл с отчаяние.

— Гримирали е очите си толкова силно, че няма да може да гледа по време на вечерята — потвърди Уик. — Там е и смуче бренди — после снижи глас. — Какво точно си направил с Кейт?

— Тя е в покоите ми, чете. Просто чете.

— Никога не си представях, че ще направиш подобно нещо — изрече Уик с глас, изпълнен с ярост. — Ако не беше мой брат, щях да напусна този дом.

— Нищо не правя — възрази Гейбриъл през зъби. — За бога, Уик, мислиш ли, че ще отнема девствеността й? Мислиш ли, че съм такъв мъж?

— Снижи гласа си. Всеки може да слезе по стълбите — сопна се той. — Ако не е така, какво, по дяволите, прави тя в покоите ти?

Гейбриъл вдигна дясната си ръка и си сложи ръкавицата.

— Чете. Казах ти. Просто чете.

Уик се втренчи в него.

— Проклятие.

— Направих го — каза Гейбриъл сговорчиво. — Срегнах жената, единствената жена за мен. Срегнах я, а сега... Сега ще се среща със съпругата си.

Уик направи внезапно движение.

— Не.

— Такъв е животът, Уик — промълви Гейбриъл и сложи и другата си ръкавица. — Невинаги е честен. Ти най-добре би трябвало да го знаеш. В случай че се чудиш, Кейт разбира защо трябва да се ожения за Татяна. Доколкото разбрах, е прекарала седем години в работа като прислужница на мащехата си, защото не е могла да остави прислугата и арендаторите от имението на баща си на нейната милост.

— Тогава се ожени за нея. Доведи прислужниците й тук и ще ги добавим към нашите.

— Едва можем да храним лъва — каза Гейбриъл и нагласи рапирата си. — Не се отнасяй с мен като с оглупяла от любов девица, Уик. Трябва да се ожения за жена с купища пари и това възнамерявам да направя.

— Можем да се справим — възрази Уик. — Не продължавай с това.

— Как ще издържам всички тях? Кой ще купува бренди на Софонисба, говеждо за лъва, свещи и въглища, от които се нуждаем, за да изкараме зимата?

— Наемателите от фермите... — започна Уик.

Гейбриъл поклати глава.

— Прекарах часове в преглеждане на счетоводните книги. След време фермите ще носят доходи. Но са били занемарени. Къщите текат, камбанарията в селската църква очевидно е рухнала миналата година. Доколкото знам, децата гладуват. Не само това, а и ще трябва да платя неустойка за разваления годеж. Нуждая се от три зестри, не една.

Коментарът на Уик беше кратък, но идваше от сърцето му.

— Ще забравя за Кейт след време — гледаше Уик право в очите, докато го изричаше.

Никога нямаше да я забрави.

Уик също го знаеше.

— Никога не съм ти казвал каква чест е за мен да съм твой брат — промълви той.

Гейбриъл се усмихна криво.

— Чувството е взаимно.

Едва беше влязъл в гостната, когато вратите зад него се отвориха отново и гласът на Уик прогърмя:

— Негово Кралско Височество, принц Димитри.

Гейбриъл изправи рамене и се обърна, за да посрещне бъдещето си.

Татяна беше застанала до вратата. Носеше изключителна рокля от кремава коприна, бродирана навсякъде с пролетни цветя. Очите ѝ бяха големи и влажни, устните ѝ имаха съвършен розов цвят. Беше като сладка ягодова напитка със сметана, кожата ѝ — съвършено млечно бяла, тъмните ѝ къдрици — копринени.

Гейбриъл се приближи и я дари с най-добрия си дворцов поклон. Тя направи реверанс с цялата грация на член от френския кралски двор. Той целуна ръката ѝ и Татяна му се усмихна малко срамежливо, но много сладко.

Ако облаците се бяха разтворили и ехтящ глас беше казал: „Това е твоята невеста“, той не би бил изненадан.

Татяна беше изключително привлекателна. Въпреки скромното си държание, ниско изрязаното ѝ деколте разкриваше, че е желана жена. Тя нямаше нужда от „сърдечни приятели“. Представляваше всичко, което Кейт не беше: привлекателна, покорна и богата.

Очакваше да я намрази, но не можа. Нужен му беше само един бърз поглед, за да види, че тя е много добра. Никога не би му крещяла като малка скандалджийка, не бе в характера ѝ.

Чичо ѝ Димитри се усмихваше широко и се клатеше напред-назад на токовете си.

— Бил съм в този замък — обяви той с тежък акцент. — Посещавал съм го като младеж, когато лорд Фицларънс го притежаваше. Казах на брат ми, че замъкът си заслужава да дойда в Англия.

Проклетият замък, помисли си Гейбриъл, макар да се поклони отново и да се усмихна.

— Очаквах да ви видя този следобед — каза Димитри и намръщено изгледа Гейбриъл.

— Извинявам се — отвърна той. — Не знаех, че сте пристигнали.

— Това момиченце е като зеницата на окото на баща си — обяви Димитри.

Тих звук се откъсна от устните на Татяна. Беше порозовяла от срам.

Гейбриъл отново се поклони и ѝ се усмихна успокоително.

— Трябва да си кажа моята част, пиленце — изрече Димитри. — Ние сме от царство Кубан, Ваше Височество. Предполагам, че не сте чували много за него.

— Не съм — потвърди Гейбриъл, — но...

Димитри го прекъсна:

— Брат ми помогна на казаците да се установят до Азовско море. Не са ни смятали за дребно княжество от поколения.

Гейбриъл кимна с уважение. Над рамото му, Уик правеше знак, че трябва да се преместят в трапезарията.

— Искам да кажа — продължи Димитри, — че баща ѝ не искаше да я насилва с брак. Ако Татяна ви хареса, остава. Ако не ви хареса, ще си тръгнем, със зестрата и всичко останало и няма да претендираме, че годежът е разтрогнат — усмивката разкри зъбите му и изведнъж Гейбриъл видя, само за секунда, казашки воин под мъжа в синьо кадифе.

Той още веднъж се поклони. Слава на бога, в този момент Уик го докосна по рамото, така че той се обърна към Татяна и ѝ предложи ръката си.

— Ваше Височество, може ли да ви съпровожда до трапезарията?

Тя му се усмихна и той забеляза, че макар да бе срамежлива, не е парализирана от срам. Някой ден щеше да бъде спокойна и без съмнение надарена с дар слово жена. Накратко, съвършена принцеса.

Принц Димитри ги последва с лелята на Гейбриъл, принцеса Софонисба, облегната на ръката му и те се насочиха към трапезарията, последвани от дълга върволица гости, обкичени с бижута, кадифе и коприна. Жените бяха изключителни, като изискани меки бонбони. Мъжете бяха облечени и излъскани като изящни аристократи, каквито бяха.

А единственият човек, когото искаше да види, единственият човек, с когото искаше да се храни, се намираше на горния етаж, носеше обикновена рокля, розова перука и чифт восъчни гърди.

Принц Димитри бързо бе въввлечен в спор с лейди Дагоберт дали португалският двор трябва да остане в Рио де Жанейро или да се върне в Португалия, което остави Гейбриъл да води разговор с Татяна.

Само че леля му Софонисба бе прекалено стара, за да се интересува от нормите, диктуващи кой с кого да говори, така че тя излая цяла серия от въпроси през масата към Татяна. По мнението на всички Софонисба беше кавгаджийка с лош характер. Брат му Огъстъс я ненавиждаше и я натовари на кораба със същото удовлетворение, с което се бе отървал от лъва.

— Най-малкото от четири деца, нали? — попита Софонисба, докато раздигаха първото блюдо. Тя направи пауза и пхна ръка под перуката си, за да се почеше по скалпа. — Ние бяхме осем. Детската стая беше лудница.

Татяна се усмихна и измърмори нещо. Очевидно имаше добро сърце и дори да бе малко стресната от грубото държание на леля му, не оставяше това да повлияе на маниерите ѝ.

— Хубаво същество сте — изкоментира Софонисба, взе пилешка кълка и я размахна, сякаш никога не бе чувала за вилица. — Какво гледаш? — сопна се на Гейбриъл. — Щом кралица Маргерита го прави, значи мога да го правя и аз.

Татяна се разкикоти.

— *La Regina Margherita mangia il pollo con le dita* — каза ѝ Софонисба. — Можеш ли да го преведеш, момиче?

— Не съм много добра в италианския — отвърна Татяна, — но мисля, че е кралица Маргерита яде пиле с пръсти?

— Хубаво — изрече Софонисба. — Колко езика говориш?

— Брат ми и аз изпратихме децата си да се обучават в Швейцария — каза принц Димитри, дочул въпроса. — Татяна е една от най-умните сред тях, пет езика, нали така, сладкишче?

— Чичо Димитри — извика Татяна.

— Не би трябвало да я наричам „сладкишче“ вече — призна принцът и се ухили толкова широко, че Гейбриъл можеше да види всеки липсващ зъб. — Макар да беше най-приказното сладкишче, което някога съм виждал. Обичаме дечицата в Русия, по-ценни са от рубини.

Татяна завъртя очи.

— Никога не съм се омъжвала, знаете ли — излая Софонисба.

Тя смушка Гейбриъл и той подскочи. Умът му се бе отнесъл отново към Кейт.

— Брат ми, бащата на този младеж, беше негодник, така и не прие дори едно предложение за ръката ми. Бих могла да имам всекиго! — тя се намръщи към масата, сякаш предизвикваше някой да ѝ противоречи.

Истината беше, че Софонисба бе сгодена за един млад принц в Германия, но след като бе пристигнала в двора му и той прекара ден-два с нея, принцът избяга. Тя бе изпратена у дома опозорена и Великият Херцог повече не благоволи да уреди брак.

— Нейно Височество — каза Гейбриъл на Татяна, — е била известна красавица.

— Все още съм — веднага отвърна Софонисба. — Женската красота не е просто въпрос на младост.

Татяна кимна покорно.

— Баба ми винаги казваше, че най-големите красавици по нейно време били толкова покрити с пудра и изкуствени бенки, че човек не би могъл да разбере дали под всичко това има жена или кон.

Последва миг мълчание. Софонисба имаше четири или пет изкуствени бенки, наслагани по напудреното си лице. Едната се бе отлепила и висеше от скулата ѝ.

Устата на Татяна се отвори и тя порозовя като есенен залез.

— Не намерявам нищо подобно за вас, Ваше Височество — ахна тя.

— Не съм била родена, когато баба ви е била млада — каза Софонисба. Явна лъжа, след като трябваше да е на не по-малко от седемдесет и пет години. — Не бих могла да знам за какво говори.

Тя обърна глава и излая към Димитри:

— Това, което казвате за португалците са пълни глупости. Сред тях няма нито един пиан.

— Извинявам се — дойде тих глас откъм десния лакът на Гейбриъл.

— Леля ми не се обиди — отвърна той и се усмихна на Татяна. Беше дяволски млада.

— Понякога от устата ми излизат погрешните думи — прошепна тя.

— Принце! — извика леля му, прекъсвайки това очарователно, ако не и досадно признание. — Не че искам да намекна нещо, но мехурът ми ще се пръсне.

Гейбриъл се изправи.

— Ако ме извините — каза той към цялата маса, — принцесата е неразположена и ще я придружа до покоите ѝ.

— Не съм неразположена, просто съм стара — възрази Софонисба и размаха бастуна си към Уик.

Той дойде веднага, издърпа стола ѝ и ѝ помогна да стане.

— Ти си най-добрият сред тях — каза му Софонисба, както винаги бе правила. Ощипа го по бузата и след това огледа триумфално масата. — Роден е от погрешната страна на брачното легло, но е толкова принц, колкото и брат си тук.

Лейди Дагоберт поаления от възмущение при това нарушение на приличието, но принц Димитри изглеждаше така, сякаш опитва да потисне усмивката си, което бе точка в негова полза.

Докато Уик помагаше на Софонисба да подреди полите си и оправяше бастуна ѝ, Гейбриъл се наклони към рамото на Татяна.

— Виждате ли — изрече той тихо, — нищо, което бихте могла да кажете, не би могло да ме притесни.

Тя вдигна поглед и трапчинките ѝ се показаха. Щеше да стане прекрасна принцеса, дори близкия контакт със Софонисба не би разтърсил самообладанието ѝ. Освен това, говореше чужди езици.

Беше свършена.

Покоите на леля му бяха в приземното ниво на кулата. Отне им двадесет и пет минути да достигнат вратата на стаята ѝ, след като тя постоянно спираше, за да разтърка глезена си и да се оплаче от настилката, влагата и начина, по който той държеше ръката ѝ — твърде сковано за нейния вкус, обяви тя.

В мига, в който вратата се затвори зад нея, той се обърна и хукна по каменното стълбище.

Беше отсъствал почти два часа. Досега Кейт бе имала повече от достатъчно време да погълне всяка картина от книгата на Аретино.

ГЛАВА 32

Междувременно, в покоите на Гейбриъл, Кейт бе отворила сладострастното малко томче. Разлиства го достатъчно дълго време, за да се убеди, че, да, мъжете на Аретино не можеха да се сравняват с една определена част от Гейбриъл, след което отново го затвори. Нямаше желание да изучава гравюрите на мъже и жени преплетени в легло. Или на стол, или където и да било другаде.

Умът ѝ бе зает с живото, голо тяло на Гейбриъл и нищо не би могло да я заинтригува, освен него.

Тя остави книгата и се приближи до голямата маса, разположена пред прозореца. Гейбриъл бе забравил да ѝ покаже съда, който някога бе съхранявал играчките на момчето, но тя предположи, че представлява тази внимателно подредена колекция от отломки. От дясната им страна имаше парче хартия, покрито с ясни, красиво написани бележки за съда.

Но това не бе всичко разположено на масата. Имаше още едно ветрило, освен това, което ѝ беше подхвърлил. Изглеждаше дори по-старо, а хартията се белеше от нежните му ребра.

Там бе и малка книга, озаглавена: „Най-странните приключения, които някога са се случвали, в миналото или в настоящето“ и малка купчина медни монети — с груба форма и очевидно много стари. Също и таблица, вероятно изчисляваща движението на седемте планети и малка стъкленица с надпис *Diacatholicon Aureum*^[1]. Кейт го вдигна с любопитство, издърпа запушалката и го подуши, но не можа да разбере какво представлява.

Най-накрая вдигна многократно прелиствания вестник, наречен *Йонийски Антики*, премести се отново на кадифеното кресло и започна да чете. Двадесет минути по-късно, след изтощителна и вероятно научна дискусия за *Les Edifices Antiques de Rome* на Диоген, тя се премести на леглото.

Каза си, че ще се събуди в момента, в който стъпките на Гейбриъл проехтят по мраморните стъпала, в момента, в който отвори

вратата. Можеше да скочи от леглото и изобщо не би изглеждало сякаш го кани да се присъедини към нея.

Когато Гейбриъл отвори вратата на покоите си, завари Кейт свита като котенце в средата на леглото. Перуката ѝ се бе изкривила на една страна и светли кичури коса падаха върху лицето ѝ. Беше свалила пантофките си, но иначе бе облечена, както я бе оставил.

Беше дяволски красива. Кожата ѝ беше като мед, докато на Татяна приличаше на сметана. Бузите на Татяна бяха с трапчинки и закръглени, а скулите на Кейт почти изпити. Устните на Татяна бяха пухкави и червени. В съня си Кейт изглеждаше напрегната, долната ѝ устна беше рубиненочервена, сякаш я бе прехапвала.

Един поглед и членът му отново опъваше бричовете. Гейбриъл се извърна с тих стон.

Имаше тази вечер, само тази единствена вечер.

Приближи се тихо до паравана и отвори малката дървена врата, която беше на височината на талията му. Пресегна се и дръпна звънеца, предназначен за кухните.

Миг по-късно чу влачещ, тъп звук, който показваше, че асансьорът се изкачва нагоре. Той изчака, докато не достигне до отвора, после се пресегна, грабна кофата с вряла вода и я изсипа във ваната си, освободи въжето и я изпрати отново в кухните.

Почти се поля със следващата кофа и осъзна, че не може да измокри самото си, след като трябваше да се върне на долния етаж, ако не за вечерята, поне за танците.

Ловко и бързо, с придирчивост, характерна за всяка задача, която изпълняваше, той съблече самото, жилетката, ризата и бричовете си, премятайки ги върху един стол. Остави бельото — беше ред на Кейт да бъде гола.

Няколко мига по-късно той огледа банята със задоволство. Сложи запалени свещи върху всяка повърхност и постави чаша вино изкусително близо до ваната.

С дълга кърпа праметната в една ръка, Гейбриъл се върна до леглото и внимателно седна до Кейт. Лицето ѝ сега бе спокойно, а устните ѝ — извити в лека усмивка, сякаш каквото ѝ да я бе тревожило по-рано, беше изчезнало, оставяйки я с щастливи сънища.

Той издърпа една фиба от косата ѝ. Тя не се размърда. Издърпа още една, и още една, докато не махна всички, които видя. После

внимателно дръпна перуката, но нищо не се случи.

Клепачите ѝ потрепнаха и той си помисли, че се събужда, но тя просто се завъртя, така че рамото и гърбът ѝ бяха обърнати към него.

Всъщност, Кейт внимателно контролираше дишането си и отчаяно се чудеше какво да прави. Беше видяла с потрепване на миглите, че над нея се надвесва гол гръден кош.

Надигащото се желание я накара да поиска да отвори очи и да обвие ръце около врата му. Искаше да дръпне това красиво тяло върху своето и да остави пръстите си да се зареят върху гърдите и гърба му. Беше всепоглъщаща треска, която пулсираше в гърдите ѝ и изпращаше пламъци надолу по краката ѝ.

Но предпазливата част от ума ѝ я държеше замръзнала на място, със затворени очи и опитваща се да убеди Гейбриъл, че все още спи. Страхуваше се.

Твърде нежен бе начинът, по който внимателно издърпваше фибите ѝ, сякаш се страхуваше да не я събуди.

Бе прекалено привлекателен, застанал до нея, почти гол на златната светлина на свещите.

Беше прекалено... просто прекалено. Внезапно тя осъзна какво точно я плаши — ужасът, че един живот без този принц няма да я задоволи. Че той бе всичко за нея и че без него тя можеше и да се върне при Мариана и да прекара живота си отчаяно защитавайки арендаторите.

— Кейт — промърмори Гейбриъл и тя осъзна, че устните му бяха до гърлото ѝ. Беше издърпал назад косата ѝ и се придвижваше към ухото. — Време е за ваната ти. Чака те вана пълна с гореща вода.

— А... здравей — каза тя глупаво. Но не се обърна. Той беше издърпал перуката ѝ и едната му ръка галеше косата ѝ. Чувството бе толкова нежно, че осъзна как се унася, очите ѝ се затвориха с усещането за чувственото докосване на пръстите му.

После внезапно осъзна какво става и опита да го спре — но беше прекалено късно. Пъргавите му пръсти бяха разкопчали всички копчета надолу по гърба на роклята ѝ. Тя седна, притиснала корсажа.

— Гейбриъл — изрече предупредително, присвила очи към него.

— Обеща, че мога да те целуна навсякъде — отвърна той, пхна пръст в корсажа и леко го подръпна.

— Не си спомням да съм го казвала! И защо нямаш нищо върху себе си?

— Нося бельо — и добави закачливо: — С изключение на онази част, която е останала непокрита.

Тя погледна надолу и установи, че част от него наистина се показваше над ръба на гащите му.

— Не бива — запротестира Кейт, но в този момент той се наведе и притисна уста в нейната. Въпреки това, тя продължи да говори, но думите заглъхнаха, докато езикът му проследяваше нежната линия на устните ѝ.

— Мога да целувам устата ти цяла нощ — прошепна ѝ.

Кейт си каза, че целувките бяха това, което му бе обещала. Наистина, не бе мислила, че той ще е гол... Но поне носеше бельо. Дори и да не покриваше *онази* част от него.

Волята ѝ поддаде и тя уви ръце около врата му. Той веднага ѝ отвърна, пое отворената ѝ уста и я придърпа срещу голите си гърди. Кейт се разтопи, чувството беше толкова всепоглъщащо, че затрепери цялата. Той я целува, докато във вените ѝ не затанцува огън, докато желанието не се плъзна като бренди по крайниците ѝ.

— Гейбриъл, аз... — прошепна тя.

— Тихо, сладка Кейт — отвърна ѝ и се отдръпна. — Сега ще сваля роклята ти — без да чака отговор, той бавно дръпна роклята напред, издърпа я над гърдите ѝ, над корсета с восъчните подплънки и надолу до талията.

— Ръцете ми — ахна тя. — Не мога да помръдна.

— *Моята* целувка — каза Гейбриъл и гласът му накара огънят в нея да запламти по-силно. Беше дрезгав, сякаш едва се владееше. И не освободи ръцете ѝ.

Тя го наблюдаваше, докато дланите му ловко развързаха корсета и после го разтвориха. Сърдечните ѝ приятели бяха захвърлени на земята, гърдите ѝ, повдигнати високо от корсета, паднаха в дланите му като узрели ябълки.

Той замръзна за миг, а после прилепи долната ѝ риза плътно до гърдите ѝ. Беше копринена, деликатна като паяжина.

— О, боже — промълви Гейбриъл. Звучеше сякаш думите се откъснаха от гърдите му. — Никога не съм виждал нещо по-красиво. Никога.

Устните на Кейт се разтвориха, за да изрекат нещо, но никакви думи не излязоха, защото Гейбриъл бавно потъркваше с палец зърното ѝ. Чувството тлеещо в крайниците ѝ избухна. Задавен вик се изтръгна от устните ѝ.

— Трябва да те вкуса — с едно бързо движение той положи длани на ризата и я разкъса. Коприната се разтвори лесно, както разрязана праскова се разтваря на две.

— Гейбриъл! — извика тя, но усети, че той дори не я чу. Гледаше съсредоточено гърдите ѝ, а очите му искряха.

В дланите му, гърдите ѝ не изглеждаха прекалено малки. Не изглеждаха сякаш се нуждаят от „сърдечни приятели“, за да ги направят по-едри. Изглеждаха сочни и закръглени, с правилната форма.

После той наведе тъмната си глава и тя почувства докосването на устните му до гърдата си. Беше го виждала в картините на Аретино — мъже, смучещи жени, сякаш бяха бебета в ръцете им. Беше бърчила нос и бе отгръщала страницата, убедена, че италианецът описва някаква нелепа перверзия.

Но при докосването от устата на Гейбриъл, тя почувства прилив на удоволствие като нищо изпитвано през живота си. Не можеше да диша и от гърлото ѝ се откъсна вик. Гейбриъл засмука по-силно и с палец потърка другото ѝ зърно. Умът на Кейт напълно се изпразни и тялото ѝ се изви нагоре, от устните ѝ се откъсна стон.

— Знаех си — прошепна той дрезгаво. Вдигна глава достатъчно за дълго, за да види тя дивото ликуване в очите му. — Аз... — но думите му бяха изгубени, докато обсипваше с внимание пренебрегнатата ѝ гърда. От своя страна, Кейт бе изгубила способността да оформя думи, нямаше сила да прави друго, освен да се гърчи под него и да стене.

Когато той отново вдигна глава, тялото ѝ пулсираше, кръвта пееше във вените ѝ.

— Гейбриъл — прошепна тя.

Той се върна към устата ѝ, целуна я ненаситно, накара я да се извие към него, изгубена в огнената буря от усещания и желание.

Когато избухна, тя осъзна съвършено ясно, че волята ѝ беше размекната, а практичността ѝ загърбена, сякаш не бе съществувала.

— Моля те, нека да се раздвижа — замоли тя дрезгаво, очите ѝ се плъзнаха по гърдите му... гърдите, които не бе имала възможност да докосне, защото ръцете ѝ все още бяха уловени в роклята ѝ.

Той се отдръпна, без да каже и дума, но Кейт видя начина, по който се мъчеше да си поеме въздух. С ловко движение тя праметна крака през ръба на леглото и се изправи. Освободи ръцете си от ръкавите на роклята, но я задържа на талията си, оставяйки страстните му очи да ѝ се насладят.

— Щом ти можеш, значи и аз мога — каза му и по устните ѝ се прокрадна усмивка.

Очите му се разшириха и тя бавно, бавно позволи на роклята да падне на пода. Гейбриъл беше разкъсал долната ѝ риза до талията, така че тя я свали от раменете си, но не я остави да падне, а я задържа до гърдите си, плъзгайки я бавно по зърната, треперейки от усещането на коприната, търкаща се в части от нея, станали чувствителни от устата му.

Гейбриъл се помръдна, сякаш щеше да скочи от леглото, но тя го спря с един поглед.

— Ти сам се съблече — каза тя, оставяйки едната си длан да се плъзне по ключицата, надолу по извивката на дясната си гърда, надолу по деликатната коприна на ризата, събрана около бедрата.

— Моля те — промълви Гейбриъл дрезгаво.

Изритвайки роклята, тя се извърна от него и дръзко се приближи до масата.

— Изглежда малко сгорещен, Ваше Височество. Може би едно ветрило ще ви помогне.

Взе ветрилото, което той ѝ беше подал преди няколко часа и се насочи отново към леглото.

— Винаги го използвам, когато ми е горещо — изгука тя, разтвори го и повя към лицето си. А после и малко по-ниско, към гърдите си. И по-ниско... Долната ѝ риза се развя от полъха. — Не знам защо е така — каза му, — но изглежда в момента съм необичайно сгорещена.

— Кейт — изрече Гейбриъл със стон. — Ти не си девица. Кажи ми, че не си девица.

Усмивката ѝ изчезна и ветрилото падна на пода.

Гейбриъл скочи от леглото като полудял и я дръпна в прегръдките си.

— Не исках да прозвучи така.

Кейт опита да каже нещо, но усещането от тялото му срещу нейното отново я бе лишило от логика, беше я запратило в буря от чувства и желания. Тялото му беше твърдо и настоятелно до нейното, изразяваше несъмнена мъжка нужда, която накара коленете ѝ да се подкосят.

— Ти си девица. Знам, че си девица и уважавам това — мълвеше Гейбриъл в косата ѝ. — Никога не бих намекнал противното, мила. Беше просто вик на мъж, на който му се иска съдбата да е различна.

Тя се сгуши в гърдите му, чувствайки как сърцето му диво тупти.

— Искат ли да бях леката жена, каквато се чувствам — прошепна Кейт. Възбудата се сви на стегната топка в стомаха ѝ. Тя вдигна глава, за да срещне погледа му. — Тази вечер си просто мъж, нали помниш?

— Не знам дали ще преживея тази нощ — отвърна той дрезгаво.

Усмивка изви устните ѝ и тя се освободи от ръцете му.

— Не бях свършила със събличането. Планираш ли да умреш преди това да се случи?

— Не — изрече Гейбриъл задавено.

Някак си долната ѝ риза бе останала около бедрата ѝ. С леко извиване, Кейт я накара да се плъзне надолу по краката, покрай тъмнорусите косми, покриващи най-интимната част от нея.

После вдигна ръце и издърпа фибите от косата си. Тя се разпиля под раменете ѝ, на къдрици и букли, гъста и копринена. Кейт прокара пръсти през нея, разтърсвайки кичури, наслаждавайки се на начина, по който гърдите ѝ се повдигнаха.

— Толкова си красива — изръмжа Гейбриъл. Гласът му едва се чуваше.

— Мисля, че е време за вана — обяви тя и се обърна с гръб към него. После спря и погледна през рамо. — *Каза*, че за мен има приготвена вана, нали?

Той изглежда не можеше да говори, но се втурна напред и издърпа кадифената завеса, която закриваше зоната за къпане.

— Колко хубаво! — извика Кейт като видя огромната желязна вана, пълна с леко димяща вода, със свещите, хвърлящи златни

отблясъци по кадифените завеси, по водата, по тялото ѝ.

Тя пристъпи напред и потопи само пръста на крака си, а после, с въздишка на чисто удоволствие, се отпусна на извивката на ваната и праметна коса назад, така че да виси над ръба.

Единственият звук в стаята беше нежното плискане на водата и резкия звук от дишането на Гейбриъл. Кейт не можеше да спре да се усмихва. Ако тя, Катрин Далтри, решише да бъде разпусната, щеше да бъде най-добрата разпусната жена, която този замък някога бе виждал.

— Сапун — поиска тя и протегна ръка.

Гейбриъл постави калъп в дланта ѝ, без да каже и дума.

— Ммм — промълви Кейт и го подуши. — Ябълков цвят?

— Портокалов цвят — отвърна той. Гласът му беше дълбок и порочен.

Тя се изправи достатъчно, така че да може да сапуниса лявата си ръка.

— Не трябва ли да се облечеш, за да се върнеш отново долу? — попита го. — Опасявам се, че всички ще се чудят къде си.

Очите му бяха съсредоточени в дланите ѝ, докато тя сапунисваше дясната си ръка.

— Гейбриъл? — изрече тя невинно, а дланите ѝ се плъзнаха към гърдите. — Сигурна съм, че каза, че ще идваш и ще си отиваш. Такъв беше планът ти, нали?

Погледът му беше толкова гладен, толкова страстен, че тя се изненада, че водата не се изпари. Той прочисти гърлото си.

— Защо не свършиш с банята и тогава ще си тръгна. Освен ако не би искала да ти помогна?

Тя повдигна крак и съвсем бавно изми пръстите на крака си, оставяйки дланите си да се плъзнат нагоре по крака.

— Предполагам — каза, хвърляйки му поглед изпод мигли, — че някой може да ми помогне с другия крак.

Чувството беше някак напълно различно, когато силни мъжки длани плъзгаха сапуна по крака ѝ.

А интерпретацията на Гейбриъл за *крак* не беше точно като нейната. Скоро Кейт лежеше отново по гръб, наслаждавайки се на тръпнещото чувство за силните му пръсти, галещи бедрото ѝ, а после плъзгащи се по-нагоре... а после още по-нагоре.

Тя седна.

— Гейбриъл!

— Тихо, скъпа — каза той. И пръстите му преминаха в ласка.

Това не беше целувка... Трябваше да го спре!

Вместо това краката ѝ се разтвориха в мълчалива молба да продължи. Каквото и да правеше, то бе фатално за самоконтрола ѝ. Разумът на Кейт, волята ѝ, всичко в нея, което я правеше сурова и силна, я напусна. Всичко, което остана, бе тяло, ликуващо при докосването му, извиващо се към него.

Другата му ръка се насочи към гърдите ѝ. Главата ѝ падна назад и тя извика. Дланите му бяха като огън, дразнеха, измъчваха, галеха я...

— Аз... — ахна тя.

Един пръст се вмъкна в най-интимната част от нея за една туптяща секунда и тя се разтърси, викайки. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тялото ѝ се тресеше, докато огнен удар след огнен удар се стрелкаше през тялото ѝ.

Кейт бавно дойде на себе си и откри, че мокрите ѝ ръце бяха склучени около врата на Гейбриъл, че очите ѝ бяха плътно затворени. Пръстите му се отдръпнаха от сочните ѝ недра, галейки ги леко за сбогом, което изпрати една последна тръпка по тялото ѝ.

— Всемогъщи боже, Кейт — простена той.

Те не помръдна. Чувстваше се потна — а беше във вана. От устата ѝ излизаха звуци, които не си бе представляла, че една дама може да издаде. Удоволствието бе заменено с вълна от срам, толкова силна, че би предпочела да умре, отколкото да отвори очи.

Освен това... макар това да беше малък проблем — краката ѝ все още пулсираха.

— Кейт? — попита той. Гласът му беше също толкова порочен, колкото и преди. — Ще отвориш ли някога очи?

Тя поклати глава с лице здраво притиснато в кожата му. Той миришеше на топлина и на мъж, и беше невероятно изкусителен.

Една ръка се плъзна надолу по гърба ѝ, следвайки линията на гръбнака под водата, плъзна се около извивката на ханша.

— Искам да те целуна там — каза той небрежно.

Тялото ѝ подскочи от шок.

— Не — каза тя. Думата беше заглушена от кожата му.

— Трябва да отида долу и да започна танците, но Кейт...

Гейбриъл нежно издърпа ръцете ѝ от врата си и се изправи. Неохотно, тя отвори очи. Той целият беше стегнати мускули, дори онази част от него, която стоеше изправена над ластика на бельото му.

— Това няма ли да е неудобно? — попита го, веднага осъзнала, че опитът ѝ да води нехаен разговор бе провал. Имаше нещо болезнено в гласа ѝ, нещо, което го молеше да остане.

Той не можеше да остане.

Гейбриъл потъркваше с кърпа гърдите си и се взираше в нея сякаш не можеше да откъсне поглед.

— Да — каза той равно. — Ще трябва да изчакам на онези стълби повече от десет минути.

Взирайки се в лицето му, Кейт внезапно осъзна, че нямаше причина за срама ѝ. Каквото и да се бе случило помежду им, без значение колко интимно бе било, то не беше срамно.

Така че тя многозначително остави краката си да се разтворят естествено и прокара длан надолу по вътрешността на бедрото си.

— Ами ако искам тази целувка... сега? — прошепна тя.

Плътта запулсира под лекото ѝ докосване, дори от самата идея за това.

— Убиваш ме — каза той дрезгаво. — Трябва да вървя, Кейт. Знаеш го.

Тя му се усмихна лукаво.

— Всичко е наред. Стига да си спомниш, че съм тук и те чакам — тя остави дланта си да падне назад и гърдите ѝ се издигнаха над водата.

Той издаде задавен звук и изчезна през кадифените завеси. Кейт чу вратата да се затваря зад него.

Лека усмивка изви устните ѝ. Беше научила нещо прекрасно, по нейно мнение.

Гейбриъл щеше да отиде на долния етаж и да направи каквото трябваше да направи... а после щеше да се върне.

[1] Разхлабително средство, наречено златно, защото е било лекарство за всяка болест и може би, и заради факта, че се предполагало, че съдържа злато — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

— Почти изпусна първия танц — изсъска му Уик. — Убедих музикантите да изчакат колкото можах, казах на всички, че Софонисба е болна.

Гейбриъл се чувстваше като в някакъв сън. Умът му, сърцето му бяха заключени на горния етаж с Кейт, с тази копринена, медена жена, която го чакаше.

Единственото нещо, което го накара да прекрачи прага на балната зала, бе желязното чувство за дълг, в което бе възпитан от деня на раждането си.

— Тук съм — отвърна кратко.

— Вечерта не е хубава — каза Уик, докато го гледаше. — Тя е ей там — той кимна към Татяна и чичо ѝ в средата на малък кръг от джентълмени.

Гейбриъл прекоси стаята като сомнамбул и се извини на Татяна, че е пропуснал по-голямата част от вечерята.

— Леля ми е стара, както можахте да видите — обясни той. — Когато стигнахме до покоите ѝ, тя не се чувстваше добре и се опасявам, че е доста непреклонна в настояванията си за внимание в такива моменти.

— Възхищавам се на мъж, който притежава чувство за отговорност — каза Димитри, залюля се на пети и се усмихна одобрително на Гейбриъл. — Семейството винаги е на първо място в Русия. Не ме е грижа за този тип семейства, които виждате в Англия — детето да не уважава собствените си роднини.

Едно момиченце на име Мери и лицето на Кейт затанцуваха в ума на Гейбриъл, докато се обръщаше към Татяна и искаше ръката ѝ за танц.

Татяна танцуваше като перце, реверансите ѝ бяха грациозни, чувството ѝ за ритъм — безупречно. А Гейбриъл, обучен да танцува от тригодишна възраст, беше толкова добър, колкото и тя.

Дистанцирано, зад мъглата на сексуална неудовлетвореност, той се наслаждаваше на удоволствието да има партньорка, с която наистина да е в хармония.

— Може би ще танцуваме отново? — попита той, когато музиката спря.

Тя се усмихна леко.

— Наистина, Ваше Височество, за мен ще е удоволствие.

— Може би валс — каза Гейбриъл, със съзнанието, че сам си заковава ковчега. В момента, в който валсът започнеше и той пристъпеше с Татяна в прегръдките си, щеше да е въпрос на дни да се подпише брачния договор. Танцът се приемаше за прекалено чувствен и порочен от много педанти в *обществото*. Да пристъпи на подиума с неомъжена жена бе равносилно на обявление за бъдещия им брак. Не че някой се съмняваше в това.

Тя изглеждаше леко озадачена, сякаш сянката на скръб, която бе пронизала тялото му, се четеше в очите му.

— За мен ще е чест — каза той, вече овладян.

Татяна се извърна, за да поеме ръката на Тулуз и му се усмихна уверено, като момиче, което открива силата си над мъжете.

— Ще трябва да попитам чичо си — отвърна му тя и тайният смях в очите ѝ показваше, че също като него, разбира последиците от валса.

Гейбриъл си пое дъх. Ако изтанцуваше два или три танца и после кажеше на оркестъра да изсвири най-краткия валс, който имат в репертоара си, тогава можеше да се престори, че пада или пък, че е пиян. Каквото и да е, само да се махне от стаята и да се върне в кулата.

Силно потупване по ръката го върна обратно в действителността.

Лейди Рот стоеше до него.

— Музиката отново започва — заяви Хенри. Изражението на лицето ѝ не беше съвсем чаровно.

— Лейди Рот — изрече той и се поклони. — Ще бъдете ли така добра да...

— Да, ще поседя с вас, докато трае този танц — прекъсна го тя. — Много мило от ваша страна, след като си изкълчих глезена с тези мои проклетите токове — тя се отправи директно към усамотена малка ниша, достатъчно голяма за подплатеното канапе, разположено в нея.

— Къде е кръщелницата ми? — попита го без предисловие. — Ходих до стаята ѝ, затова знам, че това за стомаха ѝ са глупости. Кейт не е от типа жени, които страдат, от каквито и да е болести. Бих се изненадала, ако момичето е прекарало в леглото и един ден през живота си.

Гейбриъл стисна зъби, щом образи как той и Кейт биха могли да прекарат деня в леглото се заблъскаха в ума му.

— Опасявам се, че не мога да ви помогна — каза той, докато ушите му бучаха.

— Не можете или не искате? — попита Хенри, потупвайки го силно с ветрилото. — Не съм глупачка, нали знаете. И двамата родители на това момиче са опънали петалата, така че сега тя е моя. А аз — и тя се усмихна с целия чар на майка тигрица, — няма да съм доволна, ако сърцето ѝ бъде разбито.

— Аз бих се чувствал по същия начин — каза Гейбриъл.

— Кой би го предположил, като ви гледа човек как обикаляте из дансинга с това твърде охранено руско момиче, опряно на ръката ви?

— Принцеса Татяна е много... — той спря. — Тя е прекрасно момиче.

— Но Кейт би ли се радвала да ви види как гледате влюбено това *прекрасно* момиче?

— Лейди Рот — започна Гейбриъл, — този брак бе уреден на база значителната зестра на невестата ми и моята титла. Това е стара приказка и съм чувал всичко и преди — думите се откъсваха като твърди малки жълъди, по една за всеки удар на сърцето му. Очите му се насочиха към лицето ѝ. — Не мога да се ожения за Кейт.

— Ако планирате да ми разкажете някаква скръбна история, недейте — сопна се Хенри. — Няма нужда да криете Кейт като някаква лека жена, която сте наел за вечерта, докато сте тук и танцувате с бъдещата си невеста. Тя също може да е тук, защото има много мъже, които с удоволствие биха се оженили за нея, със или без значителна зестра!

Гейбриъл си пое дълбоко дъх.

— Не мога да се ожения, за която пожелаея.

— Не казвам, че трябва да го сторите — отвърна Хенри. — Има мъже, които ще положат света в краката на своята дама, а ги има и останалите като вас, които виждат света като черно-бяла дъска.

Сблъсквала съм се с един като вас преди в живота си, така че знам точно какъв сте.

Гейбриъл никога досега не бе изпитвал по-голямо желание да удари жена.

— Ако ме извините...

Но дланта ѝ се стовари върху ръката му и това, което видя в очите ѝ, усмири езика му.

— Пред себе си имате избор, принце — каза тя. — По добре направете правилния, по дяволите, или ще прекарате живота си проклинайки се. Този джентълмен, който споменах току-що... не мисля, че зестрата, за която се ожени компенсира това, което изгуби. И вярвам, че той би се съгласил с мен.

Гейбриъл се обърна като сляп и се отправи към вратата. Един джентълмен отскочи от пътя му в последния момент.

Единствено Уик му препречи пътя.

— Казах на Татяна, че ще танцувам валс с нея — изрече Гейбриъл с нисък, суров шепот. — Открий я и ѝ кажи нещо.

— *Валс?* Ще трябва да ѝ кажа, че си се разболял.

— Така е — каза Гейбриъл. — Смъртно болен, мисля, че така го наричат.

ГЛАВА 34

На горния етаж Кейт се изсуши, разгледа съсипаната си долна риза, вдигна смачканата рокля, сложи я върху един стол и най-накрая си облече копринената роба, окачена на стената. Чувстваше я като екзотична ласка върху кожата си. Тя уви колана два пъти около талията си, за да го задържи затворен.

Гейбриъл все още не идваше.

Кейт вдигна вестника за йонийските съкровища, прелисти го и развеселено откри нападателно писмо в научен стил от Гейбриъл сред статиите. Вдигна Аретино и веднага го остави обратно. Онези гравюри изглежда нямаха нищо общо с буйната нежност, с която Гейбриъл я беше докосвал.

И просто така, тя осъзна, че е взела решение.

Имаше намерение да спи с Гейбриъл. Беше алчна, полудяла от алчност, ако трябваше да е честна. Искаше това — искаше него — за себе си, за да компенсира за седемте години, в които нито една жива душа не я бе докосвала по любящ начин.

Щеше да му даде девствеността си, а после да замине за Лондон. Краката ѝ се разтрепериха при тази мисъл и тя почувства как бузите ѝ се зачервяват. Това бе единственото нещо, което за първи път от години искаше яростно.

Вратата се отвори и Гейбриъл прекрачи прага. Имаше нещо унило в изражението му, в погледа му.

— Какво е станало? — попита го от другия край на стаята. А после се приближи, за да застане пред него. — Гейбриъл, какво е станало? Добре ли си?

Той погледна надолу към нея. Очите му бяха пълни с емоция, която не можеше да разчете.

— Знаеш ли какво правех в балната зала, Кейт? Имаш ли някаква представа?

Тя положи длан върху сакото му, с желание да почувства солидната му топлина, докато слуша хладната ярост в гласа му.

— Танцувал си.

— Не просто танцувах — уточни Гейбриъл. — Танцувах с бъдещата си съпруга, Татяна.

Кейт никога не бе мислела, че болката може да разкъса сърцето сякаш е рана, но сега го разбра. Тя бе успяла да забрави за Татяна, преструвайки се, че Гейбриъл просто е... другаде. Цялото ѝ тяло се напрегна и замръзна, точно, както когато бе влязла в стаята на майка си и бе видяла само мъртвото ѝ тяло.

За щастие Гейбриъл продължи да говори:

— Седях с нея по време на вечерята. Тя има трапчинки и говори пет езика. Танцувахме първия танц. Изключителна танцьорка е. Помолих я за един валс.

— Разбирам — отвърна трепетливо Кейт и протегна ръка, за да отметне косата си.

— Не *разбираш* — отвърна той сурово. — Не знаеш достатъчно за проклетото общество, за да *разбереш*. Да танцуваш валс с жена означава да я вземеш в прегръдките си и да обикаляш дансинга, докато кракът ти е опрян в нейния.

— Звучи много интимно — успя да изрече Кейт, горда от контрола над гласа си.

— Много — потвърди Гейбриъл. — Ако ти и аз... — той се извърна и заговори на потъмнелия прозорец. — Ако ти и аз някога бяхме танцували валс, всички в стаята щяха да узнаят, че сме любовници. Не можеш да прикриеш нищо, не и с жена в прегръдките си и под музиката на валса.

Кейт беше объркана и започваше малко да се ядосва. Не беше правилно Гейбриъл да навира в лицето ѝ годежа си.

— Вероятно не е подходящо от моя страна да поднеса поздравленията си.

Той се завъртя и се втренчи в нея. Очите му приличаха на черни въглени.

— *Смееш* ли да ми поднесеш поздравления?

Кейт приглади предницата на копринения халат, който носеше.

— Трябва... трябва да се върна в покоите си.

Той пристъпи към нея като хищник.

— Няма да ме оставиш!

И тогава тя осъзна каква бе емоцията в очите му. Беше отчаяние и ярост... и любов. Любов.

— Гейбриъл — промълви с тихо ахване.

— Да не си посмяла... — започна той отново.

— Шшт — каза Кейт и постави длан върху бузата му. — Тихо.

Той преглътна.

— Вероятно не бих те обичала толкова много, ако не беше мъжът, който си.

Мускулите на гърлото му яростно се раздвижиха.

— Ти...

— Обичам те — тя кимна. — С цялото си сърце — Кейт приближи лицето му до своето и го дари с най-нежната целувка в живота си. — Ти си мой — прошепна му. — По някакъв начин, в някаква част от сърцето ми, ти винаги ще си с мен.

Със стон, той я притисна в прегръдките си. Тя обви ръце около талията му, улавяйки лекия мирис на неговия сапун от портокалови цветчета, примесен с парещата необузданост, която си беше единствено на Гейбриъл.

След известно време той се размърда. Кейт постави длан върху устата му, преди да успее да заговори. Ръцете му се отместиха от раменете ѝ и тя отстъпи назад — без сълзи и с високо вдигната глава.

— Не можеш да се ожениш за мен. Ще се ожениш за Татяна, защото тя е избрана за теб, но най-вече, Гейбриъл, защото ти *заслужава*ш някоя, която говори пет езика и танцува като ангел, и носи със себе си кралско съкровище.

— Ако светът беше различен... — гласът му се пречупи.

— Но не е — заяви тя твърдо. — Светът е какъвто е и ти имаш да храниш, обличаш и да се грижиш за цял замък. Да не споменаваме лъва.

Той не се усмихна.

— Никога няма да обърнеш гръб на отговорностите си — каза му Кейт. — Не си като брат си, Гейбриъл.

— Бих го направил заради теб — отвърна той с болка.

— По-скоро бих те обичала сега — изрече тя яростно, — отколкото да те взема като мъж, пречупен заради това, че е обърнал гръб на семейството си.

— Ти си много плашеща жена — каза той след миг. Но очите му бяха загубили онова диво отчаяние.

Кейт сложи длани върху възела, държащ робата.

— Как наричаш тази дреха? — попита го.

— Роба.

— Доста е топло — тя бавно развърза възела. — Виждаш ли, Гейбриъл, докато ти беше долу, вземайки решение, подобаващо за крал, аз също взех свое собствено.

Той вдигна поглед, с голямо нежелание, от дланите към лицето ѝ.

— Така ли?

— Каквото и да стане с Татяна — каза му нежно, — тук то няма значение, не и тази вечер. Тази вечер е за нас. Утрото принадлежи на света, на Татяна, на зестрите и на всичко останало. Ще дойда на бала ти с Алджи, а после ще замина за Лондон с Хенри. Изобщо няма да се върна при Мариана. Там няма нищо за мен, макар да ми отне години, за да го осъзная.

— Хенри ще се погрижи за теб.

Тя се усмихна.

— Да, така е. Тя се е влюбила в баща ми, знаеш ли. Наистина се е влюбила в него. Но той се е оженил за майка ми. Така че тя е изживяла живота си без него. И е била щастлива.

Гейбриъл внезапно направи рязко движение.

— Не искам дори да си помислям за възможността да си с някого друго.

Това бе толкова типично по мъжки, помисли си Кейт. Той говореше с лекота за Татяна, но обратната ситуация, бъдещия ѝ съпруг, не бе толкова лесна тема.

— Хенри ме вижда като дъщерята, която никога не е имала — изрече тя. — Ти ще си тук, а аз ще съм в Лондон. Но тази вечер... — Кейт развърза колана и го остави да се плъзне от пръстите ѝ. Той падна на пода с тих звук. — Тази вечер искам теб, искам те целия.

— Какво ми казваш? — лицето му беше потъмняло от глад.

Тя позволи на робата да се разтвори, коприната се отмести настрана, разкривайки едната ѝ гърда.

— Давам ти девствеността си, такава каквато е — отвърна просто. — Това е подарък, Гейбриъл, такъв, какъвто имам правото да

върча, на когото пожелае. Това не значи, че няма да се кача в каретата след бала и няма да напусна този замък, защото ще го сторя.

Той клатеше глава, така че тя позволи на другата част от робата да се отвори, разкривайки и двете си гърди пред погледа му.

— Аз и само аз мога да дам този подарък — каза му, прокарвайки длан по извивката на гърдата си. — Това няма да промени нищо помежду ни. Очаквам да използваш предпазното средство.

За нейно облекчение, челюстта му леко се отпусна.

— Звучиш като съдържателката на особено строг бордей.

— Не много ласкателно сравнение — каза тя, без да може да възпре ухилването си, — но ще ти простя — робата се свлече до лактите ѝ. — Разбрахме ли се, Гейбриъл? Ще имаме ли тази вечер за себе си?

— Не бива — отвърна той дрезгаво. — Като джентълмен...

— Тази вечер не си джентълмен — напомни му тя. — Ти си мъж, Гейбриъл. А аз съм жена. Без титли или обществото, или глупости помежду ни.

— Убиваш ме — промълви Гейбриъл, привличайки я към себе си толкова внезапно, че тя затаи дъх. — Лишаваш ме от мъжество.

От това, което можеше да почувства, определено не беше вярно.

— Наистина? — попита тя и в гласа ѝ имаше провокативна нотка. После съзнателно се отърка в него. Дрехата ѝ бе загубила битката и бе паднала на земята. Имаше нещо сладостно в контраста между нейната голота и неговото официално облекло.

Не че му се наслади за дълго.

С приглушен стон, той отстъпи крачка назад, докато очите му я изяждаха жива и започна да маха дрехите си. Разхвърчаха се копчета. Връзката му се плъзна през масата и се приземи в малката купчина керамични отломки. Бричовете му изчезнаха, докато тя все още бе погълната от гърдите му.

— Много си мускулест — каза тя, опитвайки се да го изрече спокойно.

— Ловувам — отвърна той.

— Не ми кавай, че ти осигуряваш всичкото месо, което ядем.

Устата му се изви.

— Едва ли. Виж, от друга страна, подаръкът от майка ми, която милостиво ми остави изумруда Звездата на Индия върши тази работа.

Стойността му ще поддържа замъка още шест месеца, дори при екстравагантностите от тази седмица.

Тя стана сериозна, приближи се и постави пръст върху рамото му.

— Гейбриъл? — в шепота ѝ имаше болезнен глад и той отговори веднага, вдигна я на ръце и се насочи към леглото.

Положи я върху него и после, без повече церемонии, праметна крак върху нея и се снижи, бавно, върху тялото ѝ.

Кейт издаде неволен писък заради тежестта му, заради топлината му, заради любопитното чувство за мускулесто тяло срещу своето. Той не помръдна, просто чакаше там, с лакти от двете страни на главата ѝ.

Тя отвори очи и срещна неговите.

— Няма ли да...

— Какво? — попита я. Очевидно се опитваше да изглежда невинен, но се проваляше.

Кейт облиза устни. Не очакваше, че трябва да инструктира *него*.

— Знаеш — настоя тя.

— Не, кажи ми — изрече той с глас, гладък като коприна. — Имаше цялото време на света да изучиш Аретино, докато аз бях долу.

— Не съм погледнала книгата — призна Кейт, заизвивайки се, за да се нагласи по-удобно. Не беше лек като перце, все пак. Странно изражение премина през лицето му. — Какво?

— Това... чувство е хубаво — каза той и дрезгав кратък стон се откъсна от устните му.

— А — промълви Кейт доволна. Заизвива се отново, изучавайки как твърдостта му пасва на извивката на бедрата ѝ. — Искаш ли да знаеш какво правих, докато ти беше долу?

— Какво? — Гейбриъл бе свел глава и ближеше ключицата ѝ. Грапавият му език изпрати леки тръпки към нервите ѝ.

— Не съм гледала Аретино, но прочетох вестника за йонийските антики — каза тя и прокара пръсти надолу по рамото му, плъзна ги по широкия му гръб и надолу по линията от мускули там. — Прочетох писмото ти до редактора. Беше много интелигентно. Много аргументативно също. Помислих си, че нямаше нужда да наричаш автора безмозъчен идиот. Или да казваш, че не пише нещо повече от глупости.

— Кейт.

— Да?

— Млъкни.

Главата му се плъзна по-надолу и устата му се затвори около зърното ѝ.

Тя не млъкна. Не можеше. Когато пое зърното в устата си, тя стреснато извика. Сякаш електричество премина през тялото ѝ, сякаш беше кукла на конците, тялото ѝ се изви към неговото, чувстваше се мека, топла и отчаяна. Внезапно ерекцията, притисната между бедрата ѝ беше... различна.

— Гейбриъл!

Той засмука по-силно и тя забрави думите, които се оформиха в ума ѝ, преди да успеят да достигнат до устните ѝ. Сграбчи раменете му, но той се отдръпна. Преди Кейт да успее да се съвземе, Гейбриъл се подпря на лакът и освободи дясната си длан, която се плъзна надолу по крака ѝ към...

Там.

— Не мисля, че това е... — успя да изрече Кейт.

Но пръстите му затанцуваха из къдриците ѝ и той сведе глава към другата ѝ гърда. Тя не можа да отговори, не можа да изрече абсолютно нищо.

По краката ѝ започнаха да се плъзгат искри и тя се загърчи, дланите ѝ го сграбчиха, отчаяно плъзгайки се надолу по ръцете му, по гърдите му.

— Искам — задъха се тя.

— Какво?

Той звучеше прекалено мързеливо, прекалено спокойно и прекалено овладяно. Гласът му прониза мозъка ѝ и тя отвори очи. Тя просто лежеше по гръб като глупачка и го оставяше да ѝ доставя удоволствие.

Пренебрегвайки с усилие това, което той правеше с пръстите си, тя започна да целува бузата му. Когато Гейбриъл не повдигна глава, Кейт го облиза като котка, точно по начина, по който той я бе облизал и измърка, когато Гейбриъл потръпна при ласката ѝ.

Най-накрая той вдигна глава, така че тя облиза очертанията на устните му, а после ги захапа, защото току-що ѝ бе хрумнало и устните му изглеждаха толкова вкусни.

Гейбриъл не възрази.

Тя позволи на ръцете си да се плъзнат надолу по гърба му и по извивката на задника му, откривайки мускулите, изучавайки възвишенията и долините, и малките трапчинки, които бележеха лявата и дясната страна.

Можеше да го почувства как се размърда срещу нея и реши, че това вероятно е добър знак.

— Целуни ме — нареди тя и отново облиза устните му. — Моля те.

Гейбриъл яростно покри устата ѝ със своята и ръцете ѝ литнаха отново към врата му, сякаш само като се държеше здраво за него щеше да се задържи сред огнената буря на целувката им. След дълъг упойващ момент, той се откъсна от нея, само за да каже:

— Искам да направя така, че това да продължи цяла вечер, но Кейт...

— Какво?

— Ако не спреш да се отъркваш в мен така, това ще е много кратък и разочароващ първи път.

— Харесва ми — каза тя с усмивка и се размърда. — Кара ме да се чувствам... топла... И мека... И... — бузите ѝ порозовяха — влажна.

Той обгърна лицето ѝ в дланите си, милвайки устните ѝ със своите и внезапно Кейт почувства онази част от него да я побутва.

— Да — издиша тя. — Моля те — всичко в тялото ѝ се напрегна, сякаш цялата ѝ концентрация се бе насочила към това пламтящо място между краката ѝ.

Очите му бяха потъмнели от желание.

— Трябва да сложа предпазното средство, както ми нареди — каза той и грабна нещо от нощната масичка. А после, миг по-късно...

Той беше по-голям и по-горещ, отколкото би могла да си представи. Плъзна се наполовина в нея и спря, шепнейки нещо, което не можеше да разбере.

Тя зарови длани в косата му и се изви към него.

— Не е достатъчно — задъхано изрече тя и чу стон, който беше почти като смях... а после той отново се тласна напред.

Кейт изкрещя, но не от болка. Беше от чувството да е притежавана, завладяна и превзета, чувството за друг човек, не просто който и да е друг, а Гейбриъл. *Гейбриъл.*

Той се отдръпна.

— Боли ли? — попита я. — Говори ми, Кейт. Няма нужда да продължаваме. Можем да...

— Моля те — задъхано изрече тя.

— Моля те, спри? — беше се надвесил над нея, със стиснати зъби и очи, потъмнели от страст. — Твърде много ли боли, любима?

— Не мога...

— Не можеш да го понесеш — довърши той и се отдръпна още повече. — Разбирам. И преди са ми казвали, че съм прекалено голям.

— По дяволите — извика Кейт, най-накрая възвръщайки гласа си. — Върни се, Гейбриъл. Ела... ела веднага! — тя се пресегна и го дръпна яростно към себе си.

Усмивката му изгря с чиста дива радост.

— Това е моята Кейт — изгука той и се плъзна напред.

Тя изви гръб инстинктивно и го посрещна. Беше прекалено едър, прекалено голям, прекалено съвършен. На ръба на поносимостта.

— Отново — ахна тя, убеждавайки тялото си да го приеме.

Той се подчини.

И отново.

И отново, отново, отново, отново, отново. Тласкаше се в нея, докато дъхът му не бе нищо повече от дрезгав хрип и пот не покри и двама им.

— Мила — каза Гейбриъл, — ти трябва да... имам нужда ти да... — но изгуби гласа си и тя не знаеше как да последва горещината и лудостта, на която тялото ѝ искаше да се предаде. Докато...

Докато не откри, че ако стегне... ако притисне...

Той издаваше дрезгав вой.

Всеки път.

А тя... това караше пламъци да се спускат надолу по краката и нагоре в центъра на тялото ѝ, и отново изви гръб, посрещайки радостта и необуздаността, потта и удоволствието, и тогава... това беше.

Вълна след вълна от горещина заля тялото ѝ, докато не извика с невъздържано удоволствие и впи пръсти в него, за да се задържи.

ГЛАВА 35

Изкъпаха се и отново правиха любов, бавно и сладостно, сгушени под одеялата, докато нощният въздух захладня, а после стана съвсем студен.

— Трябва да вървя — прошепна тя по някое време в тази дълга нощ.

— Чувствам се като в проклетата пиеса за Ромео и Жулиета — каза Гейбриъл. — Не започвай да ми говориш за чучулигата, Жулиета, защото те не летят толкова нависоко.

— Трябва да вървя — повтори Кейт, полагайки леки целувки по врата му.

— Не — звучеше като упорито малко момче. — Не.

Тя се разсмя във врата му и вмъкна крак по-удобно между неговите. Никога не си бе представяла, че ще се чувства толкова щастлива, в такава безопасност.

— Никога няма да те забравя — прошепна му, защото трябваше да бъде казано. Длъжна бе да спомене подходящи думи на сбогуване, да каже благодаря, да си тръгне. — И винаги ще помня тази нощ.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Превръщаш ме в Ромео.

— Ромео не е ругаел толкова много както правиш ти — каза тя и изрисува фигура върху гърдите му с пръст. — Не подобава на един принц.

— Нищо, което правя, не подобава на един принц, откакто те срещнах — отвърна той. — Нито тази нощ, нито... нито всичко останало.

Тя не може да се възпре.

— Просто не ме забравяй.

Гейбриъл не продума и сърцето ѝ пропусна един удар.

— Знаеш ли какво казва Ромео на невестата си, когато тя лежи там в гробницата? — попита я той.

— Не си спомням — призна Кейт.

— Той обещава да остане с нея завинаги. Може би имаше и нещо друго, а после той казва: „Аз ще остана в мрачния му замък“. Имам замъка, Кейт, имам замъка и все пак не мога да остана с теб.

— В този момент той не се ли самоубива? — попита внимателно Кейт.

— Да.

— Бих предпочела да не участвам в това — заяви тя. — Трябва да кажа, Гейбриъл, че литературата, която харесваш, изглежда много мрачна.

— Предполагам, че има паралел между Дайдо и Жулиета — продължи той.

— Абсурдна жена — изкоментира тя и опря брадичка в гърдите му. — Обожавам те, но не възнамерявам да построя погребална могила в близко бъдеще.

Почувства смеха му, преди да го чуе, почувства усмивката му в целувката, която положи в косата ѝ.

— Това е моята Кейт.

— В мен няма и капка романтика — изрече тя без съжаление.

— Бих се обзаложил, че мога да те накарам да пициш в рими — а после отново започна да я целува.

Но Кейт нямаше нужда от пееща чучулига, за да осъзнае истината. Години на ставане с пукването на зората ѝ казваха, че утрото е близо, че трябва да се върне в покоите си.

— Гейбриъл — прошепна му.

— Не.

Тя се изви настрани.

— Трябва — смъкна се от леглото и отново облече робата му, присвила пръсти срещу студа на каменния под.

Той също стана. Лицето му беше пусто и от това сърцето я заболя.

Но Кейт прехапа устна и не проговори. Нямаше смисъл, нямаше смисъл... това не можеше да се разреши с още една целувка или с обещание.

Две минути по-късно бе увита в черна дантела и сгушена в ръцете му.

— Не носиш леля си из замък по този начин! — ахна тя.

— Ако срещнем някой, ще кажа, че Софонисба е получила фатална апоплексия след прекалено много бренди.

Би го укорила, но тонът му беше дистанциран, студен като лед.

— Вината не е нейна — каза тя и наклони глава до гърдите му, заслушвайки се в ритъма на сърцето му.

— Кое?

— Че никога не се е омъжила и накрая е била изхвърлена като нежелана дреха. Вината не е нейна, Гейбриъл, и трябва да го запомниш.

— Никога не съм казвал, че е — той премина по още един коридор, отново зави... сега трябваше да са близо до вратата на стаята ѝ. — Това е Съдба, този проклет безочлив демон, който е провалил Ромео и Жулиета.

На Кейт ѝ прозвуча много драматично, но разбра какво иска да каже.

— Обичам те — каза му, когато той я остави да стъпи на пода пред вратата на стаята ѝ. Рискувайки всичко, тя отметна воала и го погледна в лицето.

— Аз... — но думите изглежда заседнаха в гърлото му и сърцето ѝ заблъска в гърдите при мълчанието му.

Вместо това, той се наведе и я целуна, а после... бързо се обърна и си тръгна.

Кейт изчака, да се скрие зад ъгъла на коридора, после бутна вратата на стаята си. Фреди беше там, чакаше я в средата на леглото. Той повдигна сънливо муцунка и обичливо изджафка. Там бяха свещите, трепкащи по лавицата над камината. Там беше книгата ѝ и пантофките ѝ, и нощницата, която я чакаше.

В тази стая беше истинският живот, а зад нея не се намираше нищо повече от вълшебна приказка и щеше да е по-добре да го запомни.

Можеше да се приучи към ограниченията на реалността на следващата сутрин. За момента, тя гушна топлото телце на Фреди под брадичката си и го остави да оближе солените сълзи, които се плъзнаха към муцунката му.

Няколко часа по-късно Розали се вмъкна през вратата, шумно движейки се из стаята, докато дърпаше завесите.

— Не — простена Кейт. — Моля те, върви си. Не мога да стана все още.

— Няма нужда да ставате — отвърна жизнерадостно младата прислужница. — Имам такива прекрасни новини, че...

— Вън! — каза Кейт и седна, осъзнавайки, че очите ѝ все още са подпухнали. — Вземи кучетата с теб, моля те. Ще ти позвъня по-късно — и с това тя отново падна назад, издърпа възглавница върху главата си и се престори, че е в безсъзнание.

Не стана до два следобед. Приблужи се апатично към звънеца, позвъни на Розали и после се втренчи в огледалото. Със слаб интерес забеляза, че дефлорираната жена изглеждаше точно като всяка друга.

Всъщност, помисли си тя, като се наклони по-близо, изглеждаше по-добре от преди седмица. Кожата ѝ сияеше, а устните ѝ...

Сигурно беше от цялото това целуване, което ги караше да изглеждат алени и леко подути.

Розали влезе с поднос със закуска, последвана от върволица лакеи, носещи гореща вода.

— Имам такава изненада за вас! — отново каза тя.

— Кажи ми, след като се изкъпя — отвърна Кейт изморено, седна пред тоалетната масичка и взе една препечена филийка.

— Изпийте това — Розали ѝ подаде чаша чай. — Миналата нощ стомахът ви беше много зле. Чувствах се ужасно, че не мога да се погрижа за вас, но господин Бериук каза, че просто не може без мен. Аз *наистина* съм добра с цветята. И той обеща да ви изпрати прислужница. Тя помогна ли ви?

— Напълно. Беше... беше свършена.

— Ето, това ще ви накара да се почувствате по-добре.

Едва след като излезе от ваната, изсуши се, напудри се и се облече, Розали попита обнадеждено:

— Сега бихте ли искала да узнаете за изненадата си?

— Извинявам се — каза Кейт. — Разбира се, искам.

— Доведената ви сестра е тук! — изпищя тя. — Устната на госпожица Виктория се е подобрила и тя пристигна късно вчера, но, разбира се, вие бяхте болна и не биваше да ви безпокоим. Искате ли да почукам на стаята ѝ? Тя е точно до вас. Господин Бериук премести господин Фенуик на горния етаж, така че двете да сте заедно.

— Виктория е тук? — повтори Кейт и седна. — С мащехата ми?

Розали поклати глава.

— Не. И не е ли това благословия? Лейди Димсдейл я доведе, но нейна светлост си тръгна веднага, защото се подготвя за сватбата на госпожица Виктория — тя се втурна през вратата. — Ще я доведе веднага. Знам, че копнее да ви види.

Виктория влезе в стаята доста предпазливо, сякаш не бе сигурна дали е добре дошла. Кейт стана и се приближи, за да я поздрави.

Не можеше да се каже, че са израснали заедно. Бяха живели на един и същи етаж в Яроу хаус само няколко месеца преди баща им да почине, след което Мариана веднага премести Кейт от детската стая в таванското помещение.

На шестнадесет Кейт бе твърде стара за детската стая, бе казала Мариана, а нямаше нужда една бедна роднина да живее на основния етаж.

Но Виктория притежаваше вродена доброта, която липсваше у майка ѝ и никога не се присъедини към подигравките и униженията от страна на Мариана.

— Розали, ще ни донесеш ли още чай? — попита Кейт.

Прислужницата излезе от стаята и Кейт седна до сестра си пред огъня. Фреди се приближи и скочи в скута ѝ.

— Как е устната ти?

— Добре е — отвърна Виктория и я потупа. — След като я цепнаха, още на следващия ден беше много по-добре.

— На мен ми изглежда идеално — каза Кейт.

— Този замък не е ли странен? Толкова е огромен. Помислих, че ще умра от студ снощи, поне докато Цезар не дойде в леглото с мен.

— Цезар! — промълви Кейт стресната. Дланта ѝ замръзна върху главата на Фреди. — Дори не осъзнах, че не е в покоите ми.

— Можех да го чуя как лае — обясни Виктория. — Не можах да го понеса, така че най-накрая се промъкнах тук и го отведох в моята стая. Фреди изглеждаше съвършено удобно, така че го оставих в леглото ти.

Тя се заигра с роклята си изчервена. Кейт я погледна и осъзна какво точно означава това.

— Не спях в леглото си снощи — каза тя с въздишка.

— Аз не съм тази, която да те съди — отвърна Виктория.

— Защо дойде? — попита Кейт, смекчавайки въпроса с усмивка.

— Алджи продължаваше да ми пише — и когато веждата на Кейт литна нагоре, допълни: — Той ми пише всеки ден. Аз също му пиша всеки ден, откакто се срещнахме за първи път през март в Уестминстърското абатство.

— *Наистина?*

Виктория кимна.

— Понякога са страници и страници. Алджи — каза тя с гордост — е превъзходен кореспондент. Аз нямах гувернантка, нали знаеш, така че съм доста по... е, той не възразява много.

Кейт никога не се бе замисляла за това как образованието на Виктория е било засегнато от склонността на Мариана да се освобождава от прислужниците. Сестра ѝ не изглеждаше като някой, на когото много му липсва ученето. Но бузите ѝ бяха розови и тя все още диплеше роклята си.

— Съжалявам. Трябваше да се боря повече, за да запазя гувернантката — каза Кейт.

— Направи всичко каквото можа. Майка е... е, каквато си е. Мислех... от години мисля, че бе прекрасно как защити Черидери и госпожа Суалоу и повечето от хората във фермите. Не можеше да задържиш и гувернантката.

— Можех да се боря повече — повтори Кейт. Просто не бе мислила много за Виктория, скъпоценната, глезена дъщеря. — Какво ти каза Алджи — попита тя.

— Той каза, че трябва да дойда — отвърна Виктория и очите ѝ отново се насочиха към скута ѝ. — Каза, че ти си... че си се влюбила в принца и това няма да свърши добре, и че трябва да дойда, за да те *спася* — изрече последната дума предизвикателно, вдигайки поглед. — Знам, че прекара години в спасяване на всички хора в имението и в къщата, и Алджи е съгласен с мен, че понякога хора като теб трябва да спасят себе си.

Кейт за секунда остана вкаменена, а после започна да се смее. Смехът не беше жесток, а пречистващ, от вида, който идва, след като годините на самота са свършили и откриваш, че имаш семейство.

Това не бе нормално семейство: Хенри нямаше претенциите да е пример за добродетелност. Виктория бе незаконородена, ако и добросърдечна, а Алджи бе истински глупчо. И все пак го беше грижа за нея.

Виктория се оживи от смеха ѝ.

— Значи не си ядосана? — попита я обнадеждено. — Тревожех се, че ще си раздразнена от пристигането ми, но Алджи...

Кейт се пресегна и прегърна сестра си.

— Мисля, че е ужасно мило от твоя страна. Щастлива съм да бъда спасена. Макар да нямам намерение да оставам още дълго. Имаш ли нещо против?

— О, не, защото ние трябва да си тръгнем след бала, още тази вечер — обясни Виктория. — Налага се да се оженим.

— Разбира се.

— Ако си тръгнем в полунощ тази вечер, можем да сме в енорията на Алджи в седем сутринта. Би ли... би ли ни придружила?

— Да пътувам през нощта? — възкликна Кейт.

— Е, принцът казал на Алджи, че трябва да присъства на бала. Но Алджи казал на майка си, лейди Димсдейл, че ще си бъде у дома навреме, за да се ожени на сутринта — Виктория я погледна с надежда. — Майка ми вече е в имението Димсдейл.

Алджи очевидно не се противопоставяше на директна заповед.

— Разбира се, че ще дойда с теб. Той каза ли ти, че имам кръстница, лейди Рот?

— Да... тя се нарича Хенри, нали? И ще те вземе да живееш с нея?

— Точно така — потвърди Кейт усмихната.

— Защото винаги можеш да дойдеш да живееш с нас — отвърна Виктория притеснено. — Майката на Алджи се мести в самостоятелна къща и ние двамата направо ще се гоним в голямото имение сами. С удоволствие ще те приемем.

И наистина го мислеше.

— Толкова се радвам, че открих, че си моя сестра — каза Кейт.

Виктория кимна. Очите ѝ бяха леко навлажнени.

Кейт стисна ръката ѝ.

— Само ми се иска баща ни да се беше проявил повече като джентълмен — изрече Виктория забързано. — Искане ми се... искане ми се Алджи да не трябваше да се жени за мен под фалшив претекст — една сълза се плъзна по бузата ѝ.

— Не го прави — спря я Кейт. — Жени се за теб, защото те обича и защото ти го обичаш. И това е всичко, което другите ще узнаят.

Виктория подсмръкна и някак си, за изненада на Кейт, направи очевидно усилие да спре да плаче.

— Винаги съм вярвала в баща си, имам предвид, в полковника, който мислех за баща. Тя дори имаше негов портрет, знаеш ли. Само че той не е съществувал.

— Неудобно е — каза Кейт. Слабо казано.

— *Незаконородена* съм — повтори Виктория. — Събудих се посред нощ и мислих за това. Тази дума. Ужасна дума, с всички тези срички и никоя от тях не е хубава.

— Обстоятелствата около раждането ти не са твоя вина.

Виктория прехапа устна.

— Но когато майка ми се омъжи за баща ти, ти загуби наследството си и тя го даде на мен... не е честно! Не спирам да мисля за това. Сякаш съм някакъв паразит. Изглеждам като дама, но не съм нищо повече от незаконородена, крадлива *фръцла*! — и тя избухна в искрен плач.

— Фръцла? — попита Кейт, чувствайки се доста замаяна. — Какво, за бога, е фръцла?

— Ненужен багаж — зави Виктория. — Повлекана. Аз съм... нося дете, без да съм омъжена. Точно като майка ми съм!

— Не, не си — възрази твърдо Кейт, протегна се, дръпна една носна кърпичка от тоалетната масичка и ѝ я даде. — Един мъдър стар човек от този замък ми каза, че добротата е най-важното нещо и беше прав. Ти си добра, Виктория, а майка ти, за съжаление, не е. Ти не си крадла. Татко е искал ти да имаш тези пари.

— Не, той ги остави на майка ми и тя... тя...

— Той ги остави директно на Мариана, знаейки много добре, че тя ще ги даде на теб. Моята майка ми остави зестра, знаеш това.

— Просто съм толкова благодарна, че въобще се е оженил за нея — промълви Виктория през сълзи.

Кейт се бе чудила с години защо баща ѝ се е оженил за Мариана. Но сега, гледайки своята хубавка, глупава, сладка сестра, знаеше защо.

— Искам да ти покажа нещо — каза тя. Скочи и изтича до малкото писалище. — Само ми позволи първо да напиша една бележка.

— Какво? — попита Виктория и извади още една носна кърпичка от чантичката си. — Знам, че се дразниш, когато плача, Кейт.

Съжалявам. Има нещо в това да носиш дете. Плача повече от когато и да било.

— Всичко е наред. Свикнала съм.

— Алджи казва, че съм лейка и ще ме сложи в градината — каза Виктория печално.

Кейт съчини бележка до Гейбриъл.

„Ваше Височество,

Мога ли да покажа на сестра си статуята на Мери в градината на параклиса? Чичо Ви мисли, че може да имате ключ за параклиса. Сигурна съм, че Бериук би успял да ни помогне да намерим вратата.

Искрено Ваша и така нататък:

госпожица Катрин Далтри.“

— Какво ще облечеш тази вечер? — попита Виктория като прибра кърпичката си.

— Не съм мислила за това — отвърна тя. — Розали е избрала нещо. Искан ми се да беше донесла още нещо за ядене. Умирам от глад.

— *Трябва* да помислиш за това — каза Виктория. — Това е твоето представяне в обществото, Кейт! Аз съм тук, така че можеш да отидеш на бала като себе си.

Кейт примигна.

— Не бях помисляла за това.

— Донесох пристегнат корсет — съобщи Виктория, — така че ще изглеждам по-слаба. И ще нося перука и ще взема кучетата с мен.

Точно в този миг Розали влезе в стаята с обяда на табла, така че Кейт я отпрати да занесе съобщението до принца.

— Толкова е странно да си мисля как разменяш любовни писма с принц — каза Виктория, вдигнала вилица пълна с пилешко към устата си.

— Защото бях прислужница в Яроу хаус ли имаш предвид?

— Никога не си била прислужница! — запротестира Виктория. — Майка беше сурова, но не чак толкова сурова. Ти беше... беше...

— Няма значение как го наричаме — прекъсна я Кейт. — Аз също мисля, че е странно да пиша до един принц. Дори не бях сигурна

как да го наричам в бележката, ако трябва да съм честна. Какво ще правя тази вечер, Виктория? Не мога да танцувам, знаеш го.

Устата на Виктория остана отворена.

— Разбира се, че не можеш да танцуваш. Майка само на мен осигури учител по танци, когато отидохме в Лондон за сезона. А нямахме време Алджи да те научи.

— Алджи?

— Алджи е чудесен танцьор — каза Виктория с гордост. — И е толкова добър учител, толкова е мил и търпелив. Научи ме на толкова неща.

— Вие двамата... — започна Кейт, но вратата се отвори.

— Принцът чака в параклиса и двете ви — изписка Розали.

— Искам да ти покажа нещо — каза Кейт и протегна ръка към Виктория. — Нещо, което ще ти хареса.

— Никога не съм срещала принц — продължаваше да си мърмори Виктория, докато се тътреше зад Кейт надолу по стълбите. — Искан ми се Алджи да беше тук. Наистина ми се иска Алджи да беше тук. Просто ми се иска той...

ГЛАВА 36

Гейбриъл изглеждаше толкова красив, докато ги чакаше до вратата на параклиса, че Кейт почувства как главата ѝ леко се замайва. Но ако имаше едно нещо, което Катрин Далтри никога, никога не би направила, то беше да си загуби ума заради някой мъж. Или да припадне. Или да се хвърли в погребална клада.

Така че вдигна високо глава и го поздрави с реверанс, представи го на сестра си и се държа така сякаш не бяха нищо повече от случайни познати.

И след като и той стори същото, нямаше причина за болката, която изпита. Беше толкова силна, колкото ако имаше забита в тялото стрела, помисли си тя мрачно, докато следваше бързите стъпки на Гейбриъл през параклиса до задната стая, където зад гоблените бе открита червена врата.

Уик също беше там и от двамата братя той бе единственият, който изглежда не се правеше на ням.

— Нямахме представа, че вратата е тук — обясни той на Виктория, — докато Негова Светлост не я забеляза от страната на градината.

— Открих ключа — каза Гейбриъл, проговаряйки за пръв път, откакто бяха разменили поздрави. Извади голям ръждясал ключ и го вкара в ключалката. Той се превъртя, но вратата не се отвори.

Гейбриъл се облегна на нея и я натисна с изненадващ ярост, което накара Виктория да изпищи и да отскочи назад. И все пак, вратата не помръдна. Тогава Уик пристъпи до него. Едва когато и двамата натиснаха с рамене вратата, тя се отвори с ужасен скърцащ звук.

— Ръждясала е — изрече Гейбриъл. Гласът му бе студен и дистанциран, сякаш се обръщаше към група селски пияници.

Кейт го подмина, без да каже нищо.

След мокрото утро, слънцето светеше колебливо през клюмналите клони на дъба в градината.

— Колко е неподдържано — каза потресено Виктория, докато внимателно преминаваше през вратата. — Мили боже, Ваше Височество. Може би трябва да накарате няколко градинари да пороботят тук.

— Всички са заети в селото да оправят покривите — отвърна Гейбриъл. — Времето не е подходящо да оставям хората без подслон.

— Ела — промълви Кейт, улавяйки ръката на Виктория. — Ще ти покажа статуята.

— Каква статуя? — попита Виктория и я последва. — Ужас, полата ми се закачи за розовия храст. Чакай ме, Кейт!

Но Кейт вървеше напред в отчаяното желание да се отдалечи от Гейбриъл. Спря пред Мери и после се наведе, за да ѝ каже здравей, изтривайки една дъждовна капка от мраморната ѝ буза.

— Какво сладко бебе — изгуква Виктория. — О, само виж очарователните ѝ пълнички пръстчета и трапчинките ѝ.

— Името ѝ е Мери — обясни Кейт. — Била е незаконородена, Виктория. Името на майка ѝ е било Еглантин.

— О!

— Не се знае кой е баща ѝ... но се знае едно.

— Какво? — Виктория се пресегна надолу и махна листо от рамото на Мери.

— Била е обичана, разбираш ли? Има своя собствена градина, собствен паметник.

Големите сини очи на Виктория се напълниха със сълзи.

— Мери е умряла?

— Мери е живяла през 1500 г. — каза Кейт, принуждавайки се да го изрече търпеливо. — Разбира се, че е умряла.

— Но...

— Искам да кажа, че майка ѝ я е обичала също толкова много, колкото би обичала и друго дете. И баща ми те е обичал по същия начин. Така че грозотата на думата *незаконородена* няма значение. Защото баща ми те е обичал достатъчно, за да се ожени за Мариана, Виктория. Бил е син на граф и се е оженил за любовницата си, жена, която не е била дама. Заради теб.

— О — промълви тихо Виктория. — Не съм мислила за... сигурна ли си, Кейт?

— Напълно съм сигурна. Той е знаел, че аз ще съм добре и че майка ми е оставила зестра. Убедил се е, че и ти ще си добре като се е оженил за майка ти и е оставил зестрата ти в нейни ръце.

От очите на Виктория закапаха сълзи и небето също започна да плаче. Така че Кейт обви ръка около раменете на сестра си и я поведе обратно към параклиса, подминавайки мъжете, застанали мълчаливо до голямата червена врата.

Тя се усмихна на Уик и кимна на Гейбриъл, защото човек не се усмихва на някой принц, сякаш е обикновен човек.

И определено не сякаш единственото нещо, което искаше да направи, бе да го целува, докато от лицето му не изчезнеше това измъчено изражение.

— Той е толкова красив — прошепна Виктория по пътя към стълбите.

— Кой, принцът ли? — попита Кейт. — Да, ако харесваш тъмните и мрачни мъже.

— Е, не е Алджи — каза Виктория, изричайки съвършената истина. — Но, Кейт, видя ли начина, по който те гледаше? Очите му със сигурност горяха!

— Тази вечер той открива бала с годеницата си, принцеса Татяна — равно отвърна Кейт. — Очаквам брака им да бъде отпразнуван след две седмици.

— Това е толкова жестоко — промълви сестра ѝ. — Не ми харесва. Искаш ли да си тръгнеш сега, Кейт? Прислужницата ми вече приготвя багажа. Може да ни няма след час-два.

— Няма да бягам и да се крия. Ще присъстваме на бала и имам намерение да танцувам с всеки мъж, който има два здрави крака, макар да не умея. После ще тръгнем за сватбата ти, а след това към Лондон. Ще забравя за него.

— Аз никога не бих могла да забравя Алджи — каза със съмнение Виктория.

— Но ти и той сте сгодени. Това са различни обстоятелства. Двамата ще бъдете родители. Аз едва познавам принца — възрази Кейт, упорито опитвайки да звучи небрежно.

Виктория не отговори, но плъзна длан в тази на Кейт и я стисна.

ГЛАВА 37

Кейт остави Виктория в стаята ѝ, за да започне дългия процес на обличането за бала и когато влезе в покоите си завари вътре Хенри. Тя хвърли един поглед към кръстницата си и устната ѝ потрепери. Хенри се втурна към нея с разтворени обятия.

Заплака още преди старата дама дори да я достигне. Кръстницата ѝ я придърпа на канапето, накара я да седне с нея и я залюля до рамото си, изричайки неща, които Кейт не може да чуе. Плака, докато дробовите ѝ започнаха да горят от болка и стомахът ѝ не се сви на топка.

Най-накрая вдигна глава.

— Само не ми казвай да спра да го обичам — изрече тя, задавяйки се с думите. — Не бих могла да спра да дишам, не бих могла да спра да го обичам... — гласът ѝ премина в хлип.

— Няма — увери я Хенри. Тя нежно бутна Кейт назад, така че да легне. — Обаче ще ти кажа да спреш да плачеш. Ще ти стане лошо — тя се изправи, отиде до умивалника и се върна със студена, влажна кърпа. — Сложи това върху очите си.

Кейт легна там с мократа кърпа, чувствайки паренето на подутите си очи, болката в гърдите от яростните хлипове и утехата от пръстите на Хенри, преплетени в нейните.

— Няма да ти кажа да спреш да го обичаш — повтори Хенри накрая, — защото знам, че не е възможно.

— Баща ми...

— Плаках цяла седмица, когато чух, че е умрял. Плаках по време на брачната му нощ. Плаках, когато майка ти умря, защото знаех, че него ще го боли — последва кратка пауза. — А аз *никога* не плача — добави тя.

Кейт се засмя през сълзи.

— Аз също. *Никога*.

Пръстите на Хенри се стегнаха около нейните.

— Толкова съжалявам, Кейт. Толкова съжалявам. Всичко, което мога да ти кажа, е, че животът може да бъде изпълнен с радост, дори ако един от хората, които обичаш не е до теб. Защото ще има и други. Знам, че не ти се струва така, но е вярно. Ще се омъжиш...

— Това е най-лошото — избухна Кейт. — Как сега ще се омъжа, за когото и да било? Сега, когато знам... знам... — тя замлъкна, без да може да изрази с думи какво бе усещането да се сгуши в ръцете на Гейбриъл, да се смее с него, да се отпусне до него, да прави любов с него. — Не бих могла — каза тя равно. Мирисът му беше запечатан в кожата ѝ, както и начинът, по който той се разтрепери, когато тя го докосна, начинът, по който лицето му стана диво и изпълнено с нужда.

— Знам — изрече Хенри. — Знам — тя се изправи. — Ще сменя кърпата. Очите ти изглеждат като стафиди напоени в бренди.

— Очарователно — отвърна Кейт и дрезгаво се засмя.

— Любовта е грозна работа — съобщи Хенри и издърпа кърпата, слагайки друга студена на нейно място. Беше малко прекалено мокра и капка студена вода се търкулна надолу по бузата на Кейт. Тя се пресегна, за да я избърше, но Хенри го стори вместо нея. — Грозна, грозна, грозна.

— Мразя я — каза Кейт убедено.

— Е, аз не. Защото е по-добре да живееш все едно си пламък, Кейт, да познаваш един мъж и да го обичаш, дори ако той не може да бъде твой, отколкото въобще да не обичаш.

— За мен няма да има никой друг — изрече го с тихата убеденост, че говори истината.

— Мислиш ли, че смятах баща ти за идеален?

Кейт задавено си изкикоти.

— Съмнявам се.

— Не беше такъв — заяви Хенри.

Кейт почти махна кърпата, за да види лицето ѝ, но в този миг чу кръстницата си да става и да се отправя към отсрещната страна на стаята.

— Не беше идеален — повтори тя. — Той беше глупак, който вярваше, че парите са по-важни от любовта и че ние двамата никога няма да бъдем щастливи заедно, защото не може да ми осигури живота, от който чувства, че имам нужда.

— Глупав задник — измърмори Кейт.

— Може би — съгласи се тя. — Наистина харесвам да съм добре нахранена — в гласа ѝ имаше смях. Кърпата изчезна от очите на Кейт и Хенри я погледна отгоре. — Много по-добре — каза със задоволство. — Ще ти донеса още една.

Кейт я чу как отново се отдалечава. А после, през плискането на вода, я попита:

— Как изглежда тя, Хенри?

— Малката руския ли имаш предвид?

— Невестата на Гейбриъл — каза Кейт. — Каква е тя?

Хенри махна кърпата и постави нова на нейно място.

— Тя не е теб. Никога няма да бъде теб.

— Да, но...

— Не е важно — заяви Хенри. — Майка ти беше твоята майка. Тя обичаше баща ти и аз бях доволна от това. Но не мислех за тях двамата заедно, защото не би ми помогнало.

— Предполагам, че не — каза Кейт.

— Можеш да се принудиш да спреш да мислиш за него — заповяда кръстницата ѝ.

Кейт опита да си представи един свят без Гейбриъл.

— Започваш от тази вечер. — Хенри отново издърпа кърпата. Кейт отвори очи. — Много добре — каза тя, сякаш проверяваше напредъка на печенето на хляб. — Ще бъдеш съвсем добре след час-два.

— Не мисля, че искам да отида на бала тази вечер — прошепна ѝ. — Просто не съм достатъчно силна. Той ни заведе — Виктория и мен — заведе ни в градината зад параклиса и гласът му... звучеше сякаш едва ме познава.

— Да не си *посмяла* да започнеш отново да плачеш — прекъсна я Хенри.

Кейт преглътна.

— Ще отидеш на бала тази вечер. Ще изглеждаш по-красива, отколкото някога си изглеждала през живота си — защото аз ще те облека. Ще дадеш на този принц един последен шанс да бъде мъж.

— Да бъде мъж — повтори Кейт. — Той е мъж.

През ума ѝ премина образът на Гейбриъл — застанал гол пред нея, с учестено повдигащи се гърди и гладен поглед.

— Баща ти не можеше да си представи живота по друг начин, освен по този, който го бяха научили. От раждането са му казвали, че понеже е по-малкия син, трябва да се ожени за богата жена. Твоят принц е бил учен, че трябва да се ожени за жената, която брат му избере.

— Той има да издържа замък — възрази Кейт.

— Това му го признавам — каза Хенри. — Той има много повече отговорности, отколкото имаше баща ти и те са истински. Чичо му е побъркан, а онези застаряващи принцеси не могат да започнат да плетат дантели, за да спечелят пари.

— Той няма избор — промълви Кейт и въздъхна.

— Избор винаги има. И тази вечер ние ще направим този избор да изглежда кристално, абсолютно ясен.

Кейт седна. Чувстваше се пречистена, сякаш онези сълзи бяха отмили част от мъката.

— Той няма да наруши обещанието си да се омъжи за Татяна.

— В такъв случай, ще знаеш със сигурност, че е глупак — каза Хенри. — Трябва да призная, че познанието за характера на баща ти ми беше от голяма помощ в моментите, в които ми липсваше. Ако Гейбриъл няма характера, за да те вземе, Кейт, тогава не те заслужава.

— Искане ми се да можеш просто да му кажеш това — изрече Кейт и стана. — Би направило всичко толкова просто.

Кръстницата ѝ се усмихна иронично.

— То е просто. Ти ще си на бала, както и Татяна. И ето го — животът му прострян пред него. Може да избира.

— Имала ли си подобна нощ? — попита тя, отправяйки се до тоалетната масичка. Общо взето очите ѝ не изглеждаха ужасно, макар да бе много пребледняла.

— Годажният бал на баща ти.

Кейт се обърна.

— Съвсем същият повод?

— Съвсем същият. Носех копринена рокля на жълто райе, украсена с волани и копринени пискюли. Полите ми бяха толкова широки, че едва можех да мина през вратата. Бях оцветила устните си, което бе много по-скандално в онези дни, отколкото е в момента.

— Сигурно си била красива — каза Кейт.

Дори сега, Хенри беше изключително чувствена.

— Бях — отвърна тя. — Може да не ти хареса това, скъпа, но въпреки всичко ще го кажа. Майка ти беше много крехка, като лале, което е било оставено без вода. Прекара по-голямата част от нощта облегната на една стена в балната зала.

— Моля те, не я мрази — започна Кейт.

— О, не я мразех — увери я кръстницата ѝ. — Всеки можеше да види, че бе прекрасен човек, без никакъв късмет, що се отнася до здравето ѝ. Копнееше да стане и да танцува.

Устата на Кейт потрепери.

— Бедната мама — каза тя. — Вечно искаше да има енергията да се изправи, но ако опиташе, накрая отново бе в леглото за дни.

— Мога да си представя — кимна Хенри.

— Баща ми танцува ли с теб?

— Не.

— И все пак си била там.

— Бях най-красивата жена в Лондон онази вечер — равно отвърна Хенри. — Получих четири предложения за брак на следващата седмица и избрах първия си съпруг от тази група. И не погледнах назад.

— Аз...

— Ти ще сториш същото, ако се стигне до там — нареди тя, стрелкайки Кейт с очи. — Искрено се надявам, че принцът има повече характер, отколкото баща ти, но ако няма, ще напуснеш този замък с високо вдигната глава.

Кейт кимна.

— А сега — каза Хенри, — трябва да започнем да се обличаме. Къде е тази твоя прислужница? — тя дръпна звънеца.

Розали се втурна в стаята няколко минути по-късно.

— О, госпожице, толкова закъсняваме! — видя Хенри и направи реверанс. — Извинете ме, милейди.

— Наистина закъсняваме и вината е моя — каза Хенри с усмивка. — Сигурна съм, че моята прислужница Парсънс се тресе от гняв. Може ли да видя какво си приготвила да облече кръщелницата ми тази вечер?

Розали покорно се затътри към шкафа и се върна с бледожълта бална рокля, почтително положена върху протегнатите ѝ ръце.

— Поръбена е със златна нишка — обясни тя, — а има и жълта перука, която си отива с нея съвършено. И диаманти...

— Не — каза Хенри. — Тази няма да стане. Ще изглежда като болна от жълтеница. Донесла ли си други бални рокли?

— Ами да — потвърди Розали стреснато. — Но не...

— Нека ги видим.

— Има още две — прислужницата изтича обратно до шкафа. — Можех да избира само три от гардероба на госпожица Виктория. Всяка от тях върви със собствен пътнически сандък, разбира се.

— Разбира се — увери я Хенри.

— Ето тази от копринен жакард — каза Розали и се обърна. — И перуката — тя кимна към една перука с отчетлив нюанс на жлъчка.

Но Хенри вече клатеше глава.

— Зеленото ще контрастира ужасно с косата ти — обясни на Кейт. — Господарката ти няма да носи перука тази вечер — инструктира тя Розали.

— Без перука? Разбира се, няма нужда да нося перука — каза Кейт с облекчение. — Виктория е тук, така че мога да бъда себе си.

— Тя трябва да носи перука — изрече Хенри със задоволство. — Можеш да изпратиш тази зелена перука обратно до стаята на Виктория, защото не искам да виждам това на главата ти, докато съм жива.

— Последната рокля — каза Розали с надежда. В ръцете ѝ имаше великолепна кремава тафта с фигури в деликатно бледосиньо.

— Съвършено — изрече Хенри в същия миг, в който Кейт възкликна: „Красива е!“.

— Ако не се върна в покоите си, Парсънс ще получи апоплектичен удар — каза Хенри. — Така, Кейт — без перука и подреди косата си много изчистено, разбра ли? Ще изпратя Парсънс да изрисува лицето ти.

— Да ми изрисува лицето? — повтори Кейт леко уплашена. — Не съм сигурна...

— Парсънс е брилянтна артистка — прекъсна я тя. — Няма да се познаеш. Сега побързай, скъпа. Искаме да се появим грандиозно, не да влезем, след като всички са си легнали.

Кейт кимна и се втурна през стаята, за да прегърне бързо Хенри.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Хенри ѝ се усмихна странно.

— Гледам те и мога от сърце да призная, че баща ти не е бил такъв глупак, все пак.

След като Кейт изпи една възстановителна чаша чай и излезе от ваната, се почувства доста спокойна и почти щастлива. Тази нощ щеше да реши остатъка от живота ѝ. Това бе странна и интересна мисъл.

Прокара пръсти през косата си. Беше разрошена и с изрусени кичури от цялото това яздене на слънце.

— Е, какво можем да сторим с това, Розали?

— Мога да ви направя къдрици, вдигнати на върха на главата — предложи прислужницата. — Или да я направим на спирали за класически вид, но това би било по-трудно, защото косата ви е толкова гъста. Ще трябва да използвам маша, за да я изправа.

Кейт потръпна.

— Нека я вдигнем нагоре, с няколко къдрици паднали отзад. Толкова тежи да е вдигната цялата.

— Какво бихте искала да носите за украшение? — Розали ровеше из кутията върху тоалетната масичка. — Имаме сребърна мрежичка, но с нея косата ви би изглеждала безвкусно. Има и гребен със скъпоценни камъни, но е в тъмнозелено и няма да отива на роклята.

— Няма да имам нищо в косата си — реши Кейт и сви рамене.

— О, госпожице — простена Розали. — Умолявам ви... — тя затършува из кутията. — Ето един сребърен гребен с изумруди — каза тя с облекчение. — Знаех си, че трябва да е тук някъде.

— Само до полунощ — изтъкна Кейт. — Едва ще вляза в балната зала и ще е станало време да бягам към каретата на Алджи.

— Почти съм готова с багажа — увери я Розали, оглеждайки стаята. Отворени пътнически куфари бяха подредени покрай стените.

На вратата рязко се почука и една прислужница, толкова елегантна, че Кейт лесно би я объркала с гостенка на замъка, влезе в стаята.

— Аз съм Парсънс, госпожице — каза тя и се поклони. — Лейди Рот ме помоли да ви помогна.

— Благодаря ти, Парсънс — изрече Кейт и се настани пред тоалетната масичка.

Парсънс отвори една кутия и започна да рови из многобройните разкрасителни мазила. Първо сложи крем по цялото лице на Кейт. Отвори съд с руж, но после поклати глава.

— Твърде розово — каза тя. — Това, от което имам нужда, е алено.

Опита аленото и го изтри. След няколко минути върху тоалетната масичка се наредиха редица от стъкленици.

— Нямах представа, че това е толкова сложен процес — каза слабо Кейт. Беше със затворени очи, докато Парсънс правеше нещо върху тях.

— Свърших с лейди Рот, преди да дойда при вас — съобщи Парсънс. — Тя има прекрасна кожа, но дори така, на нейната възраст отнема повече време. На вас ви помагам съвсем малко, госпожице. Просто трябва да намеря подходящия цвят за устните — тя отново прехвърли разнообразни стъкленици.

Розали, която гледаше, докато слагаше фиби в косата на Кейт, се наклони напред и посочи към малка копринена кутия.

— Ами това?

— Божурено червено — каза Парсънс, докато проучваше. Потопи пръст и оцвети устата на Кейт в тъмночервеното.

— Съвършено е — призна Кейт възхитена. И наистина беше. Цветът превърна медената ѝ кожа от ужасна в прекрасна. Бузите ѝ бяха оцветени в бледо прасковено, а очите ѝ изглеждаха по-дълбоки и помистериозни. — Мили боже, Парсънс — промълви тя. — Ти си нещо като магьосница, нали?

Прислужницата се разсмя.

— Вие сте красива, госпожице. Изобщо не беше предизвикателство — и изхвърча от стаята.

— Косата ви е почти готова — каза Розали и плъзна гребена, украсен с изумруди. Той заблещука сред къдриците на Кейт. — Наистина изглеждате прекрасно.

— Не, млада — изрече Кейт със задоволство, издърпвайки ръкавиците, достигащи до над лактите.

— Не е това. Наистина не бива да говорите за себе си сякаш сте стара мома. Но изглеждате... е... приказно.

— Мисля, че трябва още малко бижута — реши Кейт. — Кутията от Виктория все още е тук, нали?

Розали издърпа едно перлено колие с красив изумруд в средата и го закопча около шията ѝ.

— А сега... стъклените пантофки — промълви тя с тон на преклонение, който накара Кейт да вдигне вежди.

— Лейди Дагоберт каза, че са ужасна загуба на пари.

Розали внимателно отвори дървена кутия и разви чифт пантофки, обвити в коприна.

— Това не важи ли за всичко, което си струва да се притежава?

— Не съвсем — възрази Кейт, мислейки за лимонови сладкиши, за обичта на Фреди и дори за целувката на един принц.

Малката прислужница коленичи в краката ѝ.

— Сега ги сложете внимателно, госпожице Катрин. Има причина да ги наричат стъклени. Не са направени от стъкло, но все пак могат да се счупят.

Тя плъзна крака на Кейт във великолепната пантофка с токче. Имаше блясъка на полирано стъкло, а на тънкото токче проблясваха скъпоценни камъни.

— Почти е прозрачна — каза Кейт, възхитена пряко волята си. — От какво, за бога, е направена, ако не от стъкло?

— От някакъв вид колосана тафта — Розали сви рамене. — Тафтата изглежда прозрачна, малко като стъкло. Наистина стават само за една нощ, защото никога не изглеждат свежи и нови, след като са носени.

Кейт се изправи за миг пред огледалото и се огледа. С известно задоволство осъзна, че никой не би я помислил за напудрената, носеща перука Виктория, която бе била за последните няколко дни. Тъмните сенки под очите ѝ бяха намалели, а червилото караше устните ѝ да изглеждат нацупени и без съмнение чувствени.

За първи път видя красотата, наследена от баща си в лицето си, красотата, с която Виктория бе известна. Не беше чувствена и пухкава като нея — но изглеждаше — тя почти си помисли, че изглежда — по-хубава. По-хубава от сестра си.

Ако Гейбриъл я видеше така и решише, че ще се ожени за Татяна, тогава бе направила всичко възможно.

— Розали — каза тя, обръщайки се към прислужницата, — тази рокля бе превъзходен избор. Благодаря ти.

— От начина, по който прилепва под бюста ви е — отвърна Розали, приближавайки се, за да даде експертното си мнение. — Начинът, по който платът е хоризонтален тук, а после няма нищо, освен малко хлъзгава коприна върху гърдите ви... И краката ви, госпожице! Изглеждат толкова дълги. Всички дами ще въздишат от завист.

Кейт широко се усмихна. Доколкото знаеше, никой никога не бе въздишал от завист заради начина, по който изглеждаше.

— От друга страна, роклята ви е съвсем мъничко къса — продължи Розали, — и показва глезена ви и обувката. Някои дами скъсяват роклите си нарочно, само заради това. Разбира се, тези с хубави глезени.

На вратата се потропа и Виктория влезе с Алджи зад себе си. Тя носеше известната си черешовочервена перука, хармонираща с превъзходна бяла рокля, поръбена с червено.

— Лорд и лейди Рот ни чакат в галерията — съобщи Виктория. А после, виждайки роклята на Кейт, докато Розали се отместваше настрани, спря и плесна с ръце. — О! Изглеждаш... изглеждаш... Алджи, виж Кейт, просто я виж!

Кейт се приближи, наслаждавайки се дълбоко на увереността, която идваше от това да се чувства красива.

Реакцията на Алджи бе удовлетворителна, също като тази на Виктория. Устата му остана отворена, макар да не можеше да увисне много, заради необикновено високата му яка.

— Изглеждаш като някоя... изглеждаш като... изглеждаш все едно си *французойка*!

Това очевидно бе най-големият комплимент.

— И вие двамата изглеждате прекрасно — каза Кейт.

— Не мога да дишам — сподели Виктория. — Но за щастие тази бална рокля е със старомодна кройка и заради плисетата не може да се види много ясно фигурата ми.

— Изглеждаш възхитително — повтори Кейт. — Ще тръгваме ли?

Хенри и Лем ги чакаха в далечния край на галерията с портрети. Хенри беше облечена във великолепно копринена рокля с цвят на слива с фигури от бродирани перли.

— Е — каза тя, щом Виктория и Кейт достигнаха края на галерията. — Трябва да кажа, че се радвам, че вие двете не се появихте на брачния пазар, когато аз бях в разцвета си!

— Щеше да ни откраднеш джентълмените и да ни оставиш с разбити сърца — отвърна Кейт безгрижно и я целуна. — Отново ти благодаря — прошепна тя.

— За какво? — попита Хенри.

— Че дойде на бала с мен.

— Не се нуждаеш от нас — смъмри я кръстницата ѝ. — Принцът ще припадне от отчаяние, когато те види. Просто искам да се уверя, че няма да пропусна представлението. Обичам хубавата комедия.

Очите на Уик се разшириха, когато приближиха балната зала. Той се поклони дълбоко — и смигна. После кимна към лакеите си и с гладко, едновременно движение, всеки от тях отвори една от големите врати.

Уик ги изпревари на върха на късото стълбище, водещо надолу в балната зала и обяви високо:

— Лорд и лейди Рот. Госпожица Виктория Далтри и госпожица Катрин Далтри. Лорд Димсдейл.

В залата имаше може би двеста или триста души. Светлината от полилеите се отразяваше в диаманти и рубини, в блясъка на разноцветна коприна.

Кейт пристъпи към стълбището и се спря там достатъчно дълго, за да се увери, че всички очи са насочени към нея. После започна бавно, много бавно да слиза надолу. Естествено, бе повдигнала полите си, което разкриваше стъклените пантофки — както и глезените ѝ.

Когато стигна до подножието на стълбите, дочу мърморенето на гласовете, пискливото повтаряне на името ѝ. Но най-вече забеляза как главите на мъжете се завъртат в нейна посока.

Кейт осъзна стреснато, че сякаш някой е хвърлил кофа овес на пасище, пълно с жребци. Всички се обърнаха почти едновременно и се запътиха към лакомството.

Тя поздрави най-близкостоящия мъж с усмивка. И не погледна нито надясно, нито наляво, за да види дали не я гледа и един принц.

Удоволствието ѝ бе още по-силно заради годините, в които бе наблюдавала как Виктория подскача из местните празненства, а после в Лондон за сезона ѝ... а тя винаги стоеше отзад, облечена в

обикновена батиста или здрав памук, с разръфаните си ръкавици и изтъркани ботуши...

Кейт изпитваше особен вид радост.

Първият джентълмен я достигна, почти препъвайки се в обувките си от разгорещеност. Представи се, тъй като домакинът им отсъстваше.

— Колко е прекрасно да се запознаем, лорд Бентам — отвърна тя сладко. Той носеше две сака, първото от фигурално кадифе върху друго от небесносин сатен и направи толкова пищен поклон, че катарамите на обувките му проблеснаха като диаманти.

Кое то, реши тя миг по-късно, всъщност представляваха.

Лорд Бентам бе последван от господин Игън, а след това от Тулуз, лорд Оджилби — граф на Ормскърк, лорд Хатауей и господин Напкин. Хенри се носеше напред-назад толкова естествено, сякаш беше майката на Кейт, потупваше мъжете по ръцете с ветрилото си, казваше на Оджилби, че определено *не* може да помоли кръщелницата ѝ за един валс.

Беше упойващо, прекрасно чувство, да стои сред джентълмените и изумрудите ѝ да проблясват също толкова силно, колкото и катарамите на лорд Бентам.

Но не изумрудите ѝ ги привличаха. Знаеше го. Беше тайната усмивка в очите ѝ, божурено червените ѝ устни, чувствеността, с която се движеше.

Тя видя Ефи и се представи като сестрата на Виктория.

— Кейт? — ахна Ефи и после се усмихна палаво, правейки реверанс. — Такова удоволствие е да се запознаем! *Обожавам* Виктория — а после Ефи се присъедини към техния кръг, двете се смееха и флиртуваха с всички мъже едновременно.

— Ужасна танцьорка съм — довери тя на графа на Ормскърк, за когото Хенри бе решила да е първият ѝ партньор. Интересно, Ефи бе поверила ръката си на лорд Хатауей, а не на някой от по-младите мъжкар, съперничаещи си за вниманието ѝ.

Той се наведе напред, сякаш хипнотизиран и въздъхна:

— Бихте ли искала да пропуснете този танц, госпожице Далтри?

Ормскърк имаше силна брадичка и ясни сини очи. Изглеждаше като мъж, на който му е по-удобно върху седлото, отколкото в кабинет. Той никога не би чел вестник за йонийски антики, каквото и да

представляваха. Дори след като бе прочела две статии, тя самата все още не бе съвсем сигурна.

Той беше мъж на делата, а не на думите. Кейт го дари с усмивка и бе възнаградена с още една целувка по дланта.

— Предпочитам да танцувам — отвърна му тя лековато. — Но вие, милорд, трябва да се смилите над мен и да ми казвате какво точно да правя. Просто не мога да запомня стъпките на рила^[1].

— Аз също — довери ѝ Ормскърк. — Винаги откривам, че вървя в погрешната посока. Но това е полонез и е достатъчно лесен. Номерът е просто да продължите да се движите, докато всички не спрат. Доста е отегчително, всъщност.

Той беше прав. Достатъчно лесно беше. Кейт задържа очите си приковани към него, така че да не види случайно Гейбриъл.

Дори от мисълта за него я прободеше мъка, но усмивката ѝ не се поколеба.

Графът отговаряше на вниманието ѝ като цвете на слънцето. В края на танца той я предаде на лорд Бентам с очевидно нежелание. Но се появи много скоро отново, когато тя щеше да танцува с Тулуз и дръпна джентълмена за ръкава.

Кейт повдигна вежда, когато Тулуз се извини и се отдалечи.

— Мили боже, сър, напомняте ми на дворцов магьосник — каза тя. — Как, за бога, уплашихте горкия господин Тулуз? Очаквах с нетърпение да се възхитя на самото му отблизо.

— Тулуз прилича на паун, но всъщност е стабилен човек — изрече Ормскърк. — Искях отново да танцувам с вас, така че уредих идеалния танц.

Тя му се усмихна, забелязвайки начина, по който очите му се задържаха върху устните ѝ и върху извивката на гърдите.

— Валс — съобщи триумфално Ормскърк.

Кейт знаеше как да отговори.

— Мили боже, мащехата ми никога не ми позволи да се науча да танцувам валс! И вярвам, че кръстницата ми изрично ме инструктира да не танцувам валс.

— Какъв късмет за нас, че мащехата ви не е тук — каза Ормскърк. Блещукането в очите му компенсираше до известна степен високото му чело. Бедният граф подозрително оплешивяваше, макар да

го правеше по изискан начин. Определено не бе негова вината, че челото му сияеше толкова на светлината на всички тези свещи.

Кейт се намръщи, опитвайки да си спомни какво бе казал Гейбриъл миналата нощ за валса. Беше разпуснат, знаеше го.

— Може би... О! Ето я кръстницата ми — каза тя с облекчение. — Хенри, скъпа!

— А, Ормскърк — поздрави го Хенри. — Помислих си, че ще се върнете.

— Следва валс — обясни ѝ той, забележително напрегнат. — Попитах госпожица Далтри дали мога да я придружа на дансинга.

— О! — Хенри го огледа от глава до пети. — Е... — тя кимна и изглежда стигна до решение. — Нямам никакви възражения, стига да не се блъснете в мен и Лем. Обожавам валса, но някои двойки се държат като коне, подплашени от ухапване на муха.

Ормскърк се ухили при думите ѝ.

— Смея да твърдя, че мога да се придържам към очертанията — каза той лековато и се обърна към Кейт, протегнал ръка. — Госпожице Далтри?

Поради някаква причина тя почувства странна неохота да танцува отново с него... но това беше глупаво. Бе просто заради многото хора и начинът, по който парфюмът на Хенри изпълваше въздуха около нея, както и горещината на свещите.

— Дансингът ще бъде много по-малко претъпкан, отколкото тук — казваше Хенри на Лем, — като се има предвид, че повечето от дебютантките няма да танцуват, освен ако онзи глупав принц не ги помоли. Очаквам да се наредят до стените, за да го зяпат по-добре.

Кейт изправи гръбнак. Нямаше да стои отстрани, докато Гейбриъл обикаля из дансинга с годеницата си. Тя дари Ормскърк с усмивка, която гарантираше да накара изчервяването по бузите му да се плъзне дори по-нагоре.

— Стига да можете да ме насочвате, милорд. Защото трябва да ви предупредя, че съм ужасно неопитна в този танц.

Сините му очи бяха непоколебими, когато се протегна и пое дланта ѝ.

— Госпожице Далтри — каза той, — за мен ще е чест и привилегия да ви вода във вашия първи валс.

[1] Рил — старинен танц. В Шотландия обикновено се изпълнява по двойки, а в Англия — по тройки. За рила е характерно постоянно повторение на движенията и мелодията, с фигури, наподобяващи очертанията на осморки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Гейбриъл носеше сако от тежка бродирана коприна, ушито за представянето му в австрийския двор. Той знаеше какво трябва да направи — и щеше да го направи. Като мъж.

Не, като кралска особа.

Направи крачка към Татяна, грациозно протегнал длан с дълбок поклон — поклон, на който го бяха учили джентълмени, прекарали живота си във френския двор. Принцесата бе красиво облечена в скромна бяла бална рокля. Но дрехата беше украсена с истинска брюкселска дантела и ръкавите ѝ бяха обточени с лебедов пух.

Радостта ѝ извираше от всяка усмивка, от всеки небрежен поглед, насочен към него, от всеки бляскав взор, който отправяше към другите дами.

Татяна беше уверена, каквато и трябваше да бъде.

Той танцува с нея, както и с други дами, танцува със Софонисба, която го прокле, че пречупи едно от перата, украсяващи тюрбана ѝ. Проведе странен кратък разговор с Тулуз, който го изгледа с нещо подобно на ярост в очите и каза ненадейно:

— *Тя факлите край нея учи как да осветяват околния мрак.*^[1]

— Това не е ли от *Ромео и Жулиета*? — попита Гейбриъл, объркано мислейки за сбогуването си с Кейт.

Тулуз кимна към Татяна, чиито трапчинки се появиха, докато се усмихваше на чичото на Гейбриъл.

— Шекспир може да е научил всичко, което е знаел, само от един поглед към очите ѝ — и после се отдалечи, без да каже нищо повече.

Гейбриъл сви рамене и танцува с Хенри, която му се усмихна с искрено веселие и каза:

— Сигурно вече сте видели кръщелницата ми.

— Нямах това удоволствие — заяви той.

— Е, значи сте единственият в балната зала — обяви тя жизнерадостно. — Мили боже, принце, лицето ви е бяло като мрамор. Надявам се да не се чувствате зле. Всички си прекарват толкова добре.

— Радвам се да го чуя — каза той сковано.

— Вероятно не го осъзнавате. Човек обикновено не успява да прецени дали един англичанин се забавлява, докато не припадне пиян в ъгъла — добави тя. — Ще се сключат още много годежи тук, освен вашия, Ваше Височество.

Той се усмихна, макар в този миг да я мразеше заради думите ѝ. Защото начинът, по който очите ѝ го преценяваха, начинът, по който спомена годежа му, начинът...

Начинът, по който очите ѝ блестяха предизвикателно.

Гейбриъл изтърпя танца, поклони се, изправи се — и тогава я видя.

Неговата Кейт. Сияеше като факла, великолепна, чувствена, силна жена. Като истинска принцеса.

Роклята ѝ бе разкошна, косата ѝ — прекрасна. Той се взираше в невъздържания смях в очите на Кейт, в силата на малката закръглена брадичка, в ъгловатата извивка на скулите ѝ.

Видя и наследената доброта в лицето ѝ, и дълбоката чувственост в начина, по който се извиха устните ѝ.

Можеше да си проправи път през върволицата мъже около Кейт и да забие юмрук в брадичката на онзи, който ѝ се усмихваше сякаш умира от глад, а тя е манна небесна.

Но Татяна бе до него, а Кейт не беше, и той имаше своя дълг. Своя дълг, своя дълг. Обърна ѝ гръб, чувствайки как слепоочията му туптят както никога преди и точно в този миг началните акорди на валса прозвучаха в балната зала.

Трапчинките на Татяна се появиха.

— Миналата нощ чичо ми се съгласи да танцувам валс, но след неразположението ви, реших да не танцувам изобщо.

Той се поклони. Татяна постави върховете на пръстите си върху рамото му. Двамата се понесоха по дансинга.

Беше относително празен. Много от гостите или все още не бяха научили стъпките на танца, или се въздържаха заради порочността му, или избраха да останат до стените и да клюкарстват за тези, които се бяха осмелили.

Татяна беше лека като перце в ръцете му, предчувстваше всяко движение на крака му. Наистина бе удоволствие да танцува с нея.

Откриха, че са в единия край на дансинга. Той я погледна и вдигна вежда.

— Да, да го направим! — каза тя засмяна. Бузите ѝ бяха порозовели и очите ѝ сияеха.

И с това Гейбриъл остави музиката да ги води, въртейки се отново и отново, и отново, докато се носеха надолу по балната зала. Докато се въртяха в свършени кръгове, Гейбриъл улови възхитените погледи на гостите си. Знаеше какво виждат — той изглеждаше като свършения *чаровен* принц, а тя наистина беше принцеса от приказките.

Достигнаха другия край и той отново погледна към партньорката си.

— Може би трябва да сме малко по-въздържани за останалата част от танца.

— Беше прекрасно — отвърна Татяна сияеща. — Ако можех, щях да танцувам валс всяка нощ.

Усмихнат, той я обгърна малко по-силно. Кракът му докосваше нейния. Беше също толкова чувствено, колкото да се докосва до крака на коза. Със студена безпристрастност откри, че се чуди дали ще успее да се справи със задълженията си в брачната им нощ.

Какъв скандал би било това... принц, разобличен като неспособен.

— О, боже — възкликна Татяна, отново привличайки вниманието му. — Опасявам се, че не всеки е толкова опитен в танца колкото вас, Ваше Височество.

Той проследи погледа ѝ. Беше Кейт, разбира се. Танцуваше с лорд Ормскърк. И те се придвижваха към дъното на залата. Но за разлика от леката елегантност и тихата грация, показани от него и Татяна, Кейт и Ормскърк се въртяха прекалено бързо. Главата ѝ беше наклонена назад и тя се смееше със заразително удоволствие. Великолепната ѝ коса се стелеше около раменете ѝ, докато Ормскърк я въртеше непрестанно.

Когато той и Татяна танцуваха, се докосваха леко. Благоприлично.

Но за да запазят свирепото темпо, Ормскърк държеше Кейт притисната до тялото си. Гейбриъл почувства как прилив на ярост се заражда в гърдите му.

Музиката спря. Кейт и Ормскърк изтанцуваха едно последно завъртане в тишината, усмихвайки се един на друг сякаш имаха някакво тайно споразумение.

Дланта на Татяна се озова върху ръкава му. Уик бе отворил големите врати на балната зала. Беше време за оттегляне в градините, където щяха да бъдат показани фойерверки, изстрелвани от лодки в езерото.

Гейбриъл почти дръпна ръката си, за да се освободи, но не го направи. Вместо това, придружи принцесата, минавайки през големите врати и надолу по дългите бели мраморни стъпала.

Нощта беше хладна и Уик бе наредил метални урни, пълни с горящи дърва, за да пазят топлина на гостите. Езиците на пламъците се съревноваваха с лунната светлина и оцветяваха с жълти отблясъци лицата на хората, събрани около ръба на езерото.

— Никога не съм виждала фойерверки! — извика Татяна с момичешки ентусиазъм.

Гейбриъл си помисли за годините, прекарани в различни кралски дворове, за първите си фойерверки, когато беше на десет.

— Радвам се да бъда с вас за този повод — каза той.

Сигурно имаше нещо неискрено в тона му. Татяна го погледна, след което го дръпна игриво към чичо си и една голяма група.

— Чичо! — извика тя.

— Ето те и теб, сладкишче — възкликна принц Димитри. — Видях как се представяш на дансинга. Добре, че майка ти не е тук.

Гейбриъл се поклони.

— Принцесата е удивително изящна танцьорка.

— Така е — каза чичо й. Татяна се бе присъединила към предната част на малката група и стоеше до ръба на езерото, гледайки лодките настойчиво. — Е, какво сте планирали за нас, принце?

— Лодките ще се плъзнат до центъра на езерото и ще се завържат една за друга — обясни Гейбриъл. Той видя Кейт и графа на Ормскърк отляво. — По сигнал на Бериук, ще започнат да изстрелват фойерверките си в такъв ред, че да създадат удивителна гледка.

— Или поне така се надява човек — каза Димитри. — Винаги е сложно с тези фойерверки, нали?

— Наистина — съгласи се Гейбриъл. — Ако ме извините, Ваше Височество, искам да се уверя, че всички приготовления са направени.

— Със сигурност няма нужда — започна принцът, но Гейбриъл вече се отдалечаваше. Вървеше зад гостите си, скупчени около езерото и после започна да си проправя път... наляво.

Естествено.

Тя стоеше в задната част на групата, за щастие точно пред входа на лабиринта от жив плет. Той тихо се приближи иззад нея и плъзна длан върху извивката на талията ѝ, без да каже и дума.

Кейт му хвърли един поглед, но беше тъмно и не успя да разчете изражението ѝ. Без да се освободи от ръката му, тя измърмори нещо на графа и отстъпи назад.

С едно бързо движение Гейбриъл я придърпа към входа на лабиринта и двамата преминаха през първия завой. Тук нямаше огньове, нямаше факли, осветяващи тъмнината. Мракът бе плътен и кадифен до лицата им.

— Гейбриъл — изрече тя. За негово облекчение, чу развеселена нотка на смях в гласа ѝ. — Какво правиш?

— Ела — каза той и пое дланта ѝ по-здраво, отправяйки се към тъмнината.

— Не мога — възрази Кейт. — Стъклените ми пантофки... не мога да вървя в тази трева!

Без да се колебае, той падна на колене пред нея и пое едното малко стъпало в дланта си.

— Милейди.

Тя повдигна крак и той изхлузи обувката. Безмълвно докосна другия ѝ крак и взе и другата пантофка, поставяйки ги внимателно върху скамейката, която стоеше от вътрешната страна на лабиринта.

— Чувствам се като дете, танцуващо в ливадата по чорапи — промълви Кейт с дълбоко задоволство в гласа.

Гейбриъл крачеше уверено напред и се опитваше да си припомни посоката. Наистина беше доста лесно, ако човек знаеше пътя. С лявата си ръка леко докосваше стените на лабиринта, а с дясната бе стиснал нейната. Кейт го следваше. Препъна се леко веднъж, но той я задържа здраво.

— Стигнахме — прекосиха последния завой и откриха центъра. Беше окъпан от лунна светлина и без огньовете, които да ѝ съперничат, въздухът бе сребрист, къпещ стените и морските коне с вълшебен пращец.

— Прилича на магия — каза Кейт, отправяйки се към фонтана.
— Какво кара водата да избликва от тези статуи?

— Въпрос на гравитация и тежестта на водата, държана под повърхността. Ако завъртя този лост — той демонстрира, — водата едва ще капе.

— Бих искала да седна, но се страхувам, че струята е намокрила камъка — изрече със съжаление Кейт, — а не трябва да мачкам роклята си.

Тя се обърна и го погледна, но той остана безмълвен. Страхуваше се, че нищо няма да излезе от устата му, освен елементарни думи и тежко дишане, стонове, които мъжете и жените споделяха в най-дълбока интимност. Вместо това, той се протегна и прокара длан надолу по извивката на бузата ѝ. Почувства гладкостта на кожата, ъгълчето на извитата в усмивка уста. Замени пръстите с устата си.

— Гейбриъл — започна тя, извърщайки лице от неговото.

Сърцето му подскочи.

— Трябва.

— Не можеш.

— Кейт! — сърцето го болеше даже, когато изричаше името ѝ. В същото време то бе като мед в устата му, сладко и познато, като приспивна песен, звучаща в сърцето му.

— О, Гейбриъл — прошепна тя.

— Само още един последен път — замоли се той. — Моля те, моля те. Умолявам те.

— Аз... — тя спря и отново опита. — Страх ме е, Гейбриъл. Ще разбиеш сърцето ми.

— Моето вече е разбито.

Ето, истината бе казана помежду им. Очите ѝ заблестяха от нещо повече от лунна светлина.

Той я целуна собственически. Нямаше друг начин да го опише, начинът, по който и двамата се впуснаха в някакъв безименен мрак, някакво безсрамно пространство на вълшебна приказка, където той не беше принц, а тя не беше дама.

Просто две тела, възбудени, топли, полудели едно за друго.

— Роклята ми — измърмори Кейт след известно време. Очите ѝ сияеха с лукаво веселие. — Това е толкова *погрешно*.

Той се пресегна, издърпа лоста и клокоченето на водата спря напълно. После ѝ показа как да постави длани върху главата на мокрия, смеещ се морски кон. Внимателно, много внимателно, Гейбриъл повдигаше пласт след пласт от плата, отхвърляйки ги към гърба ѝ, докато красивото ѝ дупе не се появи под ръцете му, обвито единствено в чифт долни гащи, толкова деликатни, че можеше да види кожата ѝ през тях.

Той се поколеба, сякаш това, което лежеше пред него, бе прекалено красиво за човешки ръце. После я оголи на лунната светлина, наклони се и се притисна в нея, а дланите му сякаш сами се извиха към гърдите ѝ.

Кейт не бе казала и дума, но в момента, в който пръстите му докоснаха зърното ѝ, извика и се притисна към него. Сякаш бе уловен в снежна буря и временно бе загубил зрение. Чувстваше се така сякаш всички усещания идваха от дланите му, единствено чрез тялото му.

Сладостта на гърдите ѝ, твърдата пъпка на зърното ѝ, накъсаното дишане, което разтърсваше тялото ѝ, дълбоката извивка на дупето ѝ срещу него, раят, който лежеше по-надолу.

Отново я погали и тя отново извика. Той позволи на пръстите си да се плъзнат надолу в сладката долина. Кейт изплака и изви гръб.

Дланта му трепереше, докато се покриваше с предпазното средство. А после... плъзнаха се заедно сякаш бяха правили любов така стотици пъти, сякаш телата им бяха създадени за този миг. Той се тласна по-дълбоко. Тя се изви с вик, който полетя към нощното небе.

Беше почти твърде много. Гейбриъл стисна зъби и се концентрира върху проникването в тялото ѝ, постара се да не изгуби себе си, остави деликатния ѝ парфюм, сладкия мед на кожата ѝ, накъсания звук на дишането ѝ, да се запечата в паметта му, така че да може да го запази — да запази нея — завинаги.

За известно време не съществуваше нищо друго, освен звука от телата им, срещайки се в копринено, почти свирепо удоволствие. Вик от Кейт, стон от Гейбриъл...

Но беше прекалено дълбоко, прекалено алчно, за да продължи. Той започна да се тласка по-бързо и сега тя викаше, извиваше се силно към него, а после стигнаха върха заедно, разкъсвайки време и мълчание, и всяка молекула пространство помежду си, сливайки телата си в една плът, едно сърце.

Гейбриъл остана така, надвесен над нея като всяко друго животно с партньорката си, докато тя не издаде тих звук и не се изправи.

В този миг съскащ звук прозвуча в далечината и когато и двамата се обърнаха, за да видят, експлозията бе последвана от дъжд от изумрудено зелени искри, падащи обратно към земята.

Кейт започна да оправя полите си, но спря и очите ѝ срещнаха неговите. Сърцето му блъскаше в гърдите.

— Толкова съм доволна — каза тя, — че тези фойерверки не започнаха минута или две по-рано. Би било абсурдно.

Още една експлозия... Рубинени искри се разтопиха, превърнаха се в розови и умряха.

Той не можеше да се насили да ѝ отговори, да каже и една дума. Вместо това, ѝ помогна да оправи косата си и пръстите му се задържаха в гъстото злато, открадвайки едно последно докосване. После пое дланта ѝ и я изведе от центъра на лабиринта.

Кейт вдигна лице към неговото, докато подминаваха последния завой. Той не помръдна, така че тя трябваше да намери устата му със своята. Кейт взе — или подари? — тази последна целувка, с хладна преднамереност, сякаш му даваше послание, което Гейбриъл не можа да разбере.

В последните метри на тъмнина, той отново коленичи в краката ѝ, превил коляно, както би направил всеки средновековен рицар пред своята дама.

Малкият ѝ крак почиваше доверчиво в дланта му, докато плъзваше обувката ѝ по извивката на стъпалото. Последва и другата, и той трябваше да се изправи. Не можеше да остане тук в тъмното завинаги.

— Кейт — каза Гейбриъл, щом се надигна. Протегна се отново към нея, хватката му се стегна.

Оркестърът започна да свири... бяха се преместили до езерото и звуците на валса се понесоха в тихата нощ като радостен вятър. Той промени захвата си, едната длан падна върху талията ѝ.

— Ти каза — прошепна тя, — че всеки, който ни види да танцуваме валс, би узнал, че сме любовници.

— Не — отвърна ѝ яростно. — Ще узнаят само, че съм влюбен в теб. Моля те, танцувай с мен, Кейт.

Тя постави ръка в неговата и се усмихна. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи. Без да каже и дума, Гейбриъл повдигна високо глава и я понесе в бавен валс. Тя не го следваше идеално, така че той я придърпа близо до себе си, показвайки ѝ мълчаливо да почувства натиска на тялото му и накъде щеше да се насочи.

И ето... тя се учеше, учеше се. Миг по-късно танцуваха така, сякаш въздухът бе решил да прегърне вятъра, сякаш двамата бяха две цветчета, хванати в топлия му полъх.

Музиката достигна края си. Гейбриъл не бе свалил очи от лицето ѝ, нито веднъж не бе погледнал през рамо, за да види дали имат публика. Не го беше грижа.

Тя направи реверанс, протегнала ръка за целувка.

Гейбриъл остана в сянката на живия плет, наблюдавайки как Кейт внимателно си проправя път през тревата към Хенри, която се обърна към нея и бързо я целуна.

Вечерта изглеждаше безкрайна. Най-накрая бяха извикани обратно в трапезарията от Уик, който бе разпоредил лакеи да обикалят с горещи напитки за гостите, на които им беше студено и мънички възхитителни сладкиши за онези, които бяха гладни. Гейбриъл остана до Татяна. Чувстваше се безжизнен, но остана там, придружавайки я от място на място, смееше се, когато тя се кикотеше, усмихваше се, когато тя се усмихнеше.

И извъръщаше очи от яркия пламък, който представляваше Кейт.

Внезапно осъзна, че Татяна му говори:

— Ваше Височество — повтори тя.

— Извинете ме — отвърна ѝ, обръщайки се към нея. Ормскърк стоеше до Кейт пред камината, накланяше се над нея... Изглеждаше така, сякаш Кейт се сбогува с Хенри и Лем, но това не можеше да е истина. Тя не можеше да си тръгва... той трябваше да я види утре сутрин, да я види още веднъж.

Татяна го погледна. Беше миниатюрно създание, но в брадичката ѝ имаше твърдост, а в очите — сила.

— Бихте ли бил така добър да ме придружите до покоите ми?

— Разбира се — каза Гейбриъл и обърна гръб на Кейт.

Татяна постави деликатно пръсти върху ръката му и те се отдалечиха. Тя имаше съвършени маниери, усмихваше се и кимаше на многобройните гости, дори когато изричаше:

— Във вас има тъга, принце.

Той прочисти гърлото си.

— Сигурен съм, че сте разбрала погрешно...

— Не — спря го тя. Бяха достигнали вратата, а после и коридора.

Татяна го привлече към сянката отдясно на голямата еркерна врата, отворена към градината. — Не съм разбрала погрешно. Виждам, каквото виждам.

Гейбриъл нямаше представа какво трябваше да каже.

— Видях ви да танцувате с тази прекрасна жена. Предполагам — продължи тя замислено, — че имате история.

Той примигна.

— Любовна история — поясни принцесата. — Имате история, или поне така се нарича. Много, о, много от моите роднини имат история в миналото си. Ние сме страстни, ние, кавказците. Обичаме да сме влюбени. И виждам, че вие също имате такава история.

Изглежда нямаше причина да го отрича. Татяна не бе ядосана, нито особено разстроена.

— Нещо подобно — призна той.

Тя кимна. В очите ѝ имаше симпатия и много доброта.

— Ние в Кубан познаваме собствените си вълшебни истории — изрече Татяна.

— Аз също ги познавам — отговори Гейбриъл, осъзнавайки точно какво му казва. — Всички истории свършват — той се наведе и я целуна по носа. — Вие сте много сладка личност, принцесо.

Чу се слаб звук, като приглушен хлип, потракване на токче украсено със скъпоценни камъни... той повдигна глава навреме, за да види как късче кремава тафта изчезва през арката отдясно.

Гейбриъл изруга и се втурна след Кейт, без да помисля как изглежда това в очите на Татяна и на всеки, който гледа. Тя тичаше през двора, през арката, водеща към стълбите на външния двор, без да поглежда назад.

Той затича по-бързо.

Но твърде много закъсня.

Дворът бе празен на лунната светлина. В далечината можеше да чуе трополящия звук от колелата на карета, втурнала се по чакълената пътека.

Твърде късно, твърде късно, твърде късно.

Той направи крачка напред, мислейки си да затича след каретата, да тича като луд, по-луд, отколкото вече беше. Кракът му докосна нещо.

Наведе се.

Беше една от стъклените пантофки на Кейт. Сияеше в дланта му, деликатна и абсурдна като всяка друга женска глупост, която някога бе виждал в живота си.

Каза го на глас, защото нямаше причина да мълчи:

— Аз съм... погубен. Тя ме погуби.

И дланта му се затвори около стъклената пантофка.

[1] Ромео и Жулиета, I действие, 5 сцена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Домът на кръстницата ѝ бе изключително удобен — уютен, луксозен и малко ексцентричен.

— Точно като Коко — изтъкна Хенри.

Бяха се разположили в гостната, чиито стени бяха покрити с ръчно изрисувана коприна, с доста неправдоподобни кораловочервени иглики.

— Тя и аз сме малко *très—coquette*^[1]. Лем казва, че малката ми сладурана е красяла някой бордей в предишния си живот.

Кейт погледна към Коко, идеално сресана и накичена с аметисти тази сутрин.

— Прекалено е самовлюбена, за да бъде добра повлекана. Човек може да разбере с един поглед, че желае единствено пари.

— Това е същността на работата — каза Хенри логично. — А сега ме слушай, скъпа.

Кейт се изправи и се приближи до прозореца, разбрала от тона на Хенри, че няма да иска да я изслуша. Прозорецът на гостната стая гледаше към предната част на къщата — към малка обществена градина, ветровита и доста запусната.

— Зимата приближава — изрече тя. — Кестените са целите в златно.

— Не се опитвай да ме разсееш с бръщолевения за природата — отвърна Хенри. — Знаеш, че не бих различила дивия кестен от ядливия. Това, което искам да кажа, скъпа, е, че трябва да спреш.

Кейт се взираше през прозореца с напрегнати рамене, загърбвайки истината в думите на кръстницата си, както и топлината в гласа ѝ. Главата я болеше. Тези дни главата винаги я болеше.

— И дивия кестен е кестен — съобщи тя.

Хенри пренебрегна слабия опит за отклонение от темата.

— Мина повече от месец — каза ѝ. — Чакай! Дори повече.

— Много повече от месец — потвърди Кейт отегчено. — Четиридесет и един дни, ако искаш точната бройка.

— Четиридесет и един дни, в които си в отвратително настроение — продължи Хенри. — Достатъчно.

Кейт се приближи и коленичи до креслото на кръстницата си.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Нямах намерение да съм толкова рязка.

— Знам, че не е нарочно, но всичко си има граници — Хенри я потупа по брадичката с пръст. — Ти премина границата.

— Нямам намерение да... наистина ли съм в отвратително настроение?

— Нима току-що не намекна, че скъпата ми Коко би се провалила като нощна жрица? — настоя Хенри.

Кейт не можа да възпре слабото си кикотене.

— Наистина.

— Мога да те уверя, че би била най-търсената, както и аз самата, ако имах подобно нездраво занимание. А снощи на вечеря не информира ли лейди Честърфийл, че дъщеря ѝ е очарователна като *новородено теленце*?

— Такава е — призна Кейт вяло. — Имат еднакво абсурдно изражение.

— И накрая — заключи кръстницата ѝ, — не съобщи ли на Лем, че косата на сестра му сега е с точния цвят на конска грива през пролетта?

— Но не го казах на *нея*.

— Да благодарим на бога за малките радости.

— Просто е с особения цвят на маслинозелено — промълви Кейт. — Никога не съм го виждала другаде в природата.

— Не е въпрос на природа, както би разбрал всеки глупак. Бедната жена искаше да превърне сламената си коса в златиста и не се получи. Не казвам, че не е удоволствие да се живее с теб в някои отношения. Аз например се насладих на начина, по който описва регента като тоягата на Аарон, прегъната в средата. Макар че човек не бива да се шегува с кралски особи, без значение колко мек е регентът предвид репутацията си.

— Съжалявам — Кейт отново целуна Хенри по бузата. — Ужасно е да се живее с мен. Знам го.

— Би било по-добре, ако поне напускаше къщата от време на време. Липсват ми посещенията в театъра.

— Ще го направя — обеща тя.

— Тази вечер — нареди Хенри, скръствайки ръце. — Тази вечер отново ще се появиш в обществото, Кейт.

— Никога не съм била наистина в него, нали?

— Още по-добра причина да започнеш сега.

Кейт се изправи, чувстваше се стара и тъжна. Отново се върна до прозореца, където здрачът се настаняваше в короните на кестените и последните лъчи на слънцето се плъзгаха през клоните. Странно, в парка имаше някакво оживление, макар обикновено да бе самотен като пустиня.

— Постъпи правилно — съобщи Хенри зад гърба ѝ.

Кейт се обърна. Кръстницата ѝ не бе изрекла и дума за Гейбриъл от... от четиридесет и един дни.

— Даде му възможност да постъпи като мъж и той не можа да го стори.

— Той има отговорности.

Хенри изсумтя.

— По-добре си без него. И определено беше права да не му казваш за възможността да имаш зестра. Виж колко голяма се оказа тя. Предполагам, могла си да усетиш интуитивно, че за него би имало разлика, а не мога да си представя по-лоша причина да развали годежа си.

— Не го почувствах. Просто си помислих... Надявах се. Глупаво е, предполагам — бяха минали четиридесет и един дни и тя бе глупачка да пази и малко пламъче на надежда живо само защото не бе прочела обявление за сватбата му с принцеса Татяна. Но кой знае кога би трябвало да се състои този брак?

Можеше и да са се върнали в Русия, за да осветят съюза си.

— Човек никога не бива да се надява мъжете да постъпят правилно — каза тъжно Хенри. — Не го правят, разбира се.

Кейт отново погледна през прозореца. Раменете ѝ бяха сковани и я боляха от потискането на болката и сълзите. Но тя бе толкова уморена да плаче, толкова уморена да се чуди защо Гейбриъл бе какъвто е.

Беше като някакъв пъзел. Той беше такъв, какъвто си е, защото бе принц...

Фразата печално се въртеше отново и отново в главата ѝ.

Ръцете на Хенри се обвиха около раменете ѝ и я обгърна лек облак от парфюм, сладък като меласа.

— Ще ме мразиш за това, но една малка част от мен се радва, че на Гейбриъл му липсваше куража да развали годежа си.

— Защо?

Хенри се обърна.

— Защото успях да прекарам това време с теб — каза тя, пъхайки една къдрица зад ухото на Кейт. — Ти си детето, което така и нямах, сладка ми Кейт. Ти си най-хубавия дар, който Виктор е подарявал някому — в очите ѝ блестяха сълзи. — Обичам го отново заради това, защото обичам теб. И макар да мразя да те виждам тъжна, алчната част от мен е ужасно благодарна за времето, което прекарахме заедно през последните няколко седмици.

Кейт ѝ се усмихна плачливо и я придърпа в прегръдка.

— Чувствам се по същия начин — каза тя, притискайки я силно. — Компенсира всички тези години с Мариана.

— Е — изрече Хенри секунда по-късно, — действително ми се доплаква. Ще си помислиш, че съм се присъединила към Лем в пиенето на бренди преди обяд. Не го мислех наистина това за Гейбриъл. Искане ми се да беше мъжът, който ти се надяваше, че е, скъпа. Наистина.

— Знам — каза Кейт.

— Мъжете идват и си отиват — продължи кръстницата ѝ. — Като ледените висулки са.

— Ледените висулки — повтори глупаво и се обърна, за да наблюдава как мъжете в градината се суят. Формите им бяха черни силуети на фона на тъмно синьото небе.

— Висят красиво и изглеждат бляскави и нови, но после се чупят с пукот, а истински лошите се топят — въздъхна Хенри. — Какво, за бога, правят онези хора в градините? Сякаш подготвят кладите на Гай Фокс^[2]. Да не е денят на Гай Фокс?

— Той не е ли през ноември? — попита Кейт. Мариана не бе човек, почитащ официалните празници.

Хенри я прегърна за последен път.

— Ще отидем на театър тази вечер и ти можеш да получиш изключителното внимание на Ормскърк. Писмата му стават все поточяни. Според мен вярва, че ти вехнеш. Загуби Данте като

потенциален съпруг. Получих наскоро писмо от майката на Ефи, тя го е приела.

— Хубаво — отвърна Кейт. — Толкова се радвам, че лорд Хатауей е преборил всички онези млади мъже и е спечелил ръката ѝ.

— Така че е време да опровергаеш страховете на Ормскърк за неминуемата си смърт — настоя Хенри.

— Определено съм в цветущо здраве — потвърди Кейт. Сенките под очите ѝ ги нямаше и скулите ѝ не бяха така хлътнали. Не беше честно, че сърдечната болка бе по-омаломощаваща от простото изтощение.

— Ще изпратя лакей там да попита какво, за бога, става — съобщи Хенри, пристъпвайки по-близо до рамката на прозореца. — Виж всички тези птици. Изглеждат сякаш добре си клюкарстват.

Дърветата бяха пълни с косове, които летяха в малки групички и отново кацаха.

— Може би пекат нещо на огън — предположи Кейт — и птиците чакат да разчупят хляба.

— На огън? — промълви Хенри. — В квартала? Много се съмнявам. Виж, палят клада. Трябва да отбележа, че е голяма.

В този миг на вратата се потропа и новият иконом на Хенри влезе със сребърен поднос.

— Милейди — каза той, — пристигна съобщение.

— Пристигнало — попита тя — от кого? Имаш ли представа какво става в парка, Черидери?

— Това съобщение дойде от джентълмените в парка — обяви той. — Но не, не съм сигурен какво правят.

— Имаш ли нещо против да помолиш госпожа Суалоу да прати още чай, Черидери? — попита Кейт.

Той се поклони и се оттегли. Хенри замислено потупа бележката в брадичката си.

— Няма ли да го отвориш? — попита Кейт.

— Разбира се, че ще го направя. Само се чудя дали трябва да изпратя лакей да доведе стражата. Искане ми се Лем да си беше у дома. Той щеше да знае какво да сторим. Виж как тези искри се издигат до дърветата. Ами ако ги подпалят?

— Отвори бележката и виж какво, за бога, става — каза Кейт.

— Не мога — отвърна ѝ тя.

— Какво?

— Адресирана е до теб.

[1] Très—coquette — кокетни (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Гай Фокс — английски войник, член на група католически заговорници, планирали и неуспешно осъществили т.нар. Барутен заговор през 1605 г. Гай Фокс е арестуван на 5 ноември и заговорът е осуетен. От 1605 г. до сега в някои части на Англия се празнува 5 ноември с палене на огньове и фойерверки. ↑

ГЛАВА 40

„Бих предпочел да не се хвърлям в погребална клада.
Моля те, върни се при мен.“

Бележката падна от пръстите на Кейт и тя пристъпи към прозореца, взирайки се в настъпващата тъмнина.

И сега успя да види... един мъж. Един висок мъж с широки рамене, застанал пред кладата. Ръцете му бяха скръстени.

Чакаше.

Хенри вдигна бележката от килима, Кейт обаче не се поколеба.

Затича. Тичаше надолу по стълбите, през мраморното антре, през входната врата и през улицата. Там сграбчи желязната ограда, дланите ѝ инстинктивно се извиха около ледения метал.

— Гейбриъл — ахна тя.

— Здравей, любима — каза той, без да помръдне. — Идваш да ме спасиш ли?

— Какво правиш? Тук? Огънят?

— Ти ме напусна, както Еней е напуснал Дайдо — отвърна ѝ. — Помислих си, че това ще ти привлече вниманието.

— Не съм те напуснала. Не можехме... ти трябваше да...

— Напусна ме.

Беше типична мъжка глупост, така че тя зададе единствения въпрос, който имаше значение:

— Все още ли си сгоден? Женен ли си?

— Не.

Кейт пусна оградата и затича към вратата на градината, но забави крачка, осъзнала, че ще се втурне напред като Фреди, когато му се предлага сирене. Успя да закрачи спокойно, до момента, в който бе достатъчно близо, за да види лицето му, а след това Гейбриъл затича също като нея...

— Боже, толкова много ми липсваше — той изръмжа думите и после намери устата ѝ. Имаше вкус на горящо дърво, на зимен въздух, на любов.

Време, минути, часове минаха, докато двамата стояха пред кладата, притиснати в прегръдките си, без да говорят. Само се целуваха... заради всеки един от тези четиридесет и един дни без целувки, нощи без целувки, сутрешни целувки, обедни целувки, целувки по здрач.

— Обичам те — каза той накрая като отстъпи назад.

Кейт чувстваше устните си подпухнали, сочни като кайсии. Искаше още. Дланите ѝ се плъзнаха по широките му рамене, заровиха се в косата му, придърпаха главата му отново до нейната.

— Аз също — прошепна му. — Аз също.

Той се отдръпна и ръцете ѝ се отделиха от врата му. Гейбриъл свали шапката си и светлината на огъня затанцува в косата му. След това с едно просто движение падна на коляно пред нея.

— Катрин Далтри, ще ми окажеш ли огромната чест да станеш моя съпруга?

Кейт едва осъзнаваше, че в градината има хора, че Хенри бе пресякла улицата, че слуги и зяпачи и вероятно по-голямата част от Лондон надничаха през оградата. От тях се чуваше слабо мърморене, като смях, заразяващ целия град.

Тя протегна ръка.

— Твърде висока чест ми оказваш — каза му.

Гейбриъл остана на мястото си.

— Да — прошепна тя. — Да, да, да!

Той скочи и я завъртя в кръг. Златисти искри полетяха през потъмнелите клони, понесоха се лудешки във въздуха, докато тя се смееше. Хенри се смееше и Лем също беше в парка, и най-накрая, Гейбриъл се смееше. Дълбок, радостен смях с нотка на триумф и собственическо чувство, което накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Имам — каза той миг по-късно — специално разрешително за брак — и го извади от джоба си.

В следващия миг Хенри беше до тях и прегръщаше Кейт. Същото стори и Лем, който миришеше на бренди с подправки.

— Утре сутрин — нареди кръстницата ѝ.

Значи така щеше да бъде.

За свой срам, Кейт дори не си спомни да попита с какво ще се издържа замъка. Всички бяха около масата на обяд, когато Хенри подхвана темата. Кейт се опитваше да не обръща внимание на факта, че Гейбриъл потриваше крака си в нейния.

— Е, принце — каза кръстницата ѝ, — как възнамерявате да издържате кръщелницата ми, да не споменаваме този ваш замък, по начина, по който тя има право да очаква? Сега не се жените за пари — добави тя, хвърляйки на Кейт дяволит поглед.

Но Кейт имаше свои собствени идеи за момента, в който щеше да съобщи на Гейбриъл за зестрата си.

— Получих пари от издаването на моя книга — каза спокойно той. — Имам огромен аванс, достатъчен, за да издържа замъка и Кейт повече от година, дори тя да си угажда със стъклени пантофки. Дотогава земите около имението ще са достатъчно доходоносни, за да поддържат сносно замъка, ако не и повече.

Устата на Кейт остана отворена.

— Книга за археология?

— За археологическите разкопки на Картаген — потвърди той. — С много подробности за живота на обикновените хора по онова време.

— Това е от особено голям интерес за Гейбриъл — обясни Кейт на Хенри и Лем. — Той е един от много малкото археолози, които смятат, че животът на обикновения човек е също толкова интересен, колкото и на един крал.

— Зависи от човека — каза Хенри. Но очите ѝ бяха заинтригувани. — Не съм осъзнала, че издателите въобще плащат на хора, за да пишат книги. Мислех, че те просто го правят — тя размаха ръка — заради любовта към книгите, или нещо подобно.

— Дори аз знам това! — възкликна Кейт, смеейки ѝ се.

— Не съм чела книга от години — отвърна Хенри невъзмутимо. — Но ще направя изключение.

— Със златно заглавие в три тома е — каза Гейбриъл. — Само с абонамент.

— В такъв случай, определено ще я прочета — обяви тя. — Ще купя две бройки. Както и всеки, когото познавам — увери го Хенри.

— Ти си брилянтен — каза Кейт, сияеща срещу него. — Просто съм толкова... толкова горда.

— Какво, за бога, се случи с онова малко руско момиче? — попита Лем.

— Връчих я на Тулуз — съобщи с гордост Гейбриъл. — Отне ми две седмици да ги събера. След това той дойде при мен и ми съобщи, че трябва да се върне в Лондон, защото не би могъл да понесе повече, така че го дръпнах в лабиринта и му казах да стори най-лошото, на което е способен. Ден по-късно чичото на Татяна ме дръпна настрана с многобройни цветисти извинения.

Една длан се плъзна по бедрото ѝ под покривката на масата.

— На практика си моя съпруга — прошепна Гейбриъл в ухото ѝ. — Това значи, че опипването е позволено.

— Удивително е как дори един принц може да придобие изражение на похотлив свещеник — каза Хенри на съпруга си.

Но Кейт не слушаше.

В полунощ тя отново си каза, че Гейбриъл бе джентълмен. *Принц*. Разбира се, че нямаше да се промъкне по коридора в къщата на Хенри, сякаш наистина бе похотлив свещеник.

Явно тя бе тази с поквареното въображение.

Чу се шум.

Но не идваше откъм вратата.

Кейт затича към прозореца и отвори крилото.

— Слава богу — каза Гейбриъл, издърпа се нагоре и праметна крак през рамката. — Почти паднах в градината.

— Тихо — прошепна Кейт и го дръпна вътре. — Не съм сигурна, че Хенри и Лем са заспали.

— Не са — отвърна той. — Долу в библиотеката са и утре сутрин наистина се налага да им кажем, че развлеченията върху килимчето пред камината трябва да се правят при спуснати завеси.

Кейт лудо се закикоти.

— Не!

Устата на Гейбриъл също си изви, но в погледа му имаше диво напрежение, което не оставяше много място за смях. Без да каже нищо повече, той започна да разхлабва връзката си.

— О — промълви нервно тя. И след това попита: — Няма ли да ми кажеш повече за книгата?

— Не.

— Татяна имаше ли нещо против, че те загуби?

— Тя видя лудия ми бяг, когато ти си тръгна. Мисля, че имаше съмнения за щастието на брака ни и с право. Освен това Тулуз е толкова по-елегантен от мен. Красиви са като картинка заедно.

— Тичал си след мен?

Лицето му придоби изражение на измъчена ярост.

— Никога повече не ме напускай, Кейт. Не бих могъл да го понеса.

— Не те напуснах — възрази тя. — Така де, нямах избор. Да не би да сваляш сакото си?

— Свалям всичко. И освен ако не искаш аз да те съблека, можеш да сториш същото.

— Не трябва ли да изчакаме до утре? — попита го, чувствайки се необяснимо срамежлива.

— Не.

Той беше стигнал до бельото си.

— О — промълви слабо тя, — бях забравила...

— Аз не съм забравил нищо — отвърна Гейбриъл със задоволство, пресегна се и издърпа колана на робата ѝ. Смъкна го от раменете ѝ и тя видя блясък на одобрение в очите му. Тъй като Кейт нямаше настроение да се показва в обществото, Хенри бе наредила половината модисти в Лондон да посетят дома ѝ.

Носеше творение, толкова деликатно и въпреки това толкова еротично, че можеше единствено да е направено за принцеса. Гейбриъл преглътна с усилие.

— Това е много порочна дреха — в гласа му имаше нотка на възхищение.

Кейт се пресегна за обикновената проста лента, която придържаше цялото творение от дантела и прозрачна коприна, носещо се около тялото ѝ. Той не каза нищо повече, така че тя го развърза, а после просто пристъпи напред, оставяйки го да падне като облак около стъпалата ѝ.

Гейбриъл я вдигна и я понесе към леглото. Положи я толкова нежно, сякаш бе едно от неговите строшени парчета керамика.

— Не съм забравил нищо, нито един детайл от първия път, когато правихме любов — каза ѝ той. — Но имаше едно нещо, което

така и нямах шанс да направя.

— Какво? — попита Кейт, чувайки как гласът ѝ секва.

— Това — отвърна той. Прокара длани надолу по тялото ѝ и без колебание завладя напълно най-интимното ѝ място.

— Какво правиш? — извика тя и се изви нагоре. А когато устата му последва дланите, спря да пита, защото всичко, което можеше да направи, бе да простене. А после да извика. И най-накрая, да изкрещи.

Часове по-късно тя си спомни какво трябваше да му каже. Лежеше почти върху него, косата ѝ бе разпръсната по гърдите му, а дланта му несъзнателно си играеше с къдриците ѝ.

И двамата бяха упоени, пияни от любов и удоволствие и все пак никой от тях не искаше все още да спи.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна Кейт.

Гейбриъл увиваше къдриците около пръстите си.

— Косата ти е като златна нишка — каза той. — Като онова нещо, което Румпелstilскин е изпридал от слама.

— Имам зестра — съобщи Кейт и вдигна глава, така че да може да види лицето му.

— Това е хубаво — каза ѝ, увивайки друга къдрица около пръста си. — Знаеш ли, че гърците са оставяли малка купчинка коса в...

— Гейбриъл.

— ... гробовете — довърши той. — Имаш зестра. Това е чудесно. Уик и аз измислихме всичко, но и малкото ще помогне. Знаеш ли колко много всички в замъка искаха да избира теб, вместо Татяна?

— Не — отвърна усмихната.

— Фердинанд ми каза, че ще продаде колекцията си от оръжия. Софонисба каза, че ще се откаже от брандита си, макар да съм принуден да ти съобща, че по-късно размисли.

Кейт се смееше радостно.

— А Уик — продължи Гейбриъл.

— Уик?

— Уик каза, че ще работи като иконом безплатно.

Кейт почувства как усмивката ѝ угасва.

— О, Гейбриъл, това е най-милото нещо, което някой някога е предлагал да направи за мен. Или за *теб*, в този случай.

— За нас — отвърна той, привличайки я към тялото си, така че да може да докосне устните ѝ.

— Чудесното нещо е — успя да изрече Кейт, — че имам зестра.

Гърдите ѝ се триеха в тези на Гейбриъл и той изглежда спря да я слуша, така че тя се премести нагоре и внезапно се намери седнала върху гърдите му.

— Ммм — измърмори той и я тласна назад, така че да се плъзне по-надолу по тялото му.

— Не! — извика тя и примигна.

— О, да — отвърна Гейбриъл. Гласът му беше копринено обещание.

— Първо ме изслушай.

— Каквото поискаш.

Но той не слушаше. Кейт се наклони напред. Чувстваше се дръзка и красива, когато каза:

— Гейбриъл, аз съм... — но накланянето напред я бе поставило в уязвимо положение. Дланите му ловко я насочиха и секунда по-късно тя сграбчи раменете му за опора, докато от устните ѝ се откъсваше вик.

— Този път без крещене — предупреди той и се тласна в нея.

— Не — ахна Кейт.

— Чух Хенри и Лем да се отправят заслужено към леглото си преди няколко минути.

— Не, няма — ахна тя. — Моля те, не спирай, Гейбриъл.

Той се хилеше.

— Мисля, че трябва да проведем този разговор. Нямаше ли да ми казваш нещо, скъпа?

Кейт присви очи към него и опита няколко собствени движения. Повдигна се на колене.

Очите му диво заблестяха.

— Не искаш ли да чуеш какво имам да казвам? — попита го, докато се движеше внимателно, достатъчно, за да накара лицето му да се сгърчи с нещо подобно на агония.

Беше негов ред да простене.

— Не и в момента. Можеш ли само... о, да... точно така.

— Аз съм...

Тя се притисна към него, дълбоко, алчно и след това отново се изправи на колене.

— Аз съм една от най-богатите...

Той не слушаше. Бедрата му се надигнаха, но Кейт ги избегна.

— Тц-тц — промълви тя.

— Кейт!

— Аз съм една от най-богатите жени в Лондон — каза му тя, потъвайки надолу, оставяйки удоволствието да нахлуе в тялото ѝ.

Той се раздвижи толкова внезапно, че Кейт изпищя. Преобърна я по гръб, тласкайки се в нея с жадни, дълбоки движения, които погълнаха и двамата в дълбока, топла тъмнина, където съществуваха единствено те двамата — искайки, обичайки, притежавайки.

По някое време по-късно се отпуснаха един до друг, отмалели и щастливи.

Тишина.

— Каза ли това, което си мисля, че каза? — внезапно попита Гейбриъл.

Тя се престори на заспала, но той успя да я събуди.

И начинът, по който отпразнува събитието, събуди Хенри и Лем.

ГЛАВА 41

Четири години по-късно

Беше петата година от разкопките на Картаген. Въпреки че професор Бигитстиф претендираше, че е открил доказателство за града на Дайдо поне три пъти месечно, до момента нямаше твърдо доказателство за това.

Бигитстиф не се предаваше. Беше решен да открие доказателство и провалът само затвърждаваше решимостта му.

— Сякаш очаква някой ден да намери голяма табела — простена Гейбриъл, докато лежеше по гръб, поставил ръце под главата си. — С надпис *Дайдо спа тук*.

Съпругата му измърмори нещо утешително. Унасяше се в следобедна дрямка.

От гледна точка на Гейбриъл, по-важно от провалите на Бигитстиф бе, че разкопките старателно разкриваха забележителни факти за жителите на древен Картаген, за всичко от тоалетните им принадлежности до погребалните им практики, от годишните подаръци до празненствата за рождени дни.

Макар двамата с Кейт да присъстваха лично на разкопките само четири или пет месеца всяка година през зимата, методите му бяха надделели. И въпреки че Бигитстиф бе спорил с него първоначално, всепоглъщащият успех на книгата му и сред учените, и сред обикновените хора, бе превърнал археологическите техники на Гейбриъл в правила. И така, разкопките на Картаген продължаваха с ревностна предпазливост и пълно внимание към всеки научен въпрос.

Но в момента не се случваше нищо. Беше гореща и мързелива част от следобеда, когато всеки разумен човек лежеше под навес, отпиваше студена напитка и си вееше.

Не всеки в Картаген беше разумен, както стана ясно от бързото топуркато на крака около купчината отломки, чакащи на слънцето да бъдат каталогизирани.

— О, Исусе — простена Гейбриъл. — Той пак е там. Бавачката трябва да го е изтървала.

— Направи нещо — измърмори Кейт. — Не мога да помръдна.

— Недей да мърдаш — каза той, целувайки тила ѝ. — Лежи си тук и остави това момиченце да стане дебело и щастливо.

— На малката Мери ѝ е горещо — промълви тя, галейки закръгления си корем. Не беше оплакване, след като Кейт бе открила, че предпочита много повече слънчевата топлина на Тунис, отколкото студа на английската зима.

— Ще бъдем обратно в Англия след няколко месеца и ще ми казваш колко е студен замъкът — той още веднъж я целуна. — Сигурен съм, че се нуждаеш от масаж... — леко я ухапа по гладката част на врата ѝ, а после я успокои с целувка.

Каквото и да бе имала намерение да отговори Кейт, то остана изгубено, когато малка фигура нахлу в палатката, размахала отломка.

— Намерих нещо прекрасно, тате! Виж какво открих!

Един много малък принц на име Джонас се втурна напред, последван от малко джафкащо куче и сложи счупеното керамично парче в дланта на Гейбриъл. Беше кръстен на любимия си чичо, господин Джонас Бериик.

— Виж, тате — извика той. — Птица е. Открих птица! — дебеличкият му пръст проследи една извивка, която можеше да е крило, вдлъбнатина, приличаща на око и цепнатина, която изглеждаше като човка.

— Това е невероятно — бавно каза Гейбриъл.

Нещо в гласа му накара Кейт да вдигне глава.

Без да говори, но с много сериозно изражение, той ѝ подаде птицата. И, също като Гейбриъл, очите ѝ не се приковаха към човката, а към древните гръцки букви.

Тя се зачуди за миг. Беше прекарала последните няколко години в поглъщане на езици и книги, до които никога не бе имала достъп като по-млада, но знанията ѝ за гръцката азбука все още бяха несигурни.

— О, боже мой — прошепна Кейт. — Пише *Дайдо*!

Гейбриъл избухна в смях.

— Какво има, тате? — извика Джонас, подскачайки на един крак. — Защо се смееш? Видя ли колко съм добър на един крак?

— Ти си точно като Бигитстиф! — сподавено се засмя Гейбриъл.

— Пише *Дайдо* — запротестира Кейт, отново легна и задържа отломката вдигната към светлината, така че да може да вижда по-добре. — Наистина има крило, скъпи.

— Това не е крило — неодобрително каза Джонас. — Това е дупето на птицата. Виж, нарисувано е как ака, точно тук — той посочи малък знак в края на О-то на Дайдо.

— А *това* — намеси се Гейбриъл — е алфа, а не омега, както ти предположи, скъпа. Акото на Джонас е завъртулката, която превръща алфата в омега.

— Е, какво значи думата, тогава? — попита сънено Кейт.

— Предполагам, че върху отломката е половината от думата *didascalos* — каза Гейбриъл, — която означава ученик или питомец. Кое е интересно само по себе си, като се има предвид спекулациите за това дали е имало организирано училище по тези земи.

— Това е *птица* — настоя неодобрително Джонас и си върна отломката.

— Пусни птицата да полети навън и открий бавачката — каза Гейбриъл, побутвайки го леко. — Мама се нуждае от дрямка. Вземи Фреди с теб.

Като се изключи факта, че изглежда не можеше да стои настрани от купчина с отломки, когато я видеше, Джонас бе доста добре възпитано момче, така че се затътри навън, напускайки сумрачната палатка, с един любовно настроен принц и сънливата му принцеса.

Която откри, че е изкушена... и се събуди.

ЕПИЛОГ

В чудно многообразния свят на историите за *Пепеляшка*, принцът винаги успява да открие своето пепелно момиче и я отвежда в замъка. Понякога злите доведени сестри са прогонени, понякога стават прислужници в замъка, а много, много рядко, се превръщат в домашни духчета. Злата мащеха така и не се появява отново, тиквата гние в градината, а плъховете са освободени да вървят, където пожелаят.

Точно тази *Пепеляшка* завършва малко по-различно. Разбира се, принцът успя да открие своето пепелно момиче и я отведе в замъка си, с изключение на тези месеци, когато щастливо се пренасят на по-топли, по-малко дъждовни места. Злата доведена сестра, която съвсем не бе зла, се премести в провинциално имение със своя безценен съпруг, където отгледаха осем деца. Никое от потомството на лорд Димсдейл не бе особено умно, но бяха жизнерадостни и необикновено красиви. Повече от това, бяха добри — приличаха на татко си, а също и на майка си.

Не приличаха на баба си от майчина страна, злата мащеха, може би, защото рядко я виждаха. Мариана продаде имението си на Гейбриъл, който го завеща на брат си Уик. Тя веднага се премести в града и се омъжи за проспериращ banker. След кратко време се сдобиха с три пъти повече рокли, отколкото беше имала преди. Почина внезапно от белодробна болест, оставяйки своя banker обеднял и доста по-малко скърбящ, отколкото той би си помислил.

Кейт и Гейбриъл се настаниха в шумния и очарователен замък, пълен с роднини, деца — имаха три — и животни. Фреди доживя до преклонна възраст, пътувайки от и до археологическите разкопки с апломб. Слонът живя дори по-дълго, макар че за съжаление лъвът един ден изяде две обувки и умря на следващия.

А сега ще взема назаем фраза от автора на едни от най-хубавите истории на света, Ръдиард Киплинг, за да кажа: *О, обични мой, всяка история трябва да свърши*. Оставям ви с последния, жизненоважен факт: Те всички живели щастливо до края на дните си.

Дори ядящото маринована храна куче.

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

Приказката съществува в едно безвремие, уловена между днешния и вчерашния ден. Поради тази причина си позволих повече свобода с езика, отколкото в предишните си исторически романи. „Целувка в полунощ“ е, и не мога да наблегна на това по-силно, вълшебна приказка, а не исторически роман. Има много начини, по които принцовете са си намирали съпруги, но е съмнително, че някой от тях се е сдобил със замък и английска невеста точно по този начин. Ако трябваше да определя период, вероятно действието щеше да се развива около 1823 г. по време на Регентството.

Най-голяма литературна заслуга има, очевидно, версията на Перо за Пепеляшка. Учените мислят, че Перо е взел погрешно думата *vair* (пера) за *verre* (стъкло). Аз си представих тези негови пантофки като прозрачни, направени от колосана тафта. Подобна грешка е, че „Училището на Венера“ е било с години неправилно приписвано на Аретино и е публикувано в Англия под негово име. Всъщност книгата е била написана от негов ученик, Лоренцо Вениеро. Освен тези джентълмени, съм задължена на Е. Несбит^[1] с нейния „Омагьосан замък“. Макар да нямах магически пръстен, за да превърна героите си в живи статуи, опитах да дам на замъка Помрой малко от сладостната радост на замъка на Несбит.

[1] Едит Несбит — английска авторка и поетеса. Книгите ѝ за деца са публикувани под името Е. Несбит. — Б.пр. ↑

Редактори: mariet, kristy_34, hrUssI
Корица: Ralna

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.